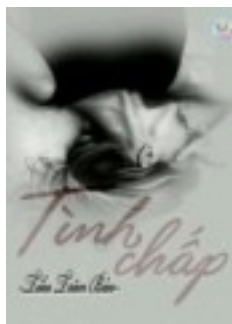

Tình Chấp

Contents

Tình Chấp	1
1. Chương 1 Một Lần Nữa Mở Mắt	2
2. chương 2 Vị Hôn Phu Rắc Rối	4
3. chương 3 Quách Diệp Gia Tộc	5
4. chương 4 Lợi Ích	7
5. chương 5 Sĩ Tình Vẫn Khổ Hơn Vô Tình	8
6. chương 6 Gặp Lại	9
7. chương 7 Chuyện Cũ	11
8. chương 8 Sự Vô Tình Đáng Sợ	12
9. chương 9 Hiểu Lầm	13
10. chương 10 Chạm Mặt	15
11. chương 11 Con Dấu	17
12. chương 12 Náo Loạn Khu Phố	20
13. chương 13 Gặp Mặt Ông Chủ	21
14. chương 14 Yêu Cầu Tàn Nhẫn	23
15. chương 15 Đau Đớn.	24
16. Chương 16 Kẻ Đột Nhập	26
17. chương 17 Đối Thoại Trong Thư Phòng	27
18. chương 18 Rất Mệt	29
19. chương 19 Xem Anh Giở Trò Gì	30
20. chương 20 Beauty Salon	32
21. chương 21 Ưu Thương?	34
22. chương 22 Món Đồ Chơi	36
23. chương 23 Gặp Gỡ Gia Tộc Samuel	39
24. chương 24 Tôi Bảo Vệ Cô	40
25. chương 25 Đua Ngựa	42
26. chương 26 Cường Ép Tình Yêu (1)	44
27. chương 27 Cường Ép Tình Yêu (2)	46

Tình Chấp

Giới thiệu

Tên: TÌNH CHẤP. Tác giả: Tiểu Trân Bảo Thể loại: Trọng sinh, hắc bang, tình cảm. Tình trạng: Đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-chap>

1. Chương 1 Một Lần Nữa Mở Mắt

“Mau, bảo vệ lão đại và chủ nhân.”

Tiếng hô hét vang lên, cùng lúc đó là một âm thanh chấn động, tiếng nổ như xé đi không gian.

Đôi mắt xinh đẹp nhẹ nhàng mở ra, đau quá, đây là cảm giác đầu tiên Tinh Nghiên cảm nhận được. Cơ thể cô rất đau, tay chân không thể cử động.

Khung cảnh xung quanh là một nơi hoang tàn, xơ xác, cô dễ dàng nhận ra, đây là một nhà kho bỏ hoang. Có âm thanh nói chuyện của mấy tên đàn ông cách cô không xa.

“Ông bà già, số tiền chúng tôi cần là 300 triệu đô, nên nhớ 7 giờ tối tại ngõ thứ 3. Đừng giở trò với chúng tôi, con gái yêu của ông bà ở đây, chỉ cần có một tên cảnh sát thì cái mạng nhỏ bé của nó cũng không giữ được đâu.”

Tinh Nghiên nhận thức được đây là một vụ bắt cóc tổng tiền.

Không đúng!

Rõ ràng cô bị một đám người mưu sát trên du thuyền mà, Tinh Nghiên còn nhớ, cô có một vụ giao dịch vũ khí trên du thuyền của Lý gia. Lúc gần rời đi thì du thuyền bị gài bom nổ lớn, trong lúc nguy hiểm Tinh Nghiên nhìn thấy hắc thoát chết. Cô nhếch môi lạnh lùng, con người hắc được làm từ băng ngàn năm, không thể, suốt đời cũng không động lòng với cô. Đến giây phút cuối cùng hắc vẫn không bảo vệ cô.

Nhưng... sao cô lại còn sống? Mà lại còn bị bắt cóc như vậy? Bộ đồ này cũng không phải của cô.

“Đại ca, con bé tỉnh rồi.”- Một tiếng nói vang lên, sau đó một người đàn ông lực lưỡng bước đến, cầm chặt cằm cô cười hề tiện: “May cho mày không phải gu đàn bà của tao, bằng không tao sẽ cho mày biết sung sướng là như thế nào. Thật tiếc, đúng không?”

Tinh Nghiên lạnh lùng nhìn gã ta, nếu không phải đang bị trói tay chân như thế này, kẻ dám dùng lời khiếm nhã với cô kiểu này sẽ chết không toàn thay.

Một vài tên lính cười gian tà: “Đại ca, bọn em quanh năm đói khát, anh có thể...”

Tên đại ca kia hừ lạnh: “Loại chưa dậy thì xong mày cũng muốn chơi? Thôi được, khéo một chút, đừng làm nó đau đến chết là được, nên nhớ, mạng của nó đáng giá 300 triệu đô đó.”

Nghe bọn chúng thỏa hiệp, cô thầm tìm một mảnh thủy tinh không xa cửa vào đây, thấy mấy tên đàn em lại gần, chết tiệt.

“Em gái, ngoan ngoãn cùng bọn anh một lúc.”

“Làm tui anh vui thì em sẽ dễ sống.”

Một tràn những lời lẽ khiếm nhã phun ra, Tinh Nghiên mặt không đổi sắc, lạnh lẽo nhìn bọn người kia. Bàn tay dơ bẩn của bọn chúng còn cách ngực cô không xa. Những tưởng sẽ được một trận no nê mê một nào ngờ, viễn cảnh tiếp theo làm bọn chúng chấn kinh.

“Rắc rắc.”- Tiếng la của tên kia kêu lên thảm thiết, tên đó chấn kinh trợn trắng con mắt nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt cổ tay mình vận mạnh.

Tên đại ca kia cũng kinh hoảng lao vào bắt cô, gã không tin, một con nhóc có thể thoát được đàn em của mình.

Ánh mắt Tinh Nghiên trở nên sắc lạnh, hai chữ lạnh lùng cũng theo đó mà nói ra: “Muốn chết?”

Cô là ai? Nữ chủ nhân của Quách Diệp gia tộc, vợ của lão đại hắc đạo, đâu thể bị làm nhục dưới tay một đám côn đồ cấp thấp như vậy.

Cô vùng chân kẹp đầu một tên tép riêu quật mạnh, tiếng xương cổ gãy làm y đau đớn nằm dưới đất rên la, nhưng thân thể này quá yếu, phản xạ không cao nên cô nhanh chóng bị một thanh sắc đánh vào gáy khiến đôi chân loạng choạng rồi khụy ngã. Chết tiệt, có trọng sinh thì cũng nên chọn người nào trưởng thành hơn một chút, cái thân xác gầy trơ xương này thì làm ăn được cái gì.

“Khốn nạn thật, để lão tử cho mày biết thế nào là sống không bằng chết.”- Tên đại ca kia nắm tóc cô, tát vài cái bạt tay thật mạnh, dùng chân đá mạnh vào bụng cô khiến máu từ miệng trào ra.

Tinh Nghiên đau đớn đến ngất đi, chết tiệt thật, không ngờ có một ngày cô phải chịu cảnh thảm hại như thế này.

——++——

Mùi thuốc khử trùng xộc vào mũi khiến Tinh Nghiên vô cùng khó chịu, đôi mày liễu khẽ nhíu lại, khắp người đau đớn, ngay cả động một ngón tay cũng phải dùng toàn bộ sức lực.

Cô biết mình đang nằm mơ, trong giấc mơ, hắc vẫn mang một gương mặt lạnh lẽo đó đến để gặp cô, tàn nhẫn mà nói rằng hắc không yêu cô.

Tinh Nghiên cô cũng biết cô có chỗ nào không xứng với hắc, gia thế ư? Cô là con gái của ông trùm một phương, nhưng từ sau khi cha mất thì bị mọi người khinh rẻ. Năng lực ư? Cô là tài nữ lãnh huyết của hắc đạo, thâm tóm biết bao nhiêu bè phái, nắm chặt một tổ chức có thể lực. Ấy vậy mà cô theo hôn ước làm vợ hắc, Quách Diệp Thiên Kỳ là lão đại của cả một bầu trời hắc bạch lưỡng đạo, lúc mới lấy cô hắc chỉ vừa mới ngồi vào cái ghế đó, vì muốn củng cố thế lực nên mới chấp nhận hôn sự này.

Con cô thì sao? Mù quáng mà yêu hắc, bất chấp tất cả để rồi nhận được một câu nói phũ phàng, một ánh mắt vô tình từ hắc. Kết quả là hắc vẫn trơ mắt nhìn cô bị bom nổ mà chết.

...

Tinh Nghiên tỉnh lại, đầu óc mơ hồ nhận thức được đây là bệnh viện, cô nhìn thấy một gương mặt lo lắng của người phụ nữ, bà ta thấy cô tỉnh lại thì hô lên vui mừng: “Tinh Nghiên, con tỉnh rồi à?!”

Bà ta đỡ cô ngồi dậy, ân cần hết sức như sợ làm đau cô. Tinh Nghiên im lặng, quan sát, người này khoảng 40 tuổi, chắc là mẹ của “Tinh Nghiên.”

“Ngoan để mẹ xem, con gái mẹ sao rồi?”- Tinh phu nhân đau lòng nhìn cô.

“Không sao...”- Tinh Nghiên không quen bị sờ mó như vậy, cô khéo léo nhích ra xa.

Tinh phu nhân tươi cười: “Tốt quá, Quốc Hưng vừa mới đi mua ít đồ, chắc sắp trở lại rồi.”

Tinh Nghiên chau mày gật đầu, đầu cô đau quá, chắc do bị thanh sắc đánh vào khi nãy. Nhìn lại tay chân mình, cô chỉ biết chán nản, tay thì nhỏ xíu, chân thì xương không thể này thì làm sao tự vệ được đây?

Tinh phu nhân thấy cô không nói thì lấy làm lạ, dựa theo tính cách của con gái bà khi thoát nạn sẽ nhào vào lòng bà nức nở một phen, lấy đâu ra lại bình tĩnh như vậy?

2. chương 2 Vị Hôn Phu Rắc Rối

Tinh Nghiên rất không thích mùi thuốc sát trùng ở trong phòng bệnh, nhân lúc Tinh phu nhân đi lấy thuốc thì ra khỏi phòng bệnh, tản bộ xuống khuôn viên bệnh viện. Cả đời cô chưa từng nghĩ mình sẽ có một ngày đi đứng khó khăn như vậy.

Thông qua tờ giấy chuẩn đoán của bác sĩ cô biết được một số thông tin cá nhân của cổ thân thể này, người này cùng tên với cô, là con gái cưng của công ty bất động sản Tinh thị, năm nay 21 tuổi, hiện đang là sinh viên đại học IT. Theo như cô đoán thì quả nhiên cổ thân thể này bị chậm phát triển về thể chất, 21 tuổi mà cơ thể vẫn không khác gì học sinh lớp 9.

Cô từ thành phố X trọng sinh đến thành phố A này, cả hai nơi cách nhau một quãng đường rất xa, thời gian lại không quá chênh lệch.

Tinh Nghiên không ngờ một trường hợp phản khoa học như thế này lại xảy ra trên người mình. Dù sao thì cũng được một lần nữa sống lại, cô muốn sống thật bình thường như bao người khác, không có máu me, không còn mưu kế, cũng không có người đàn ông làm cô yêu đến mị mị kia. Lúc trước cô không có cha mẹ, bị người trong gia đình ghẻ lạnh, lần này có phải hay không ông trời đang cho cô một lần được sống như một người bình thường.

Chiếc lắc tay đột ngột bị đứt rơi xuống bãi cỏ xanh, sao cô phải đeo mấy thứ rườm rà này? Phiền chết được, định cuối người nhặt thì một bàn tay khác nhanh hơn nhặt lấy. Tinh Nghiên đưa mắt nhìn, đó là một gương mặt anh tuấn, đôi mắt màu đen toát lên sự ấm áp, chan hòa, người đó nhìn cô nhẹ nhàng mỉm cười, đứng thẳng người, xem qua chiếc lắc rồi tiếc nuối nói: “Đứt rồi.”

Tinh Nghiên lạnh nhạt nói: “Bỏ đi.”

Cô đi qua anh, đến bên ghế đá ngồi xuống, anh đi đến ngồi cạnh cô. Tinh Nghiên chau mày dịch người ra xa một chút. Trời sinh bản tính cô lãnh đạm, lớn lên trong xã hội đen nên cái sự lạnh lùng đó đã sớm ăn sâu vào xương tủy, mà cả đời cô, e rằng chỉ khi đối mặt với sự lạnh khốc của con người đó mới có khiến cô có thể dịu dàng đôi chút, nhưng sự dịu dàng đó bị hấn vô tình mà phớt lờ đi.

“Tinh Nghiên, em vẫn chưa khỏe hẳn, để anh dìu em lên phòng nghỉ ngơi.”

Ngữ khí dịu dàng này chắc là Tạ Quốc Hưng, người Tinh phu nhân vừa nhắc đến, là vị hôn phu thanh mai trúc mã với “Tinh Nghiên.” người thừa kế công ty nước hoa Tạ thị có tiếng nhất nhì nước.

“Không cần.”- Tinh Nghiên lạnh nhạt nói, cho dù người này có quan hệ nhưng cũng là với chủ nhân lúc trước của cổ thân thể này, còn bây giờ thì khác, cô không có lý do để dây dưa với anh. Tốt nhất là khiến anh thất vọng để từ bỏ hôn ước gì đó.

Quốc Hưng mỉm cười, cũng không ép cô, chìa tay đưa ra một cái hộp giấy nhỏ, Tinh Nghiên nhú mày: “Cái gì vậy?”

“Sữa có đường, em rất thích uống mà, uống đi.”- Quốc Hưng trả lời, vui vẻ nhìn cô.

Sữa? Là thứ gì? Cô chưa từng nghe cũng chưa từng uống thử, nói thì nói vậy chứ lúc mới sinh cô cũng có uống sữa mẹ, nhưng sau khi bà mất thì không còn uống nữa, đến bây giờ vẫn không thể nhớ mùi vị ra làm sao. Tinh Nghiên uống một ngụm thì sắc mặt lập tức khó coi, cô nhìn nụ cười trên mặt Quốc Hưng mà ráng nuốt rồi ho sặc sụa. Quốc Hưng ngồi bên cạnh vỗ nhẹ lưng cô, hỏi: “Thế nào, ngon không? Uống từ từ thôi.”

Ngon cái đầu anh? Thứ gì khó uống chết được, ngọt ngọt lại béo, mùi vị cũng khó ngửi. Nghĩ vậy nhưng vì câu “Em rất thích uống” kia mà cô gắng nói: “Rất ngon, khụ khụ, ngon lắm.”

Quốc Hưng mỉm cười yêu chiều:

“Vây uống hết đi.”

“Hả?”- Gương mặt lạnh lùng cuối cùng cũng trắng bệch, suốt hơn 20 năm sống trong đời, nữ chủ nhân của Quách Diệp gia tộc, mưa bom, bão đạn, đổ máu, sắc mặt cũng không biến chuyển, duy chỉ có lần này, chắc có thể ghi vào lịch sử của cô khi bị một hộp sữa dọa đến trắng mặt trợn mắt. Thật vi diệu.

Nhưng vì tránh bị nghi ngờ dẫn đến việc rắc rối, Tinh Nghiên đành nín thở uống hết sữa trong hộp. Con bà nó, nếu không phải bây giờ cô đang sống trong một thân phận khác thì cô đã một phát bắn chết tên vị hôn phu ngu ngốc trước mặt rồi.

Quốc Hưng không biết cô nghĩ những gì nên từ đầu tới cuối vẫn giữ nguyên một nụ cười tao nhã. Người này để lại một ấn tượng với cô, anh ta là đàn ông, nói không phải khen chứ anh ta nói nhiều kinh khủng, cứ lải nhải bên tai, nào là còn hai tuần nữa là bắt đầu năm cuối đại học của cô, có cần chuyển trường không? Thấy trong người thế nào? Vân vân.

Tinh Nghiên đứng lên rời đi: “Phiền phức.”

Quốc Hưng có chút ngạc nhiên, cô hôm nay có chút xa lạ, anh cũng không biết là điểm nào nhưng cứ cảm thấy cô không giống lúc trước, có lẽ vụ bắt cóc làm kinh hãi đến cô, bây giờ vẫn chưa thể hoàn hồn được.

Biệt thự sang trọng được bao phủ bởi một lớp sơn tối màu, lối kiến trúc baroque cổ điển làm tổng thể bên ngoài ngôi nhà toát lên sự cao quý của phong cách Châu Âu cổ đại.

Bên trong một căn phòng, trên chiếc sofa màu đen dài, một người đàn ông vận bộ âu phục màu đen khiến thân hình cao lớn như hòa làm một với sofa, mái tóc đen che đi đôi mắt khiến người khác không nhìn thấy được vui buồn trong hân, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng lạnh lùng không động đậy.

Đứng cạnh anh là ba người đàn ông cũng lạnh nhạt và nghiêm túc. Họ là ba thuộc hạ đắc lực nhất của lão đại Quách Diệp gia tộc, được mọi người trong hắc đạo xưng là Tam Trượng có nghĩa là ba thanh sắc vững chắc của “Quách Diệp”

Hữu Quân, một trong ba người hướng về phía người đàn ông cung kính: “Thưa lão đại, tang sự của phu nhân đã hoàn thành xong, hài cốt cũng được thu gom lại, xin hỏi nên đặt ở đâu ạ?”

Người đàn ông không phản ứng, ngón tay gõ nhẹ từng nhịp lên thành sofa, một lúc sau mới chậm rãi nói, âm thanh trầm thấp mê người, lại lạnh lùng không chút cảm xúc: “Đem rải xuống biển.”

Hữu Quân và hai người còn lại thoáng ngập ngừng, dù sao cũng là phu nhân của “Quách Diệp” là nữ chủ nhân mà bọn họ tôn kính, hài cốt lại bị quăng xuống biển, thật khó chấp nhận nhưng dù sao cũng là mệnh lệnh của lão đại, bọn họ cho dù không muốn cũng không dám làm trái.

Một người khác bước lên, anh ta là Minh Triều, thành viên thứ hai của Tam Trượng. Nghiêm túc báo cáo: “Thưa lão đại, kẻ sát hại phu nhân đã xác định là gia tộc Samuel, xin hỏi tiếp theo nên làm gì?”

Người đàn ông nâng ly rượu đỏ lên lắc nhẹ, lạnh lùng nói: “Lão già Samuel Jok không phải hạng xoàng tốt nhất không nên bức dây động rừng.”

“Nhưng thưa lão đại, người của Samuel dám mưu sát chúng ta một lần có nghĩa đã công khai đối đầu với “Quách Diệp” chúng ta, ắt hẳn chúng sẽ không bỏ cuộc.”- Người nói là Trần Hoàng, thành viên thứ ba của Tam Trượng.

Bàn tay xoay ly rượu của người kia chợt dừng lại.

“Các cậu yên tâm, kẻ dám làm hại người của Quách Diệp Thiên Kỳ tôi, sẽ phải trả một cái giá rất đắt.”

Nói rồi bàn tay khê dùng sức, ly rượu trong tay vỡ toang thành nhiều mảnh rơi xuống nền gạch cẩm thạch tạo nên những âm thanh trong suốt rợn người.

3. chương 3 Quách Diệp Gia Tộc

Từ bệnh viện trở về, biệt thự của Tinh gia độc một màu trắng tinh khôi, bước qua cánh cổng, cô được Quốc Hưng đỡ lên phòng, từ lúc ở bệnh viện đến về nhà anh luôn rất quan tâm cô, có những cử chỉ chăm sóc rất ân cần, nhưng thế thì sao chứ? Người anh yêu cũng không phải cô mà người cô yêu chắc chắn không là anh.

Quốc Hưng đỡ cô ngồi xuống sofa, Tinh Nghiên cố thể nào cũng không gạt tay anh ra được, anh ngồi cạnh cô, rồi nói: “Vết thương trên người em không có gì quá nghiêm trọng, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi thôi.”

Tinh Nghiên không nói gì, chỉ chống tay lên thành sofa đôi mắt nhắm lại như đang ngủ.

Quốc Hưng có một số việc phải trở lại Tạ thị, anh rời đi, còn mình cô trong căn phòng lớn. Tinh Nghiên nhìn quanh một vòng, khắp phòng đều là những màu sắc lóa mắt, tủ sách, kệ trưng mỹ phẩm, gấu bông, toàn là mấy thứ của mấy cô tiểu thư nhà giàu.

Chẳng thèm quan tâm, Tinh Nghiên nhảy lên thành đá kê bên cửa sổ nhìn xuống bên dưới.

Có lẽ khi màn đêm buông xuống, nỗi cô đơn sẽ dâng lên, ban ngày bạn có đeo bao nhiêu loại mặt nạ kiên cường đi chẳng nữa thì chúng cũng vô hiệu với uy lực của đêm đen.

Tinh phu nhân mở cửa căn phòng ra thì cũng phải ngỡ ngàng với không gian âm u này, bà gơ tay bật đèn rồi bê khay thuốc đến cạnh cô ngồi xuống, Tinh Nghiên không nói gì mà Tinh phu nhân cũng là mẫu phụ nữ trầm tính nên cả hai vẫn im lặng, cô để bà xử lý vết thương trên tay, con mình thì lặng lẽ quan sát từng cử chỉ trên mặt bà.

...

“Mẹ, cha... tỉnh dậy đi, mẹ ơi, cha ơi.”

Đó là tiếng nức nở bên cạnh một rừng thi thể của mọi người trong Tinh Bang, ngày hôm đó, người làm, quản gia, anh chị, thuộc hạ và cả cha mẹ cô đều chết dưới tay chú họ mình. Năm đó cô chỉ mới 6 tuổi, may mắn trốn thoát được hòng súng tàn nhẫn kia, quỳ bên hai thân thể lạnh ngắt của cha mẹ, cô chỉ biết bất lực gọi.

Sau đó, một đứa bé gái, nhỏ tuổi, yếu đuối, mất đi chỗ dựa là cha mẹ làm sao có thể được mọi người tôn trọng, người trong dòng tộc lật mặt với cô, lúc đó Tinh Nghiên từng thể sẽ khiến bọn họ hối hận. Cứ như vậy, ngày ngày cô luyện tập, tinh nguyện tham gia đợt đặc huấn loại trừ cay nghiệt, qua 16 năm sau, cô trở thành nữ chủ nhân của “Quách Diệp” gia tộc, đường đường chính chính giết chết người chú họ vô lương tâm của mình, một lần nữa khẳng định lại địa vị của mình ở Tinh Bang.

...

“Đau không?”- Tinh phu nhân dịu dàng hỏi.

Cơn đau bởi thuốc sát trùng kéo cô về từ mớ ký ức hỗn độn kia. Tinh Nghiên không nói, chỉ khẽ lắc đầu.

“Vừa qua, vụ nổ lớn làm chấn động thành phố A xảy ra với tập đoàn dầu khí Quách Diệp, rất may, chủ tịch Quách đã an toàn, nhưng phu nhân của ngài đã không may thiệt mạng.”- Ti vi phía xa đang chiếu một chương trình thời sự, có tin về vụ nổ kinh hoàng đó.

“Thật đáng sợ, chắc tập đoàn Quách Diệp kia lớn lắm nên mới bị đối thủ mưu sát.”- Tinh Phu nhân cảm thán.

“Quách Diệp ở Bạch Đạo nắm giữ 3 phần thị trường dầu khí ở Châu Âu, là tập đoàn có vị thế hàng đầu trong khu vực, bị lọt vào vụ mưu sát loại trừ này cũng không có gì lạ.”- Tinh Nghiên nhìn ti vi, lạnh nhạt nói.

Tinh phu nhân ngạc nhiên nhìn cô: “Con cũng có tìm hiểu về tập đoàn này à?”

Tinh Nghiên không trả lời, cô không chỉ hiểu mà còn nắm rõ trong lòng bàn tay về “Quách Diệp”, thân phận ở bạch đạo chỉ là bề nổi của một tảng băng chìm. Nhưng còn bề chìm của một tảng băng nổi thì ở hắc đạo, Quách Diệp là gia tộc lớn mạnh không thể xem thường.

4. chương 4 Lợi Ích

Ánh nắng xuyên qua những hàng lá, hôm nay là ngày đầu tiên của khóa học mới.

Trường đại học IT rộng lớn này nằm ở trung tâm thành phố, nói về IT có lẽ Hữu Quân trong Tam Trường là người tài giỏi nhất, có điều cô cũng chỉ biết sơ bộ mà thôi.

Tinh thần ham học hỏi dâng cao, Tinh Nghiên quyết tâm tìm hiểu về lãnh vực này.

Trong lớp cô học có ba người vừa thấy cô đã nhào vào gọi cô là đại tỷ.

Hỏi ra mới biết thì ra khi còn sống cổ thân thể này khá quậy phá, ngỗ ngược, ngay cả thầy cô cũng không xem ra gì nên thành tích lẫn hạnh kiểm luôn đứng bét lớp.

Hai người đó, một người tên là Mỹ Khanh, có vẻ bề ngoài điệu đà, gương mặt đầy son phấn. Người còn lại là nam, có biệt danh là Minh Khờ. Có vẻ ngoài khờ khạo, đeo mắt kính ôm một chồng sách.

Nói chung nhìn bộ dáng ngu ngu của họ cũng không thể gây nguy hiểm cho cô được nên Tinh Nghiên dứt khoát cho qua.

Đến giờ giải lao, Mỹ Khanh và Minh khờ kéo cô xuống căn tin, vừa ra khỏi lớp thì Mỹ Khanh va phải một người làm cô nằng suýt bật ngã, may mà giữa chừng có Tinh Nghiên kéo lại. Nhưng người kia thì không may mắn như vậy, té một cái rồ đau, kiêu lên thảm thiết.

Ở đại học IT, sinh viên không cần mặc đồng phục nên Tinh Nghiên chọn một chiếc quần Jeen bó sát được gạch những đường chỉ sành điệu ở gối. Nhưng người bị ngã kia lại mặc một cái váy khá là ngắn, khi té váy bị tốc lên làm lộ ra chiếc quần nhỏ màu hồng bên trong, xung quanh nam sinh nữ sinh đều nhìn thấy hết.

Cô ta xấu hổ che lại quát: “Mấy người nhìn cái gì hả?”- Lại quay qua Mỹ Khanh hung hăng trừng mắt: “Con bánh bèo kia, cha mẹ sinh ra đã thiếu năng hay sao mà lại bị mù mắt thế kia?”

“Nè, rõ ràng là người bị mù là cô, còn dám quát tôi, trên đời sao lại có người ngang ngược thế?”- Mỹ Khanh không thua găng cổ cãi lại. Cô nằng ghét nhất bị người khác gọi là bánh bèo đấy.

“Mày nghĩ mày là ai mà dám cãi lại lời tao? Cho mày chết.”- Nói rồi người đó vung tay về phía Mỹ Khanh làm cô nằng run lên đưa tay đỡ.

Bàn tay kia đột nhiên khựng lại khi một giọng nói vang lên: “Lâm Nguyệt Cát, quấy đủ chưa?”

Quốc Hưng từ phía xa đi tới chắn trước mặt Tinh Nghiên. Cô phải công nhận anh đến thật đúng lúc, vừa rồi anh không cản cô đã bẽ gãy tay của con người phách lối này rồi.

“Quốc Hưng... là tại bọn họ kiếm chuyện trước, bọn họ làm em mất mặt.”- Nguyệt Cát yếu ớt lên tiếng, như cái người định đánh người vừa rồi là hai người khác nhau vậy.

Theo con mắt của người đứng một bên xem kịch là Tinh Nghiên có thể thấy cô ả kia có tình ý với Quốc Hưng, mà anh lại là chồng sắp cưới của cổ thân thể này, suy đoán từ địch ý trong mắt cô ta có thể thấy chuyện này chắc chắn Nguyệt Cát đã biết. Kết luận một câu, người này có mối quan hệ đối địch với cổ thân thể này, mà cô lại đang sở hữu nó, vì vậy cần phải cẩn trọng.

Quốc Hưng mặc kệ cô ả giải thích gì đi nữa, anh trực tiếp qua chỗ Tinh Nghiên, dịu dàng quan tâm: “Có sao không?”

Cô lắc đầu không trả lời, giọng Nguyệt Cát phía sau vang lên: “Sao anh cứ quan tâm cô ta như vậy? Em có chỗ nào thua cô ta? Tinh Nghiên tôi nói cho cô biết, về bề ngoài của cô đã đủ để dọa người rồi, tôi hoàn toàn hơn hẳn cô, nếu không nhờ thân phận tiểu thư của Tinh gia thì cả đời cũng đừng mong với tới Quốc Hưng.”

Tinh Nghiên nắm chặt tay, đôi mắt lập tức lóe lên tia sắc lạnh, từ trước đến giờ chưa kẻ nào dám dùng lời lẽ nhục mạ cô, cô gái này thật sự muốn chết.

“Lâm Nguyệt Cát đủ rồi.”- Quốc Hưng gằng giọng quát cô ả, anh cầm tay Tinh Nghiên, lạnh lùng nói: “Nếu cô còn lên tiếng xúc phạm bạn gái của tôi thì ngày mai đừng đến trường nữa.”

“Quốc Hưng...”

Cô ả uất ức khóc gọi, Quốc Hưng cầm tay Tinh Nghiên rời đi.

“Hưng ca vẫn là nhất, anh hùng cứu mỹ nhân, cho con nhỏ chảnh cún đó một phen mất mặt luôn.”-Mỹ Khanh hâm mộ nhìn Quốc Hưng.

Minh khờ ngồi kế bên nói: “Con nhỏ đó thường ngày kiếm chuyện chọc tức đại tỷ, hôm nay cho nó biết, đại tỷ của chúng ta không phải dạng vừa đâu.”

Tinh Nghiên không nói gì, cô chỉ chăm chú ăn phần ăn của mình, Quốc Hưng ngồi cạnh cũng thỉnh thoảng gấp thức ăn vào chén cô.

Đến lúc chuẩn bị lên lớp học, Tinh Nghiên cố tình đi qua lớp Quốc Hưng tìm anh, bây giờ mới để ý, ở khối IT này hình như tất cả sinh viên đều có thành kiến với cô, họ nhìn cô chỉ trỏ này nọ. Bất quá. Tinh Nghiên cũng không quá quan tâm.

“Vừa rồi tại sao anh lại đứng về phía tôi?”- Tinh Nghiên khoanh tay, lưng tựa vào bức tường ngăn trên sân thượng nhìn Quốc Hưng.

Anh mỉm cười, trả lời: “Vì em là người yêu của anh, bảo vệ em là chuyện bình thường mà.”

“Thật sự không có mưu tính riêng?”

Quốc Hưng chau mày khó hiểu nhìn cô: “Mưu tính? Tinh Nghiên, em nghĩ đi đâu vậy?”

Cô quay về lớp, lạnh nhạt để lại một câu: “Không có gì.”

Mưu tính? Hai từ này luôn trong đầu cô từ trước đến giờ, trên thế gian này có ai giúp mình mà không cần lợi ích. Chủ cô giết cả nhà cô vì gia sản khổng lồ của Tinh bang, người trong dòng tộc cô trở mặt với cô vì cô không còn giá trị lợi dụng không thể mang lại lợi ích cho họ. Thậm chí cả cuộc hôn nhân của hân và cô cũng mang tính chất lợi ích. Tất cả, điều chỉ là một màn kịch cho mọi người xem, tất cả những điều đó khiến cô trở thành một người lãnh cảm như vậy, trên đời này, ai thật lòng với cô chứ?

5. chương 5 Si Tình Vãn Khổ Hơn Vô Tình

Đứng trong phòng, nhìn mình ở trong gương, Tinh Nghiên nhớ lại lời Nguyệt Cát nhục mạ.

“Về bề ngoài của cô đủ để dọa người rồi...”

Đúng là nhan sắc của cỗ thân thể này quá tệ, tuy cũng là tiểu thư đài cát nhưng lại sở hữu nước da ngăm đen, đôi mắt đen chất chứa sự mệt mỏi, đôi môi nhợt nhạt không một giọt máu, chiều cao 1m59, cân nặng 43kg.

Khẽ thở dài lê bước chân xuống nhà, dù sao bây giờ cô là chủ nhân của thân thể này, nên không thể để bản thân mình xấu xí như vậy được.

——-+——

Để mở đầu khóa học mới, đại học IT tổ chức một buổi tiệc từ thiện yêu cầu tất cả sinh viên tham gia. Tinh Nghiên cũng chẳng mấy khi có hứng thú, lần này không hiểu sao lại muốn đi, Quốc Hưng đến nhà đón cô rời đi.

Trên đường đi chỉ có một mình Quốc Hưng là nói nhiều chuyện, như sợ Tinh Nghiên nhàm chán nên đầu óc anh phải vận hết công sức để nghĩ mấy câu chuyện hài hước. Nhưng hình như Tinh Nghiên cũng không mấy hứng thú, ánh mắt cô tĩnh lặng nhìn ra bên ngoài cửa xe, một lúc sau quay qua anh chậm rãi hỏi: “Tôi khó coi lắm sao?”

Quốc Hưng ngạc nhiên một lúc rồi cười nói: “Em đừng nghĩ nhiều quá.”

Tinh Nghiên không nói gì thêm, đôi mắt tĩnh lặng không chút gợn sóng, cô chợt cảm thấy tay mình được bao lấy, ngẩn đầu khó hiểu nhìn anh, định rút tay lại thì Quốc Hưng lại nói: “Cho dù em có ra sao đi nữa, anh vẫn sẽ yêu em.”

Tinh Nghiên nâng mi mắt, yêu cô? Trên đời có người yêu cô sao? Không, người Quốc Hưng yêu là cổ thân thể này chứ không phải cô. Mà Tinh Nghiên cô trọn đời chỉ rung động vì một người.

“Điểm căn nguyên của tình yêu chính là sự tôn nghiêm. Chọn người anh không yêu, là chà đạp lên sự tôn nghiêm của cô ấy. Chọn người không yêu anh, là chà đạp lên sự tôn nghiêm của chính mình. Cuối cùng rồi sẽ có một ngày, quay đầu nhìn lại quá khứ, điều đau lòng nhất không phải thứ tình cảm đã qua không bao giờ trở lại, mà là đánh mất sự tôn nghiêm.”- Tinh Nghiên lên tiếng, chậm rãi nói từng chữ, ánh mắt cô hoàn toàn trống rỗng, đây là điều mà sao khi trải qua tất cả cô đã rút ra được. Tôn nghiêm của cô đã từng bị chính cô chà đạp, cô yêu người đó đến hèn mọn. Bây giờ, cô không thể tiếp tục chà đạp lên tôn nghiêm của người khác.

Tinh Nghiên đã từng vì yêu mà làm ra những điều ngớ ngẩn, ngu ngốc, hy sinh tất cả nhưng cuối cùng lại tìm không được người yêu mình.

Quốc Hưng cho xe chạy chậm lại, anh quay đầu kinh ngạc nhìn cô một lúc rồi mỉm cười có phần bi ai: “Anh biết trước giờ em vẫn chưa tiếp nhận anh, nhưng anh sẽ cố gắng để trở thành trong cuộc sống của em. Tinh Nghiên, em hãy thử một lần tiếp nhận anh, được không?”

Tinh Nghiên không nói gì, khẽ thở dài, đúng, đây chính là thái độ cố chấp lúc đứng trước mặt hấn của cô lúc trước, cô cũng mong hấn dành cho cô một góc nhỏ để gọi là trú thân trong tim hấn, nhưng kết quả thế nào? Quốc Hưng à Quốc Hưng, anh lại đang đi vào con đường đau thương của tôi, tôi làm gì được đây? Ngăn cản ư? Giống như người tôi yêu kia sao? Dứt khoát tuyệt tình, lạnh lùng vô tình với anh sao? Tôi không làm được, vì chỉ có tôi mới biết, bị người mình yêu đối xử như vậy có bao nhiêu phần thống khổ.

Tinh Nghiên miếng cưỡng gặt đầu trước sự chờ mong của anh. Quốc Hưng mỉm cười vui vẻ nắm chặt tay cô.

Tinh Nghiên nhìn ra bên ngoài đường phố, những ánh đèn rực rỡ là thế nhưng sao cô lại thấy ảm đạm vô cùng.

Chợt một chiếc xe lọt vào mắt cô, Tinh Nghiên nhìn kỹ lại nhưng xe của cô đã nhanh chóng đi qua chiếc xe quen thuộc đó, vừa rồi, nếu nhìn không lầm thì đó là chiếc xe của hấn, Lamborghini màu đen, bản số xe hình như cũng có phần giống. Có điều...

Hấn sao có thể ở đây, “Quách Diệp” cũng không có dây mơ rễ má gì với thành phố X này.

Tinh Nghiên cười khổ, quên? Quên được sao? Cho đến bây giờ thần trí cô vẫn còn nhớ đến con người đó, đến giờ cô còn nhìn nhầm người khác là anh. Tinh Nghiên ơi Tinh Nghiên, mày si tình hơn mày tưởng rồi. Suy cho cùng, si tình khổ hơn vô tình biết bao nhiêu. trong tình yêu không có thắng thua, chỉ có khổ đau và hạnh phúc. Ai quên được trước người đó là người hạnh phúc nhất.

6. chương 6 Gặp Lại

Tiệc từ thiện của đại học IT tổ chức thu hút rất nhiều nhà hảo tâm cùng các quan chức cấp cao. Bởi đây là trường danh tiếng nên giới chính phủ lẫn phụ huynh luôn quan tâm mọi hoạt động của trường.

Gia Nghi và Quốc Hưng tìm một hàng ghế gần đầu ngồi đợi mở màn. Chưa gì anh đã chìa ra một hộp sữa đưa cô, Tinh Nghiên không tỏ biểu cảm nhận lấy, rất tự nhiên mà uống. Gần hai tháng nay, cứ đúng 7 giờ tối hằng ngày là Quốc Hưng sẽ đưa cho cô một hộp, uống mãi cũng thành quen với mùi vị ngọt ngào này rồi.

Buổi tiệc mở màn với hai tiết mục đơn ca, sau đó MC bắt đầu đọc hàng loạt tên các đại biểu tham dự. Cuối cùng, hiệu trưởng sắc mặt vui mừng giới thiệu.

“Các em học sinh, buổi tiệc từ thiện ngày hôm nay đã được một nhà hảo tâm chi mạnh, người này cũng đồng thời là học sinh mới của ngành IT trường chúng ta, xin một tràng pháo tay chào đón em, Quách Diệp Thiên My.”

Tinh Nghiên chấn động nghe cái tên quen thuộc này, đôi mắt kinh ngạc nhìn bóng người đang bước ra, thân ảnh nhỏ nhắn, đôi mắt tinh ranh, mái tóc màu đen được thắt bím tinh xảo.

“Thiên My...”- Không thể tin nổi vào mắt mình, sao người này lại ở đây?

Quốc Hưng nhìn cô rồi lại nhìn lên người trên sân khấu, anh nói: “Người đó là tiểu thư của tập đoàn dầu khí Quách Diệp, có tiếng là cao ngạo khó gần, scandal trên báo của cô ta còn dày đặc hơn tin tức thời sự. Ngay cả anh trai cô ta chủ tịch Quách Diệp cũng không quản nổi.”

Quốc Hưng không hổ danh là người làm ăn, anh kể rất chi tiết về người của tập đoàn “Quách Diệp” điều này chứng minh Tạ thị rất quan tâm tới tập đoàn này.

Tinh Nghiên cười như không cười nhìn anh: “Thật sự không ai trị được sao?”

“Cũng không hẳn, nghe nói cô gái này đặc biệt nghe lời của chị dâu mình, nhưng đáng tiếc người chị này đã chết hai tháng trước.”- Quốc Hưng nhún vai, tự nhiên nói.

Tinh Nghiên nhìn lên chỗ Thiên My mỉm cười nhạt, đúng vậy, cô em gái này rất nghe lời cô, mỗi lần hấn tức giận vì không khuyên bảo được nó nhưng chỉ cần cô nói một câu, Thiên My sẽ nghe lời ngay.

Quốc Hưng nhìn nụ cười cả cô đến mê mẩn, anh phát hiện đã lâu cô không cười rồi, chính xác là từ vụ bắt cóc hai tháng trước, cô gái này như biến thành người khác, cô biết điều tiết cảm xúc hơn, lạnh nhạt và hờ hững hơn, lời nói lẫn hành động của cô cũng trưởng thành hơn rất nhiều.

Nụ cười trên môi cô nhanh chóng biến mất, thay vào đó là vẻ căng thẳng Quách Diệp Thiên My ở đây, chắc chắn Quách Diệp Thiên Kỳ cũng đến theo, Thiên My đam mê IT từ nhỏ, mà trong nước chỉ có trường này là có danh tiếng, con bé chuyển đến đây học... hẳn lại luôn không an tâm về em gái mình, dựa theo tính của hẳn, chắc chắn sẽ ở lại thành phố X lâu dài.

Nam sinh ở dưới nhìn thấy Thiên My thì bị ngoại hình xinh xắn của cô nàng thu hút, toàn lực chăm chú nhìn. Thiên My nói vài câu chào hỏi rồi mỉm cười xuống hàng ghế đầu ngồi.

Lúc này, Tinh Nghiên ngồi sau lưng Thiên My, cô muốn gọi nhưng không được. Cái cảm giác này khiến cô thêm ngọt ngào, bây giờ, nói ra mọi chuyện chỉ e là mọi người sẽ nghĩ cô bị điên, tốt nhất là tạm thời im lặng quan sát mới được.

Cô đứng lên nói với Quốc Hưng là đi toilet sau đó rời đi, Tinh Nghiên muốn lấy lại bình tĩnh, cô dạo quanh vườn hoa của trường, hít thở những hương thơm ngào ngạt dễ chịu.

Tinh Nghiên chợt nghĩ lại, cảm thấy cô bây giờ tốt hơn lúc trước rất nhiều, cô có gia đình, có mẹ, có một vị hôn phu chăm sóc tỉ mỉ, có bạn bè, và có cả một cuộc sống an bình. Còn lúc trước cô có gì ngoài hẳn?

Yêu không đúng người, gặp gỡ sai đối tượng, dựa dẫm sai chỗ chính là bi thương và thất vọng. Cuối cùng đổi lại được gì? Con người vốn là những cá thể cô đơn, mọi việc trên đời, đến rồi lại đi, có rồi lại mất, vậy tiếp tục níu giữ những thứ vốn không thuộc về mình làm gì? Sớm muộn gì cũng mất đi, chỉ bằng chưa bao giờ có?

Đến một lúc, con người ta sẽ cảm thấy ngập tràn hạnh phúc không phải vì vớt lên được cái gì đó từ dòng nước, mà chính là quãng xuống bớt để dòng nước cuốn trôi.

Khẽ thở dài, xoay người định rời đi thì anh mắt chợt biến động, đôi chân như bị chôn chặt nhìn người đứng phía xa.

Thiên Kỳ mặc một chiếc áo sơ mi màu đen cao cấp phối hợp cùng quần dài càng làm tôn lên đôi chân thon dài đầy mạnh mẽ của mình. Anh tựa lưng vào tường, ánh mắt trầm lặng nhìn những đóa hoa Tử Đinh Hương trước mặt, vẫn khuôn mặt lạnh lùng đó, hàng mi không chút động đậy, đôi mắt thâm sâu khó đoán, loại khí thế khiến người khác phát run. Hẳn lúc nào cũng toát ra loại cảm giác lạnh lẽo tựa như tu la dưới địa ngục. Mà vốn dĩ người đàn ông này là Diêm Vương cầm trong tay “sổ phán xét số mạng con người”!

Hai vai Tinh Nghiên khẽ run lên, đôi chân bắt giắc tiến lên một bước rồi lại lùi ra sau hai bước, cô vừa định làm gì thế? Vừa định chạy lại ôm hấn sao? Rõ ràng tâm muốn buông bỏ nhưng khi nhìn thấy thân hình quen thuộc kia lại vui mừng khôn xiết.

Khẽ cười khổ, Tinh Nghiên ơi Tinh Nghiên, mày chỉ ngu ngốc một lần đã dùng cả tính mạng để đổi rồi. Liệu kiếp này mày còn gì để trả giá nếu cứ tiếp tục yêu người đàn ông đó? Không, chẳng còn gì cả. Vì vậy, hãy dứt khoát đi.

Đôi mắt lạnh lùng của hấn nhìn về bên này, Tinh Nghiên bắt giắc rùng mình, xin đừng nhìn cô, đừng ngó ngang đến cô để cô có thể đem hấn xóa sạch trong ký ức của mình. Tinh Nghiên quay lưng bước chân cũng thật nhanh, cô cảm nhận được ánh nhìn lạnh lẽo kia vẫn đang nhìn mình không rời, chợt khẽ va phải một người khiến cô bình tĩnh lại.

Quốc Hưng mỉm cười nắm tay cô, thấy sắc mặt cô không tốt thì tưởng cô bị lạnh nên khoát áo vào cho cô, dịu dàng hỏi: “Làm gì mà vội vàng như vậy?”

“Không, không có gì, vào thôi.”- Tinh Nghiên bước đi, cô bắt giắc quay đầu về vị trí hấn đứng, nhưng chỗ đó đã trống không, người cũng đi mất.

7. chương 7 Chuyện Cũ

“Anh, em đã nói một mình em có thể ở lại thành phố X này, không cần anh phải theo trông em.”- Thiên My ngồi ghế phía sau nhìn hấn.

Thiên Kỳ nhìn cô nàng một cái, không nói gì, Thiên My biết đây là thái độ không vui của anh trai mình nên cũng không dám hé răng nói tiếp.

Trần Hoàng ngồi ghế trước, nhận một cú điện thoại, không biết người bên kia nói gì, chỉ nghe cậu ta nghiêm túc ừ một tiếng rồi tắt máy quay qua hấn thông báo: “Lão đại Tạ lão gia muốn hẹn gặp.”

Thiên Kỳ “ừm” một tiếng, âm thanh phát ra từ sâu trong yết hầu, trầm ấm lại quyến rũ vô cùng.

Thiên My giờ này mới hiểu ra, thì ra anh hai theo cô nàng đến thành phố X không hoàn toàn à vì lo lắng. Thiên My ho khan vài tiếng: “Anh hai, có chuyện này em muốn nói, hài cốt của chị dâu sao lại có thể tự tiện rải xuống biển? Chẳng lẽ ngay cả một vị trí trong từ đường ”Quách Diệp” gia tộc chị ấy cũng không có sao? Anh làm vậy thật là quá đáng.”

Quách Diệp Thiên Kỳ chau mày không vui nhìn em gái, anh nói: “Em bây giờ chưa đủ tư cách dạy đời anh, tốt nhất nên ít nói lại.”

“Anh hai...”

Muốn nói gì thì bị anh chặn lại: “Đừng nói nữa, nên làm gì anh tự có chừng mực.”

Xe dừng lại, Thiên My hậm hực xuống xe rời đi.

Quách Diệp Thiên Kỳ tựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần, âm thanh lạnh lùng ra lệnh: “Đến Tạ gia.”

——-++——

Ngồi trong căn phòng, ánh đèn ngủ màu vàng nhạt hắt lên một bóng hình nhỏ bé. Tinh Nghiên đặt cằm lên hai gối, đôi mắt cô rất tĩnh lặng, không hề biểu lộ cảm xúc vui buồn hiện giờ. Mái tóc đen dài xõa xuống càng làm gương mặt dường như nhỏ hấn đi.

Hôm nay gặp lại hấn, vào lúc đôi mắt lạnh lùng đó nhìn cô lại khiến Tinh Nghiên đau nhói. Trong suốt 3 năm làm vợ anh đã thế nào? Cả đời cô cũng không thể quên...

Đó là một quãng đường đau khổ mà cô đã đi qua...

Năm đó, Tinh Nghiên 18 tuổi, vì hôn ước vốn có của hai gia tộc nên cô và Thiên Kỳ phải kết hôn, nhưng đối với hắn, một cuộc hôn nhân mà hắn không thích, Quách Diệp Thiên Kỳ chỉ cần nói không thì chẳng ai dám thi hành. Hắn hoàn toàn có thể rũ bỏ hôn sự này. Nhưng Tinh bang dù sao cũng thuộc về người thừa kế là cô, kết hôn với cô, hắn sẽ có thêm quyền lực khi lúc đó hắn vừa kế nhiệm cái vị trí lão đại của “Quách Diệp”, vì lợi ích, hắn lấy cô.

Còn Tinh Nghiên thì sao? Cô hâm mộ hắn, nghe danh hắn lan truyền trong hắc đạo, là một người uy chấn cả hắc bạch lưỡng đạo, diêm vương sống của “Quách Diệp” gia tộc. Được kết hôn với người đàn ông xuất chúng như vậy thì còn gì bằng? Cô gái 18 tuổi năm nào háo hức chờ ngày làm cô dâu của hắn.

Nào ngờ trước ngày hôn lễ ba ngày, Thiên Kỳ đến gặp cô, Tinh Nghiên bị vẻ lạnh lùng của anh dọa hơi sợ, nhưng đồng thời lại nhớ như in gương mặt tuấn tú, hàng lông mày đậm hơi nhíu lại vừa nhìn qua là biết đây là người đàn ông nghiêm túc, khó tính nhưng lại hấp dẫn chết người.

Hắn lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt xét qua một lượt rồi lạnh lùng mở miệng: “Giữa cô và tôi chỉ tồn tại cuộc hôn nhân mang tính lợi ích, cô có thể giữ vững lại vị trí của mình ở Tinh Bang, tôi cũng vậy. Vì vậy cô hãy biết điều một chút, làm người của “Quách Diệp” gia tộc không dễ như cô tưởng đâu.”

Tinh Nghiên nhìn hắn, thoáng hoảng sợ. Không nhớ lúc đó mình đã nói gì, chỉ nhớ Thiên Kỳ để lại một câu khiến cô phải suy tư rồi rời đi, anh nói: “Cô rồi cũng chẳng có kết cục tốt đâu.”

8. chương 8 Sự Vô Tình Đáng Sợ

Hôn lễ của cô và hắn được tổ chức long trọng, nói là lớn nhưng thật ra chỉ có nhân vật trong hắc đạo tham dự thôi, nghe nói đây là ý của Thiên Kỳ, hắn ghét công bố chuyện riêng ra bên ngoài.

Tinh Nghiên cũng không dám có ý kiến, bởi cô từng ao ước có một hôn lễ thể kỷ, sang trọng và hoành tráng hơn như vậy, nhưng bây giờ thì có sao, được cùng người mình yêu kết hôn thì hình thức thế nào mà chả được?

Nhưng vào đêm động phòng, cái đêm quan trọng của cả hai, hắn đã tặng cô một món quà quá nhục nhã.

Đêm đó, Tinh Nghiên một mình đi theo đoàn xe hoa về lại khách sạn tân hôn nghỉ ngơi, khi bước lên căn phòng đã được trang trí hỷ sự, mở cánh cửa trắng, cô nhìn thấy rất nhiều quần áo dưới đất, đồ lót nam nữ điều có, đập vào mắt cô là hai thân hình không chút mảnh vải, cô gái đang rút vào lòng người đàn ông, còn hắn cũng mặc kệ để cô ta tựa vào ngực mình. Nhìn thấy cô vào, đôi mắt lạnh lẽo chẳng thêm liếc một cái, nói nhỏ gì với cô gái kia sau đó cô ta quỵn luyến rời đi.

Tinh Nghiên đứng chết trân tại chỗ, đôi mắt kinh hãi không thể tin được nhìn người đàn ông đang nằm trên giường hút thuốc kia. Đôi mắt cô ứa lệ, ghen ngào: “Hôm nay là hôn lễ của chúng ta, sao anh...”

Sao hắn có thể đối xử với cô như vậy, ngay trên chiếc giường vốn thuộc về cô và hắn... sao có thể...

“Thế nào? Chỉ cần tôi thích thì khi nào cũng có thể vui vẻ.”- Thiên Kỳ lạnh lùng nói, bàn tay nâng lên đưa điều thuốc hút sau đó nhả ra một làn khói mờ ảo. Hắn ở trần để lộ vòm ngực rắn chắc, các cơ ngực to lớn nam tính cực kì quỵn rũ.

“Anh như vậy thật quá đáng.”- Tinh Nghiên không phải mẫu người cam chịu, cô có thể nhẫn nhịn nhưng tuyệt đối không để người khác chà đạp lên tôn nghiêm của mình. Cô có thể vì hắn không cần một hôn sự hoành tráng nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó. Tinh Nghiên cô 18 năm nay tuy rằng thất thế ở gia tộc của mình nhưng chưa từng có kẻ dám giẫm đạp lên giới hạn của cô.

“Hừ, cô cũng muốn thỏa mãn? Nếu đã là vợ chồng, tôi toại nguyện cho cô.”- Thiên Kỳ dứt khoát gạt điều thuốc vào gạt tàn, thân hình cao lớn đứng dậy nhanh chóng đi đến chỗ cô, bế bổng cô lên.

Tinh Nghiên chưa kịp thích nghi thì bị xóc lên không trung rồi trong tích tắc cả cơ thể ngã mạnh xuống giường, muông vùng vẫy nhưng nhanh chóng một thân hình cao lớn đã áp sát cô. Tại Tinh Nghiên nhanh chóng truyền đến một cơn tê dại, đôi môi mỏng di chuyển xuống gáy, cổ và xương quai xanh gợi cảm, Tinh Nghiên giữa lúc như đang lênh đênh giữa biển, cô ngửi thấy mùi hương của người con gái kia trên ga trải giường, trên đó còn ả ướt một khoảng mặt dịch của cuộc triển miên vừa rồi, tất cả kéo lý trí cô trở lại.

Tinh Nghiên chỉ cảm thấy dơ bẩn và buồn nôn, tay chân quơ loạn xạ cố hết sức để người đàn ông phía trên ra, bắt lực hét: “Buông ra, buông tôi ra...”

Một giọng nói lạnh lẽo truyền đến, Thiên Kỳ vùi đầu vào tai cô, hần nói: “Mới đó đã hoảng đến như vậy? Thật không biết cô lấy tư cách gì để ngồi lên vị trí nữ chủ nhân của “Quách Diệp” gia tộc.”

Tinh Nghiên kinh hãi, giọng nói có chút hoảng loạn: “Em không muốn, chiếc giường này, anh và cô gái kia...”

“Chê bẩn?”- Thiên Kỳ phía trên hừ lạnh: “Cô bé, đối mặt với hắc đạo, cái thế giới đen tối này cô phải đối mặt với nhiều thứ còn bẩn thỉu hơn nữa.”

Những tưởng hần sẽ không buông tha cho cô, nhưng Thiên Kỳ ngồi dậy, nhìn qua cô rồi rời đi, bóng lưng cao lớn khuất sau cánh cửa trắng để lại cô gái nhỏ hoang mang co rúm người ngồi trên giường.

Sau ngày đó, hần không hề động tới cô, Tinh Nghiên vẫn là nữ chủ nhân của “Quách Diệp” mọi chuyện cũng rất yên tĩnh, có điều sự lạnh lẽo và vô tình của người đàn ông này quá mức tưởng tượng của cô. Cô làm vợ hần suốt 4 năm, chưa từng một lần ngủ chung giường. Thiên Kỳ chán ghét cô tới nỗi ngay cả nhìn thấy cô cũng cảm thấy bẩn mắt.

Tinh Nghiên lau dòng nước nóng hổi trên mặt, những giọt nước mắt kéo cô trở lại hiện tại, bước xuống giường vào toilet rửa mặt, để những dòng nước lạnh chảy qua mắt rồi xóa sạch nước mắt lẫn tầm nhìn. Sau một lúc, cô ngẩn đầu nhìn mình trong gương. Tuy rằng từ nay cô và Thiên Kỳ không còn quan hệ gì nhưng gia tộc “Quách Diệp” đặc biệt là hai lão tiền bối quá cố có ơn với Tinh Bang của cô, Tinh Nghiên từng thế trước mộ của cha mẹ sẽ dốc sức trả ơn cho gia tộc “Quách Diệp” và gây dựng lại Tinh Bang.

Kẻ ám hại cô, thật ra là muốn giết Thiên Kỳ, hần lại là người giữ chức vị cao nhất tại “Quách Diệp” nếu Thiên Kỳ xảy ra chuyện, “Quách Diệp” sẽ như rắn không đầu, suy yếu từ từ, điều này sẽ khiến cho các gia tộc khác như gặp được vận may, trong đó có kẻ đã ám sát cô và hần.

Vậy kẻ đó là ai? Trong cả hắc bạch lưỡng đạo, người muốn ngồi lên vị trí của “Quách Diệp” không ít, nhưng kẻ dám cả gan thực hiện ám sát lại không nhiều, vì khi thất bại sẽ dẫn tới đại họa cho bản thân. Chắc chắn người bí ẩn này có gia thế không nhỏ, mới có thể tự tin để thực hiện cuộc ám sát này.

Lần này không thành công giết được Thiên Kỳ thì sẽ còn lần sau, người này làm nguy hại đến “Quách Diệp”, Tinh Nghiên nhất định phải đem kẻ đó ra ánh sáng.

Nhưng... thể chất của cô bây giờ quá yếu, đến cả một tên cũng chưa chắc chống trả nổi chứ đừng nói là làm việc lớn.

Cô, phải thay đổi!

9. chương 9 Hiểu Lâm

Bắt đầu một ngày mới, hôm nay có tiết thể dục ở lớp, dưới cái nắng oi ả của đầu hè càng làm tiết học này giống với một hình thức lãng trí hơn. Nam nữ lớp A tập hợp đầy đủ dưới sân, hôm nay phải luyện tập chạy Việt Dã 1km, khi nghe thầy thông báo thì phản ứng của học sinh lớp A là gào lên thán thiết. Trước khi chạy, giáo viên chủ nhiệm là cô Trịnh dẫn theo một nữ sinh đi đến giới thiệu: “Đây là Thiên My, bắt đầu từ hôm nay em ấy sẽ là học sinh lớp A của chúng ta.”

Thiên My bước lên, mỉm cười lịch sự: “Xin chào, mong mọi người chỉ bảo thêm”

Nói rồi cô nàng vào hàng, bắt đầu tiết học thể dục, Tinh Nghiên đứng cuối hàng nên bên cạnh cô là Thiên My, cô cũng sớm chấn chỉnh lại tâm trạng nên cũng không tỏ thái độ gì. Đến giờ chạy, Tinh Nghiên chạy theo cặp nhưng do hàng thứ hai thiếu một người nên hóa ra thành Thiên My chạy chung với cô.

Lúc mới đầu mọi người rất điều hàng mà chạy nhưng dần dà, một số người bỏ uộc vì mệt, mà giáo viên thì cứ thúc giục tất cả chạy tiếp, chạy được hai vòng tính ra chỉ mới 500 mét đã rã hàng gần hết, Mỹ Khanh và Minh khởi kiệt sức dừng lại.

“Mỹ Khanh, Hữu Minh, hai em chạy tiếp, nếu không hôm nay không được dùng cơm trưa.”- Giáo viên thể dục nghiêm khắc nói, một câu làm cả hai người đưa mắt cầu cứu Tinh Nghiên nhưng đại tỹ chỉ lo chạy mà không đoái hoài đến họ, tình thế gì đây?

Tinh Nghiên đã bắt đầu thấm mệt, mồ hôi thấm đẫm chiếc áo thun trắng, bước chân cũng có chút lảo đảo, chợt cô nghe một tiếng động, nhìn qua bên cạnh, Thiên My đã ngã xuống đất.

Thiên My cố gắng thở để lấy không khí, cô cố gắng đứng dậy nhưng đôi chân không còn lực, cô biết anh hai đang ở cách mình không xa, nhìn thấy mình ngã khụy như vậy chắc chắn sẽ không vui, nhưng thật sự cô quá mệt rồi.

“Lão đại, tiểu thư...”- Minh Triều lo lắng nhìn Thiên My đang ngồi giữa sân, cậu muốn ra đỡ tiểu thư như lão đại lại bình thản lên tiếng: “Để nó tự đứng dậy.”

Hắn ngồi ở căn tin, lẳng lặng quan sát hết thấy mọi chuyện.

“Đứng lên.”- Một bàn tay nhỏ và gầy giơ đến trước mặt, Thiên My nhìn người trước mắt có chút ngạc nhiên rồi thẳng thẳng gạt tay: “Tôi không cần.”

Nói rồi Thiên My định tự mình đứng lên nhưng kết quả là không thể được, cùng một lúc cô cảm nhận cánh tay mình bị kéo lấy sau đó đỡ mạnh cô lên, cùng theo đó là âm thanh mắng khê: “Đồ vô dụng.”

Thiên My bị Tinh Nghiên kéo chạy tiếp, cô nàng hoang mang nhìn người con gái đang kéo mình. Người này nhìn qua thì quả thật vô cùng tầm thường nhưng lại cho cô một cảm giác cực kỳ bất thường.

Vừa thay đồ xong, Tinh Nghiên bước ra mở tủ lấy ít đồ uống thì gặp Thiên My, có vẻ cô nàng đã đứng đợi cô từ nãy giờ.

Muốn cảm ơn sao? Về mặt này, thái độ này hình như không giống lắm.

Tinh Nghiên chuẩn bị lướt qua thì giông cô nàng vang lên: “Tôi nói cho cô biết, những kẻ tiếp cận tôi vì mục đích không chính đáng sẽ không có kết quả tốt đâu.”

“Mục đích không chính đáng?”- Tinh Nghiên chau mày, không hiểu nhìn cô nàng.

Thiên My buông điện thoại di động, từng bước đến trước mặt cô, nói từng chữ một: “Cô đừng tưởng hôm ở vườn hoa cô đã cố tình rời đi để tiếp cận anh trai tôi như thế nào tôi lại không biết, hôm nay cô giúp tôi cũng là vì biết có anh ấy đang quan sát xung quanh, muốn gây sự chú ý chứ gì?”

“Thiên Kỳ đang ở quanh đó?”- Tinh Nghiên mở to mắt kinh ngạc, sao cô lại quên mất chuyện này, ngày đầu tiên em gái chuyển trường, chắc chắn hắn sẽ quan sát thật kỹ.

“Chát”- Một cơn đau nóng rát truyền đến mặt, Tinh Nghiên không thể tin lại có người tát mình, cô bàng hoàng nhìn Thiên My, cô nàng nói: “Tên anh tôi là để cô gọi sao? Hạng phụ nữ như cô, quỷ kế đa đoan, muốn đeo chân hạt thì làm ơn nhìn lại vẻ bề ngoài quý khốc thần sầu này của mình có đủ năng lực hay không có thể quyến rũ anh trai tôi. Quách Diệp Thiên My này cảnh cáo cô, tốt nhất tránh xa tôi và anh hai ra một chút, nếu không, sẽ chẳng đơn giản là một cái tát đâu.”

“Thiên My, sao có thể... không, tôi, tôi không có ý đó...”- Tinh Nghiên vừa định giải thích thì chợt nhớ ra, bây giờ cô không phải là chị dâu của con bé, muốn giáo huấn cũng chẳng có tư cách gì. Từ trước đến giờ cô làm việc chưa từng nghĩ mình phải giải thích với bất kỳ ai, nên lần này cũng chẳng biết nói thế nào cho con bé hiểu, có trời mới biết, Quách Diệp Thiên Kỳ là người Tinh Nghiên kiếp này không mong đụng đến nhất.

“Không có ý đó? Hừ, cô năm lần bảy lượt gây sự chú ý với anh ấy là muốn ngồi lên vị trí cao làm phương hoàng, giờ lại nói không có ý đó? Tôi nói cho cô biết, hạng phụ nữ như cô tôi vô cùng khinh bỉ.”- Thiên My ném cho cô một ánh mắt khinh thường rồi rời khỏi phòng thay đồ.

Tinh Nghiên dựa vào cánh cửa, thì ra cô lại bị hiểu lầm một cách trầm trọng như vậy, vậy cô phải làm gì ngoài im lặng đón nhận tất cả đây? Cứ mặc kệ, họ không nhận ra cô, cô cũng không cần phải giải thích với họ.

Hóa ra, cô không nên lưu lại trong ký ức của bất kì ai.

10. chương 10 Chạm Mặt

“Đại tỷ, hôm nay cậu làm sao vậy? Vào đây lại chỉ uống nước chanh?”- Mỹ Khanh kỳ lạ nhìn Tinh Nghiên, thường ngày khi vào club này đại tỷ sẽ uống rượu mạnh, nhưng hôm nay lại đổi khẩu vị, kì lạ thật.

“Hôm nay giọng không khỏe, không uống được rượu.”- Tinh Nghiên trả lời cho có, thật ra thời gian này, cơ thể này có những chuyển biến rõ rệt về thể chất, có lẽ do đã thi hành chế độ luyện tập và ăn uống khắc nghiệt nhất mới có thể đạt kết quả khả quan như vậy. Vì vậy, cô tuyệt đối không đụng đến rượu.

Hôm nay là ngày cuối tuần, bọn họ rủ nhau đi giải trí một trận, Tinh Nghiên cũng tham gia, cô thấy đi mấy nơi như thế này có thể không cần nghĩ đến mấy chuyện nhảm nhí kia. Bên cạnh đó, qua một thời gian tìm hiểu, cô cảm thấy Mỹ Khanh và Minh khờ cũng không phải không giao tiếp được, tuy hơi ngu ngu nhưng nhiều lúc lại rất dễ thương, yếu thế nhưng lại trọng nghĩa khí, Tinh Nghiên cực kì thích mẫu người như vậy.

Mỹ Khanh nhìn Tinh Nghiên, có chút ngập ngừng hỏi: “Đại tỷ, Quốc Hưng hôm nay không đến sao?”

“Tìm anh ta?”- Tinh Nghiên nhìn cô nàng.

Minh khờ một bên thêm lời:

“Đại tỷ, chị phải trong Quốc Hưng cho cẩn thận, Mỹ Khanh thêm nhỏ dãi rồi kìa.”

“Không có...”- Mỹ Khanh hốt hoảng phủ nhận, như là lo lắng sợ cô hiểu lầm nên gấp gáp giải thích: “Đại tỷ cậu đừng nghĩ lung tung, mình chỉ, chỉ là... mình không có ý gì khác?”

“Được rồi không cần hoảng như vậy”- Tinh Nghiên có chút buồn cười nhìn bộ dạng hoảng hốt của cô nàng, cô là ai? Một người lớn lên trong xã hội đen tối giảo nhứt là cái gì? Đó là khả năng nhìn thấu lòng người, tâm tư bé nhỏ của một con nhóc sao Tinh Nghiên lại không nhìn ra được. Có điều cô cũng không quan tâm cho lắm, Quốc Hưng và cô vốn không liên quan gì đến nhau, nếu Mỹ Khanh và anh đến với nhau thì cho dù cuộc hôn sự này có bất thành thì cô cũng đỡ phải day dứt. Tính ra thì đây cũng là một chuyện tốt.

Điện thoại của Mỹ Khanh reng lên, cô nàng thấy cô không có ý giận thì định bắt máy nhận cuộc gọi nhưng khi ánh mắt nhìn qua màn hình hiển thị thì sắc mặt thoáng ửng hồng, biểu cảm hết như cô gái đang yêu vậy, Mỹ Khanh nhìn cô thút thít: “Là... Quốc Hưng.”

Thấy Tinh Nghiên không tỏ thái độ gì, cô nàng lên máy.

“Quốc Hưng, có chuyện gì?”

Bên kia là âm thanh ồn ào nhưng nhang chóng lại im lặng trở lại, chỉ có giọng nói tựa như hương vị của gió biển dịu nhẹ lên tiếng, nhưng chỉ một câu đã làm sự vui mừng trong lòng Mỹ Khanh xếp xó hết, anh nói: “Mỹ Khanh, giúp tôi chuyển máy cho Tinh Nghiên.”

Mỹ Khanh như một người bị giành mất đồ chơi, khẽ ừ một tiếng rồi gượng gạo đưa máy cho Tinh Nghiên.

Cô đưa điện thoại, bên kia nói một câu, chỉ thấy Tinh Nghiên khẽ nhìn đồng hồ rồi nói: “Được, tôi lên liền.”

Tầng thượng của Club này nằm ở lầu 3, là nơi vắng người nhất, gió thổi từng cơn làm mái tóc chàng trai bay phấp phới, tay anh cầm một chai rượu, ngồi lên ban công nhìn xuống thành phố bên dưới cứ như chỉ một bước sa chân thì sẽ rơi xuống vực thẳm.

Tạ thị rơi vào khủng hoảng, tin tức này cô biết rồi nhưng vẫn chưa có cơ hội tìm hiểu, hôm nay nhìn thấy dáng vẻ Quốc Hưng như vậy càng làm cô hiểu ra, vấn đề lần này không phải đơn giản.

Tinh Nghiên đến bên cạnh, dứt khoát nhảy một cái lên chỗ của anh, cô hỏi: “Mọi chuyện như thế nào?”

Quốc Hưng nhìn dòng người dưới chân, không mẫn không nhạt nói: “Mất Tạ thị không sao, nhưng anh không muốn mất em.”

Tạ thị bị khủng hoảng đang trên đà xuống dốc, nếu Tạ thị phá sản đồng nghĩa với việc hôn ước của họ bị hủy. Tuy Tinh Nghiên muốn hủy bỏ hôn sự này nhưng cô cũng không hi vọng phải lấy Tạ thị để đánh đổi.

“Cái gọi là không muốn của anh là bây giờ ngồi ở đây nốc rượu?”- Tinh Nghiên lạnh lùng lên tiếng.

Quốc Hưng cười, trong nụ cười có sự tự giễu: “Anh phải làm gì? Tập đoàn cũng sắp bị thu mua, Quách Diệp Thiên Kỳ quả nhiên cao tay, trong mấy ngày ngắn ngủi lại có thể nắm rõ tình hình trong lòng bàn tay.”

“Anh, anh nói người thu mua là ”Quách Diệp“? Sao có thể, bọn họ ở lĩnh vực dầu khí, cùng với công ty nước hoa Tạ thị đâu liên quan.”- Tinh Nghiên thật không đoán ra hắn đang suy nghĩ gì, tại sao lại cứ xuất hiện xung quanh cuộc sống của cô? Tinh Nghiên biết, Thiên Kỳ không phải là người làm việc không kèm theo lợi ích. Việc hắn mua một tập đoàn không nằm trong lĩnh vực, không lẽ là để rửa tiền?

Quốc Hưng chán nản uống thêm rượu, hết chai này đến chai kia. Tinh Nghiên cũng không nói gì, chỉ lo suy nghĩ, cô cũng phải công nhận, gia đình phá sản là đáng sợ thế nào vậy mà Quốc Hưng vẫn rất bình tĩnh không hoảng loạn, chỉ yên lặng ngồi uống rượu như vậy.

Thấy anh như vậy, trong lòng cô cũng không mấy dễ chịu. Tự cười giễu bản thân mình, có lẽ tên ngốc này đã là một phần trong cuộc sống của cô rồi, tuy không biết rằng anh đang ở vị trí gì.

“Được rồi, tôi hôm nay phá lệ, sẽ cùng anh làm bạn nhậu vậy.”- Tinh Nghiên lấy một chai bên cạnh anh, bật nắp rồi đưa lên miệng uống. Quốc Hưng ở một bên chỉ nhìn cô rồi nhìn xuống thành phố, giọng nói không gần không xa vang lên: “Tinh Nghiên, em nói xem, trong cuộc sống con người ta cần học những thứ gì.”

Tinh Nghiên nuốt một ngụm rượu đắng, tựa vào thành đá kê bên, đôi mắt mông lung hồi tưởng lại một chuyện, âm thanh cũng bớt vài phần lạnh đậm: “Có người từng nói với tôi, nếu muốn làm một kẻ bất kham, vậy trước tiên học cách chịu trách nhiệm, có thể gánh được hậu quả mới có thể phóng túng ngông cuồng. Nếu muốn được độc lập, vậy trước tiên học cách kiên cường, rồi mới có thể trở nên độc lập. Nếu muốn tùy ý yêu đương, vậy trước tiên học cách quên lãng, chỉ có quên được nỗi đau đớn thất tình, mới có thể mặc sức mà yêu.”

Quốc Hưng mím môi nhìn cô không nói gì.

Tinh Nghiên im lặng một lúc, người dạy cô là cha chồng cô, đây là quy tắc mà Quách Diệp tiền bối dạy cả hắn và cô, ông vốn là người nghiêm khắc nên khi mới cưới đã gọi hai người vào thư phòng giáo huấn.

“Anh có thể làm được mọi chuyện trên đời, nhưng tiền đề là không vì một kết cục bi thương. Một người mạnh mẽ thực sự, không phải nhìn ở việc anh ta có thể làm được cái gì, mà là ở việc anh ta có thể gánh được cái gì.”- Tinh Nghiên nói, từng câu từng chữ rõ ràng rồi lại quay qua nhìn Quốc Hưng, khẽ vỗ vai anh: “Luôn tự tin vào chính bản thân mình. Không phải Chúa Trời có thật là do chúng ta luôn có đức tin sao? Nếu một ngày gặp một vấn đề nào đó khó khăn, thì đừng vội nản chí, đừng vội bỏ cuộc. Hãy nghĩ rằng mình sẽ vượt qua được, mình sẽ giải quyết tốt nó. Anh sẽ không bao giờ biết được hết khả năng của mình nếu như không chịu cố gắng. Rồi anh sẽ thấy, niềm tin sẽ đưa anh đi xa đến đâu.”

Quốc Hưng nắm lấy tay cô, ánh mắt nhu hòa nhìn Tinh Nghiên mang theo ý cười yếu ớt: “Tinh Nghiên em thay đổi rồi.”

Đúng, cô nhóc vô phép vô thiên không chịu nói lý ngày nào đã trưởng thành hơn, không hiểu sao từ cô, Quốc Hưng cảm nhận được một sự lạnh lẽo và mạnh mẽ, cứ như nó không thuộc về Tinh Nghiên lúc trước.

Tinh Nghiên gương gao rút tay về, Quốc Hưng cũng không làm khó cô.

Vậy đó, ai cũng quan tâm bạn thay đổi nhưng mấy ai hỏi lý do vì sao như vậy đâu.

Quốc Hưng vút chai rượu sang một bên, xoay người nhảy xuống đất rồi bế Tinh Nghiên xuống, anh kéo cô định rời khỏi thì bóng lưng cao lớn đột ngột đứng lại, bàn tay nắm tay cô cũng bất giác căng thẳng siết chặt lại, Tinh Nghiên thấy kì lạ, nhưng vì tâm thần bị Quốc Hưng chắn phía trước nên không rõ xảy ra chuyện

gì. Chỉ nghe Quốc Hưng nói chuyện với người nào đó: “Quách Diệp chủ tịch cũng khá có nhả húng, bỏ ra một quãng thời gian dài như vậy để nghe lén người khác nói chuyện.”

Toàn thân Tinh Nghiên cứng đờ, Quách Diệp Thiên Kỳ, anh sao lại luôn xuất hiện bên cạnh cô như vậy?

Âm thanh đầy từ tính lại tao nhả quen thuộc vang lên: “Tôi không nghĩ Tạ thiếu gia còn bí mật gì về Tạ thị mà khiến tôi phải rình rập nghe lén.”

Ách, câu nói này đủ châm biếm.

Tinh Nghiên cảm nhận được hấn đang đi về phía mình, không biết làm gì hơn là tự trấn an mình.

“Tôi và vợ tương lai đang tâm sự, hành vi này của Quách Diệp chủ tịch ngài không phải quá khiếm nhả sao?”- Quốc Hưng không hề khách khí nói, lại cảm nhận được người sau lưng đang kéo nhẹ tay mình tỏ ý ngăn cản, thật là, anh muốn chết sao mà dám nói vậy? Cũng chẳng trách, thường không nhiều người ở bạch đạo biết thân phận ở hắc đạo của Thiên Kỳ và gia thế khổng lồ của “Quách Diệp” gia tộc.

Mà hấn hình như cũng không chấm dứt câu nói mạo phạm của Quốc Hưng, thông thả lên tiếng: “Vợ tương lai?”

Quốc Hưng né ra để Tinh Nghiên lộ diện, bất quá cô cũng kịp trấn tĩnh lại cảm xúc, tự nhủ thăm mình phải bình tĩnh đối mặt.

“Tinh Nghiên, em không khỏe à?”- Quốc Hưng thấy sắc mặt cô tái nhợt thì lo lắng hỏi.

Tinh Nghiên lắc đầu với anh rồi lại quay sang Thiên Kỳ, không biết phải ảo giác của bản thân không khi cô thấy ánh mắt hấn nhìn cô rất đằm chiêu nhưng nhanh chóng biến mất không một dấu vết.

“Chào, Quách Diệp chủ tịch.”- Tinh Nghiên mỉm cười lịch sự, một tiếng Quách Diệp chủ tịch xa lạ từ miệng cô phát ra, Tinh Nghiên trước giờ vô cùng tự tin về khả năng kìm chế cảm xúc của mình. Nhưng với con người này, liệu nó có miễn dịch không?

“Tinh Nghiên tiểu thư vừa rồi nói những câu triết lý rất hay, tôi chợt nhớ lúc cha con sống cũng đã dạy tôi như vậy, không biết cô có quen biết với ông không?”- Sắc mặt anh vẫn đăm đăm nhìn cô.

“Sao có thể, tôi chỉ là người thường làm sao có thể gặp được Quách Diệp tiền bối cao quý như vậy, chắc là do trùng hợp.”- Tinh Nghiên mỉm cười cho qua, cô thật sự không thể ở đây đối diện với con người này nữa, phải đi, lí trí nói là cô phải đi.

“Tôi có chút chuyện đi trước, xin phép.”- Nói rồi cô đi lướt qua hấn, Quốc Hưng cũng rời đi phía sau, nhưng trước khi đi cô nghe anh nói với Thiên Kỳ: “Tôi sẽ cố hết sức để bảo vệ Tạ thị, việc thu mua lần này e là khiến Quách Diệp chủ tịch hao tổn sức lực rồi.”

“Niềm tin vẫn ở đó, mấu chốt là sức lực đủ hay không, tôi e người tổn sức phải là Tạ thiếu gia mới đúng.”- Thiên Kỳ dứt tay vào túi quần, trong sự lạnh lùng lại có ý chế giễu làm Quốc Hưng nghiêng rắng nhưng anh phải nhịn xuống.

Tinh Nghiên nhìn thấy một màn này cũng không quá lạ mắt, cô quá quen với sự cao ngạo của hấn rồi, trong dòng máu của người nhà “Quách Diệp” vốn đã có sự lạnh lẽo lẫn cao ngạo, ngông cuồng thấm vào xương tủy.

11. chương 11 Con Dấu

“Nghiên nhi, lúc này con toàn ăn đồ bổ, mẹ thấy bệnh suy dinh dưỡng của con dần cải thiện hơn cũng rất vui mừng.”- Tinh phu nhân mỉm cười ấm áp nhìn Tinh Nghiên, con bé này từ nhỏ đến lớn ghét nhất là đồ bổ, cũng vì thế mà thể chất yếu ớt, nhưng gần đây bà lại thấy con gái mình thay đổi rõ rệt, không còn ngủ nướng như lúc trước, giờ giấc của nó rất có quy tắc thậm chí có thể nói là cứng nhắc. Mỗi ngày khoảng năm giờ sáng là Tinh Nghiên rời giường, ngoài thời gian ở trường ra con bé hầu như chỉ ở các khu tập thể hình.

Tinh Nghiên nhìn tờ tạp chí trong tay, chậm rãi lên tiếng cho có: “Con chỉ là không hài lòng với cái ngoại hình gầy hơn ma của mình mà thôi.”

Tinh phu nhân cũng chỉ cười không nói thêm.

“Tập đoàn dầu khí ”Quách Diệp” có vẻ như thật sự muốn thu mua tập đoàn nước hoa Tạ thị, đối với sự nghi ngờ của giới chính phủ và truyền thông, bộ phận thông tin quan hệ đại chúng của “Quách Diệp” chỉ trả lời ngắn gọn: “Chúng tôi muốn mở rộng lĩnh vực kinh doanh.” Đối với việc này, phóng viên chưa hết nghi ngờ về mục đích của “Quách Diệp” “- Biên tập viên xin đẹp trên tivi đang đọc dòng tin tức mới nhất, Tinh phu nhân nghe xong thì cảm thán bức xúc: ”Thật là vô nhân đạo, lúc người khác gặp khó khăn lại nhảy vào chen ép.”

Tinh Nghiên nhìn tivi, nhếch môi lạnh lùng: “Thế thì đã sao? Quy luật tồn tại trên thế giới này là kẻ mạnh ngày càng mạnh, những tập đoàn lớn như ”Quách Diệp” trong kinh doanh sẽ chẳng còn hai chữ nhân tình nữa, nếu họ không tuyệt tình thì sẽ chẳng có cơ đồ ngay hôm nay.”

Tinh phu nhân thở dài gật đầu: “Con nói xem. Tinh thị có nên giúp Quốc Hưng một tay không?”

Tinh Nghiên im lặng, với địa vị của Quách Diệp bây giờ, đừng nói là một Tinh thị nhỏ bé, 10 cái Tinh thị và Tạ thị hợp lại cũng không đủ sức, thậm chí còn bị “Quách Diệp” cần ngược lại. Tinh Nghiên cô trước giờ không làm những việc không có lợi ích.

Tòa nhà lớn được đặc ở trung tâm New York, bên ngoài được bọc bằng lớp thủy tinh trong suốt cao cấp, với 12 tầng chọc trời, Quách Diệp chính là nơi xa xỉ nhất nhì ở New York.

Giờ này là 12 giờ đêm nhưng toàn bộ nhân viên trong công ty vẫn tập trung làm việc, gấp gáp đi đến các bộ phận để giải quyết cho xong công việc, mặc dù thường tăng ca đến sáng nhưng toàn bộ nhân viên vẫn không hề than oán, bởi lẽ, không phải ai cũng có thể bước vào đây làm việc. Từ khi Quách Diệp Thiên Kỳ lên làm chủ tịch liền nâng cao chất lượng tuyển dụng nhân viên lên hàng A, gần đây, chủ tịch có xu hướng mở rộng quy mô của “Quách Diệp” nên càng nhiều việc hơn.

Trên căn phòng cao nhất, Thiên Kỳ ngồi ở sau bàn giám đốc, hẩn bận một chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần tây đen, đôi chân dài và mạnh mẽ tùy ý vắt chéo lên nhau, tay trái chậm xoay xoay chiếc nhẫn trên tay phải. Đôi mắt thâm sâu không một tia cảm xúc.

Minh Triều và hai người trong Tam Trọng đứng nghiêm túc ở một khoảng không xa, Minh Triều nói: “Lịch học của tiểu thư đã sắp xếp ổn thỏa, trong khoảng thời gian này tiểu thư cũng yên phận hơn, không hề gây rắc rối gì.”

Hữu Quân tiếp lời: “Lão đại, sắp tới ngài định về thành phố X hay ở lại New York?”

Đôi tay thon dài dừng lại động tác xoay nhẫn, âm thanh trầm ấm vang lên, đầy uy quyền và sự lạnh lẽo: “Chúng ta vẫn chưa thu mua xong Tạ thị, cậu nói xem có nên về hay không?”

“Nhưng Tạ thị đang trên đà lao xuống vực thẳm, nay mai vẫn sẽ thuộc về chúng ta.”- Hữu Quân thắc mắc, cậu thật không hiểu, không lẽ lão đại sợ Quốc Hưng kia giả trò?

Thiên Kỳ hừ lạnh, chậm rãi đứng lên đến bên cửa sổ sát đất, hai tay đút vào túi quần, hẩn nói: “Tôi chưa từng xem trọng Tạ Quốc Hưng, có điều...”

Hẩn dừng lời nói một lúc, đôi giày sau lại tiếp tục, lần này là câu ra lệnh: “Mau thu thập thông tin vị hôn thê của Tạ Quốc Hưng.”

“Dạ.”- Hữu Quân cung kính tuân lệnh, Trần Hoàng một bên tiếp lời: “Lão đại, số hàng hôm trước mới nhập về vẫn đang để ở căn cứ của gia tộc.”

Đối với chuyện này cậu cảm thấy rất kì lạ, gia tộc Samuel đang rình rập lô hàng này nhưng lão đại lại cố ý để số vũ khí mới này ở căn cứ, không phải rất kì lạ sao?

“Cậu nghĩ bọn chúng lấy được không?”- Tiếng hẩn vang lên chứa ý chế giễu, đến lúc này ba người kia cũng hiểu được ý của hẩn, nhất trí im lặng, ai làm việc người nấy.

Chiếc xe mui trần màu trắng chạy với tốc độ xé gió trên quốc lộ, Tinh Nghiên đang đi về hướng ngoại ô.

Hôm nay, cô muốn đăng kí một thẻ kim cương ở phòng tập có tiếng nhưng lại phát hiện mình không có con dấu nên liều mạng chạy về “Quách Diệp” ở thành phố A để lấy. Con dấu này không chỉ là vật tùy thân, kí tự của nó chỉ giành cho người thừa kế Tinh bang, đó là cha cô để lại trước khi qua đời, nói cách khác, có được nó đồng nghĩa với việc nắm Tinh bang trong lòng bàn tay. Thân thể cô gần đây cũng khôi phục lại phần nào cộng thêm cô rất rành địa thế của căn cứ nên cũng không có vấn đề đáng lo ngại.

Xe đi vào thành phố, cô cảm nhận được hương vị không khí quen thuộc, đây là nơi đông dân nhất nước, là nơi cô sinh ra và lớn lên, chỉ mới nửa năm thôi, cô đã trở về.

Tinh Nghiên mắt nửa tiếng để đến căn cứ “Quách Diệp” gia tộc vẫn vậy, là một tòa biệt thự hoành tráng, nhìn từ bên ngoài nó tỏa ra luồng khí lạnh lẽo, toàn bộ chỉ độc một màu mầu nhạt, cánh cổng đen cao vút không cho người khác xâm nhập, Tinh Nghiên vẫn còn nhớ mặt mã của nơi này, cô chỉ cần chưa đến một phút đã xâm nhập thành công.

Quy tắc canh gác trong gia tộc là do Thiên Kỳ đặc ra, hần không để thuộc hạ của mình đứng canh gác ở vị trí cố định mà hạ lệnh chia thuộc hạ thành 8 tốp người, cứ cách 10 phút sẽ đi tuần tra một lần, vì vậy người ngoài không có đường xâm nhập nếu không biết chuyện này, nhưng nếu biết thì cũng chỉ có thời gian 10 phút ngắn ngủi.

Tinh Nghiên nép vào tường, cảnh giác nhìn xung quanh, ở cách cô không xa là một nhóm người đang đi qua phía cô, bọn họ vừa đi vừa nói chuyện rôm rả.

“Cậu nói xem, lô vũ khí đáng giá cả tỷ đồng sao lão đại lại liều mạng mà để lại gia tộc như vậy?” - Một tên lính nói.

“Cũng đúng, trước giờ toàn bộ hàng đưa về đều được đặc ở khu cách li, để ở ngoài như vậy, lỡ mất một cái thì cái mạng của chúng ta không giữ được mất.” - Một người khác nói.

Tinh Nghiên chau mày nghe lại câu chuyện trên, cô không có hứng thú với suy nghĩ của Thiên Kỳ, nhưng nếu lô hàng lần này hần để trong căn cứ thì các tên lính kia chắc chắn sẽ đề cao cảnh giác, lần này e rằng cô khó xâm nhập được hay là để lần khác vậy. Nghĩ vậy, cô bước về phía cổng ra vào định rời khỏi.

~Leng keng~ Không rõ vật gì bị rơi xuống đất, nhóm thuộc hạ đang nói chuyện nhìn về bên này quát: “Là ai?”

Tinh Nghiên nghiêng rằng, thật là cái số không khỏi, đành liều mạng một lần vậy.

Một tên thuộc hạ chạy qua đầu tiên, chưa kịp nhìn thấy người nào đã bị đánh ngất. Tinh Nghiên nhanh nhẹn phóng qua cửa sổ vào bên trong.

“Đứng lại!” - Hai tên kia thấy vậy cả kinh đuổi theo vào trong, Tinh Nghiên bị bao vây, cô tiến lên một cách nhanh nhẹn nắm lấy cánh tay tên áo đen bẻ ngược lại làm hần ngã quỵ xuống đất. Tên áo đỏ nhân lúc cô không để ý mà đánh từ phía sau, nhưng thứ chạm được chỉ là một khoảng trống không, lập tức, gáy cậu ta đau buốt rồi ngất đi.

Tinh Nghiên phúi tay nhìn hai bại tướng dưới tay mình, một thời gian lâu như vậy không hề đã động thân thủ, bây giờ được đánh như vậy thật sảng khoái, giống như mọi huyết đạo trên cơ thể được khai thông vậy.

Đi đến một góc khuất bên cạnh cầu thang, Tinh Nghiên dứt khoát ẩn công tắc cầu dao tổng, lập tức ánh đèn khắp nơi biến mất, khắp nơi âm u, Tinh Nghiên đi lên tầng hai, phòng của cô ở dãy cuối tầng, quang cảnh xung quanh vẫn thế, nửa năm rồi, thời gian lâu như vậy nhưng nơi đây lại không hề đóng bụi. Bất quá cô chỉ có 10 phút để lấy con dấu, không nên quá hồi tưởng chuyện xưa, chạy đến đầu giường lục lợi ngăn tủ.

Đây rồi! Cầm con dấu trên tay, chưa kịp vui mừng đã nghe thấy tiếng động ở phía sau, cùng một thứ lạnh như băng đặc ở sau gáy.

“Người đến là ai? Có mục đích gì?”

12. chương 12 Náo Loạn Khu Phố

Hữu Quân đặt súng hướng về gáy người phía trước, cậu không thể tưởng tượng nổi, một cô gái lại có thể ngang nhiên qua mặt thuộc hạ, cũng may, lão đại bảo cậu về căn cứ trước, nếu không thật khó biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Tinh Nghiên thầm nghĩ rằng, âm thầm bỏ con dấu vào túi, lỡ phóng lao rồi, phải theo đến tận cùng.

~Xoạt~ Tinh Nghiên giơ cao chân, xoay một vòng 180 độ đá vào khẩu súng làm nó rớt xuống đất, nhân lúc Hữu Quân lơ là mà chạy về cửa ra vào.

“Đứng lại!”- Một bàn tay đặt lên vai cô, Tinh Nghiên dùng sức đánh mạnh hất tay cậu ra, Hữu Quân tung một đấm về phía đối diện, Tinh Nghiên nhanh chóng cúi người xoạt chân làm cậu ngã nhào lên giường.

Hữu Quân lấy giao găm luôn đem bên mình ra, đã thế thì cậu phải dùng biện pháp mạnh, một đường thuận thực đâm về phía Tinh Nghiên. Nhưng điều làm cậu không tin là cổ tay mình lại bị khống chế, chưa đầy 3 giây đã bị bẻ về hướng ngược lại, trong tích tắc con dao đã nằm kề trên cổ Hữu Quân, mà điều làm cậu chấn kinh hơn là dao vẫn nằm trong tay cậu. Trong bóng tối, âm thanh xa lạ của người đột nhập vang lên, như muốn nhắc nhở, cô nói: “Tôi không muốn làm hại cậu.”

Hữu Quân đơ người, cậu cảm nhận được tay người kia buông ra, ngồi nhìn vào màn đêm không thấy được năm ngón tay, Hữu Quân nghi hoặc hỏi: “Cô, cô là ai?”

Trả lời cậu là một sự im lặng, đèn trong phòng sáng lên, toàn bộ khung cảnh hiện diện trước mắt, nhưng người kia đã rời đi không một dấu vết. Một đám thuộc hạ gấp gáp chạy vào cảnh giác nhìn xung quanh, một trong số đó hỏi: “Anh Quân, kẻ xâm nhập đâu rồi.”

Hữu Quân ngồi dậy, nhìn người vừa hỏi, khẽ thở dài lạnh nhạt nói: “Cô ta chạy mất rồi.”

“Vậy có cần bao vây toàn phạm vi không?”- Một người khác hỏi.

Hữu Quân liếc cậu ta rồi nói: “Trước khi rời đi còn bật lại cầu dao tổng, thông thả như vậy, cậu nghĩ chúng ta đuổi theo kịp sao? Ra ngoài hết đi, bên phía lão đại tôi sẽ thông báo sau.”

“Dạ!”

Trong thu phòng, Hữu Quân gục đầu như đang chờ sự trách phạt, cậu là tiên phong của Tam Trọng, là người lão đại xem trọng nhất, vậy mà hôm nay cư nhiên để một người phụ nữ đào thoát dễ dàng, sau khi kể lại sự việc, chỉ biết im lặng chờ hình phạt.

“Cô ta trông như thế nào?”- Thiên Kỳ xoay ghế lại, gạt điều thuốc trong tay nhìn Hữu Quân. Thái độ của hắn vẫn không thể nhìn ra sự vui buồn hay tức giận hiện giờ.

“Thưa lão đại, lúc đó quá tối, thuộc hạ không nhìn thấy, nhưng cô ta có nói một câu, cô ta nói không muốn làm hại thuộc hạ.”- Hữu Quân thành thật kể lại.

Thiên Kỳ nhìn qua một góc kế bên Hữu Quân, chậm rãi nói hai chữ lạnh lẽo đến tận xương tủy, hắn nói: “Phế vật.”

Ba người đàn ông đang quỳ dưới đất kinh hãi cúi sát đầu xuống đất, một người trong số đó run rẩy nói: “Lão đại tha mạng, kì thật chúng tôi không phải là đối thủ với cô ta...”

Thiên Kỳ hừ lạnh, khước một mím chặt, căn bản không hề để những lời nói của tên kia vào tai, trực tiếp hạ lệnh: “Lôi bọn chúng ra.”

Một nhóm người bước lên kéo ba người kia ra khỏi phòng.

“Lão đại tha mạng, xin tha mạng.”- Tiếng hét kinh hãi vang vọng, bọn họ sẽ bị tiêm heroin với liều lượng lớn, để rồi chết trong khoái cảm, trong mê mẩn, đây là cái giá của những kẻ vô dụng, dưới tay Quách Diệp Thiên Kỳ tuyệt đối không chứa phế vật.

“Thứ cô ta lấy đi là gì?”- Thiên Kỳ tựa vào ghế, chậm rãi nghịch chiếc nhẫn trên tay.

“Thưa lão đại, là con dấu của... phu nhân.”- Hữu Quân lên tiếng có phần ngập ngừng.

Đầu mày khẽ nhú lại, hẩn im lặng một lúc rồi lại lên tiếng: “Chuyện tôi bảo cậu điều tra tới đâu rồi?”

“Thưa lão đại, đã có kết quả.”- Vừa nói, Hữu Quân vừa đưa một hồ sơ về phía hẩn. Thiên Kỳ nhận lấy, mở ra xem, một lúc sau thì khoe môi cong lên một đường quyến rũ nhưng lại không kém phần lạnh lẽo khi môi cười nhưng mắt lại không hề chứa ý cười.

“Cậu đến Cổ Tự, bắn liên tục hai trăm phát súng trúng bia đi.”

“Dạ!”- Hữu Quân cung kính cuối đầu, đây là hình phạt lão đại giành cho cậu khi để xổng mất người. Nói là hình phạt nhưng thật tế muốn huấn luyện cậu, Hữu Quân biết, lão đại là người thưởng phạt văn minh, chỉ cần có thực lực, một lòng trung thành, lão đại sẽ không bạc đãi.

Thiên Kỳ vắt chéo chân, quăng tập hồ sơ lên bàn, xoay ghế nhìn ra màn đêm bên ngoài khung cửa, hai bàn tay thon dài đan vào nhau, đầy tư vị nói hai chữ khuấy động đêm đen: “Tinh Nghiên.”

Bắt đầu một ngày mới, Tinh Nghiên vào lớp như mọi ngày, cô vừa đến chỗ của mình thì khó chịu chau mày, trên chiếc ghế cô ngồi nhuộm một thứ đỏ tươi như máu, trông vô cùng đáng sợ. Tinh Nghiên khẽ chạm nhẹ lên đó rồi đưa tay lên ngửi nhẹ, đầu mày càng chau lại chặt hơn.

Là sơn đỏ. Tinh Nghiên mặc kệ, dời đi chỗ khác ngồi.

Giờ giải lao vừa kết thúc, trở lại phòng học thì phát hiện túi xách mình toàn là rác bẩn, rõ ràng bị người khác nhét vào, Tinh Nghiên không truy cứu, quăng hết rác ra.

Giờ thực hành hóa học kết thúc, Tinh Nghiên vào toilet rửa tay thì ngạc nhiên khi nhìn thấy dòng chữ màu đỏ huyết trên kiến, trên đó ghi: Ta là ma!

Khẽ nhếch môi rồi lắc đầu, không để ý cũng không chút bận tâm, thông thả rửa tay rồi rời khỏi.

Giờ ra về, cô rời khỏi trường, thông thả tản bộ về nhà, Tinh Nghiên không muốn ngồi xe vì thứ nhất, nhà cô cách đây không xa, thứ hai, cô muốn tranh thủ đi bộ như vậy coi như tập thể dục.

“Tránh ra!”

“Đứng lại!”

~Két!~

Một loạt âm thanh hỗn loạn ở ngã ba phía trước vang lên làm cô chú ý nhìn qua, là một cuộc rượt đuổi của một nhóm với một người đàn ông, người đó khoảng 28, thần thái lại không được chính chắn lắm, nhất là đôi mắt tà mị mang vẻ giảo hoạt, gương mặt hạo thắng đầy khiêu khích nhìn người đang đuổi theo mình. Bọn họ làm cho giao thông trên đường bị trì hoãn, người đi đường cũng tá hỏa tâm tư mà tránh qua một bên.

Tinh Nghiên trước giờ không xen vào việc người ngoài, cô cũng chẳng rồi hơi can thiệp, vẫn còn sớm, thôi kệ, đứng xem bọn họ giở trò gì. Cô thông thả tựa lưng vào tường xem kịch.

13. chương 13 Gặp Mặt Ông Chủ

“Chạy với tôi!”- Tinh Nghiên chỉ nghe được một âm thanh ngắn gọn vang lên bên tai rồi cả thân thể chuyển động nhanh chóng, cổ tay bị người kia kéo đi.

Gì đây? Rõ ràng cô không liên quan cũng không quen biết người này, sao anh ta lại kéo cô cùng chạy? Bọn người phía sau thấy vậy thì không hện mà cùng một suy nghĩ, nhất trí xem cô là đồng bọn của địch mà đuổi theo.

Cái tên chết tiệt, lại dám lôi cô vào chuyện của hẩn! Tinh Nghiên nghiêng rằng, bàn tay khẽ dùng sức định thoát khỏi tay người kia nhưng cả người lại bị nhấc bổng, anh ta một tay xốc cô lên rồi quăng qua thanh chắn trên đường, rồi lại tiếp tục kéo cô chạy.

Đám người phía sau đuổi theo hai người vào một con hẻm thì nhìn thấy một đôi nam nữ đang hôn nhau trong góc, tên đầu xỏ thấy vậy đuổi theo một hướng khác.

Không gian lại trở về sự im lặng, con hẻm vắng vẻ, không một tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng thở dồn dập của hai người.

Một chết đi được, khi không lại bị kéo chạy đến không kịp thở.

“Buông ra được rồi chứ?”- Tinh Nghiên cố gắng dùng giọng điệu bình thường nói chuyện, nhìn người đang áp mình vào tường. Hiện giờ tư thế bọn họ rất mờ ám, mà cô và người này lại không chút quan hệ nào. Từ góc độ của đám nghe kia quả thực rất giống một đôi nam nữ đang hôn nhau.

Thấy người kia không động đậy, cô nghiêng rặng, dứt khoát dùng chiếc giày thể dục loại cứng dưới chân, ấn thật mạnh lên chân anh ta, rồi lại nghe tiếng hét hồng heo bị chọc tiết kia...

“Ôi mẹ ơi! Đau chết tôi rồi...”

Người kia ôm chân, nhảy lò cò trên đất mấy cái rồi ngã hẳn xuống đất.

Tinh Nghiên lạnh lùng liếc anh ta, định quay lưng đi thì người kia gọi: “Nè, cô kia.”

Tinh Nghiên dừng bước, nhìn anh ta không nói gì. Người đó hình như không có ý định đứng lên, dùng mắt đánh giá cô một lượt rồi cầm điện thoại đưa cô, kèm theo một câu: “Cho tôi số điện thoại.”

Tinh Nghiên hừ lạnh: “Tôi không giết cậu là may lắm rồi.”

Nói rồi cô dứt khoát quay đi, khi không bị lôi vào chuyện chẳng ra gì, làm hại hứng thú dạo phố cũng bay đầu mất. Bước ra khỏi hẻm đã thấy một chiếc xe màu đen dừng trước mặt cô, vài người đàn ông áo đen bước xuống nhìn cô nói: “Tinh Nghiên tiểu thư phải không?”

Tinh Nghiên cảnh giác nhìn qua một lượt bọn họ rồi gật đầu nhẹ. Một trong những người đó nói: “Ông chủ chúng tôi muốn gặp cô.”

“Gặp tôi? Ông chủ mấy người là ai?”- Tinh Nghiên chau mày không hiểu, ở thành phố X này cô cũng không quen biết người nào, chẳng lẽ Quốc Hưng là “ông chủ” mà bọn họ nói?

Đám người kia không trả lời, chỉ dạt ra hai bên, một người giơ tay làm động tác mời đi trước, Tinh Nghiên không hỏi nhiều mà đi theo họ. Chiếc xe chạy băng qua một cánh đồng hoa đi về hướng ngoại ô, rất lâu cũng chưa dừng lại, ánh nắng bên ngoài cũng dần khép bóng, xe dừng lại, đó là một nhà hàng sang trọng, đi theo những người kia vào trong, men theo vách tường được trang trí theo phong cách retro cổ điển, những bức tranh ảnh thư pháp treo hai bên tường cùng những chiếc bình gốm được điêu khắc tinh xảo được trang trí một cách khéo léo, chiếc đèn pha lê treo trên cao làm nơi đây theo phong cách cổ điển nhưng lại không thiếu phần hiện đại.

Căn phòng vip sang trọng nằm ở tầng cao nhất của khách sạn, một phục vụ nam thấy cô đến thì nhanh chóng bước lên mở cửa phòng, nhân viên ở xung quanh cũng nhìn Tinh Nghiên với con mắt kì quái khó hiểu. Không gian bên trong khác hẳn với vẻ cổ điển bên ngoài, nơi này có cách bày trí rất thời thượng, ánh sáng màu vàng nhạt chói mắt. Chiếc bàn ăn kiểu pháp dài với những món thượng hạng, cách đó không xa là bóng lưng của người đàn ông cao lớn. Người đó chỉ đứng yên nhưng lại tỏa ra loại cảm giác lạnh lẽo, bóng lưng cao lớn đầy uy quyền khiến cô bất giác lùi ra sau.

Tinh Nghiên không tin nổi vào mắt mình, hẳn tìm cô sao? Sao cô lại không hề thấy vui mừng mà thay vào đó là loại cảm giác hoảng loạn, hai chân cũng không biết nên bước lên hay bỏ chạy.

“Tinh Nghiên tiểu thư, cuối cùng đã đến rồi.”

14. chương 14 Yêu Cầu Tàn Nhẫn

Thiên Kỳ chậm rãi quay lại, ánh mắt chạm mắt cô, hắc văn mang dáng vẻ của một tảng băng ngàn năm, đôi mắt đen thâm sâu là thứ che dấu cảm xúc một cách hữu hiệu, hàng lông mày đen rậm, sóng mũi cao thẳng, cả người hắc toát lên khí chất vương giả, cao quý không thể tiếp cận.

Âm thanh vẫn lạnh nhạt như cũ, Tinh Nghiên nhanh chóng điều tiết cảm xúc hoảng loạn của mình. “Dù sao mày cũng đang mang một ngoại hình khác, anh ấy sẽ không nhận ra.”, cô tự nhủ, nhanh chóng che đậy vẻ hoảng sợ, dù sao cô cũng từng là người lãnh đạo Tinh Bang, nếu ngay cả cảm xúc còn không kiềm chế được thì chắc năm 4 tuổi cô đã chết cùng cha mẹ rồi.

Lạnh nhạt nhưng xa cách, Tinh Nghiên nhìn thẳng vào mắt anh: “Thì ra là Quách Diệp tiên sinh, xin hỏi tìm tôi có việc gì?”

Thiên Kỳ dút hai tay vào túi quần, bờ môi mỏng khẽ nhếch lên một đường khó nhìn thấy, hắc nhìn cô: “Tôi không thể cùng Tinh Nghiên tiểu thư ăn một bữa tối sao?”

Tìm một người vốn không thân thiết để ăn tối? Đang kể chuyện cười sao? Việc vô vị như vậy có đánh chết cô cũng không tin.

“Theo tôi được biết, Quách Diệp tiên sinh không phải là người làm việc không có mục đích.”- Tinh Nghiên nhìn hắc nói.

Thiên Kỳ cười lạnh, chậm rãi bước đến chiếc bàn ăn sang trọng rồi ngồi một bên, đưa mắt nhìn cô: “Có ngại hay không cùng tôi dùng bữa?”

Tinh Nghiên thoáng ngạc nhiên nhưng nhanh chóng mỉm cười lịch sự, cô bước đến bên bàn, ngồi xuống. Phục vụ lúc này cũng bước vào, cung kính rót rượu vào ly của hai người sau đó đứng sang một bên.

Thiên Kỳ không gấp gáp uống rượu, hắc nhìn cô, giọng nói trầm thấp vang lên: “Cô nói không sai, tôi đúng là có mục đích, Tinh Nghiên tiểu thư thông minh như vậy chắc hẳn cũng đoán được dụng ý của tôi.”

Tinh Nghiên im lặng suy xét một lượt cuối cùng lạnh lùng nói: “Tạ thị và ”Quách Diệp” đang trên đà tranh chấp, Tạ lão gia lại sắp là thông gia của Tinh thị chúng tôi, anh lo sợ Tạ thị sẽ nhờ tới sự giúp đỡ của Tinh thị nên hôm nay mới tìm gặp tôi.”

Cô hiểu hắc như vậy, người tàn nhẫn như hắc, thông minh như hắc không hề đơn giản, mỗi bước đi đều được suy nghĩ cặn kẽ. Đó mới chính là Quách Diệp Thiên Kỳ.

“Tinh Nghiên tiểu thư nói đúng, nhưng chỉ đúng một phần suy nghĩ của tôi mà thôi.”- Thiên Kỳ chậm rãi nâng ly rượu lắc nhẹ: “Không phải tôi sợ Tinh thị của cô sẽ giúp Tạ Quốc Hưng lấy lại vị thế trên thị trường, mà là tôi cần sự hợp tác của Tinh thị.”

Tinh Nghiên nghe vậy thì chau mày khó hiểu: “Cần sự hợp tác của chúng tôi? Quách Diệp tiên sinh, xin anh giải thích.”

Đúng, Tinh Nghiên không hiểu được rốt cuộc hắc có suy nghĩ gì. Dựa vào địa vị của “Quách Diệp” thì đối với mọi người trong hắc bạch lưỡng đạo thì “Quách Diệp” là đối thủ đáng gờm. Vậy mà Thiên Kỳ lại muốn hợp tác với một Tinh thị nhỏ bé.

Thiên Kỳ không nhanh không chậm trả lời: “Cô nghĩ tôi từ Châu Âu xa xôi đến đây chỉ vì thu mua Tạ thị? Quy mô của ”Quách Diệp” lớn thế nào Tinh Nghiên tiểu thư hẳn cũng biết rõ, chỉ dựa vào một Tạ thị nhỏ bé căn bản không có lợi ích nào.”

Đôi mắt, cô lóe lên một ánh sáng, đôi môi nhỏ khẽ nở nụ cười lạnh: “Quách Diệp tiên sinh, ngài là muốn thu mua Tạ thị để có chỗ đứng vững trước rồi sao đó muốn Tinh thị giúp ”Quách Diệp” mở rộng thị trường ở Châu Á?”

“Rất thông minh, Tinh Nghiên tiểu thư tuổi đời còn nhỏ nhưng lại thấu hiểu mọi chuyện, thật làm tôi mở rộng tầm mắt.”- Quách Diệp Thiên Kỳ nói, môi bạc vốn mím chặt lại câu lên một đường, từ lời nói không khó nhận ra sự tán thưởng đối với cô.

Cô gái nhỏ này làm hấn ngày càng hứng thú.

Tận đáy lòng, Tinh Nghiên chợt có một cơn sóng mạnh mẽ va đập, dư chấn lan truyền đến quả tim khiến nó nặng nề đập từng nhịp, hóa ra, đối với một Tinh Nghiên vợ hấn và cô của bây giờ hoàn toàn xa lạ. Lúc trước hấn cũng vì hôn ước và lợi ích mới lấy cô nhưng lại là một thái độ hoàn toàn khác lúc này.

“Thật đáng tiếc, tôi và anh đến từ chuyến tuyến khác nhau.”-Tinh Nghiên lạnh lùng.

Thiên Kỳ lạnh lùng nhếch môi, quả thật khí chất của cô gái này có phần giống với một người, nhưng cô gái nhỏ trước mặt hấn lại khác hấn người đó một điểm, tạm thời hấn không biết là điểm gì, chỉ biết đây là điểm thu hút hấn nhất.

“Tinh Nghiên tiểu thư, chuyện này không đến lượt cô quyết định, Quách Diệp Thiên Kỳ tôi trước giờ trọng dụng người tài, ”Quách Diệp” thiện chí hợp tác, vấn đề này không cần bàn cãi.”- Thiên Kỳ lạnh lùng lên tiếng.

Tinh Nghiên chau mày khó hiểu: “Nếu việc này Tinh thị thỏa hiệp vậy chúng tôi sẽ phải làm gì?”

Thiên Kỳ nhìn cô, đáy mắt vẫn âm đạm lạnh lẽo, trở về vẻ lạnh lùng thường ngày, bạc môi khẽ động, câu nói tiếp theo làm Tinh Nghiên chết trân tại chỗ.

Tinh Nghiên không biết mình đã về nhà bằng cách nào, hình như cô từ chối hấn một chuyện rồi sao đó bỏ chạy. Tinh phu nhân thấy cô mặt mày bơ phờ thì sốt ruột hỏi thăm đủ chuyện, cũng may bà có điện thoại phải nghe mới khiến cho Tinh Nghiên yên tĩnh một lúc.

15. chương 15 Đau Đớn.

Thả người tự do lên giường, cô đau quá, tim đau, tâm tê liệt, lúc này thật chỉ muốn tiêm một liều thuốc mà ngủ một giấc, Tinh Nghiên nắm chặt tay, bấu chặt ga trải giường, đột nhiên hốc mắt nóng lên, gò má lạnh buốt cũng thoáng bị dòng nước long kia sưởi ấm. Tinh Nghiên ngồi bật dậy, loạng choạng chạy vào toilet, vịn nước trong vòi hết cỡ, cô cuối đầu, để mặc dòng nước lạnh cuốn đi tất cả nước mắt, Tinh Nghiên không thích khóc, đó là hành vi khăng định sự yếu đuối và bất lực của bản thân.

Ngẩn mặt nhìn mình trong gương, hơi thở cũng dần điều tiết lại.

“Đơn giản thôi, hủy hôn ước với Tạ thị, trở thành người của Quách Diệp Thiên Kỳ.”- Thiên Kỳ rất thần nhiên đến lạnh lùng nói ra câu đó, bộ dạng hấn như một người cứu thế đang dốc lòng bảo vệ dân chúng vậy.

Tinh Nghiên không tin nổi vào tai mình, cô không thể cũng không biết nói gì, chỉ cảm nhận được một cổ áp lực đang đến gần, Thiên Kỳ từng bước đi về phía cô, Tinh Nghiên cả kinh nhìn hấn, giọng nói hoàn toàn mất bình tĩnh: “Anh, anh muốn gì?”

Thiên Kỳ nhàn nhã chống hai tay lên thành ghế, đem cơ thể nhỏ bé kia hoàn toàn lọt vào không gian của hấn, hơi thở lạnh lẽo khiến người khác run người, gương mặt hấn rất gần cô, âm thanh tựa như tu la dưới địa ngục phảng phất vào không trung: “Chỉ có làm người bên cạnh tôi, cô mới có được thứ cô muốn.”

Hai mắt cô hoảng loạn nhìn hấn, cô tựa như con mồi đang bị rình rập, không biết mình bị bắt với hình thức nào.

“Thứ tôi muốn chỉ là một cuộc sống bình thường.”- Tinh Nghiên nói, đúng vậy, kiếp trước cô đã mạo hiểm đủ rồi, kiếp này chỉ muốn dùng tất cả tuổi xuân để trải nghiệm một cuộc sống bình thường, không sóng to gió lớn, không thù hằn chém giết, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?

Không sai! Những ước muốn nhỏ nhoi đó của Tinh Nghiên, một người như Thiên Kỳ vốn không để vào mắt, hấn hừ lạnh một tiếng rồi cất giọng có chút chế nhạo: “Sinh ra là con nhà thương nhân phải học cách đánh đổi tất cả để thu về lợi ích, cô vốn không có cái quyền định đoạt cuộc sống của mình. Chấp nhận hy sinh để đạt được lợi ích là lựa chọn duy nhất dành cho cô, Tinh đại tiểu thư.”

“A!”- Tinh Nghiên hét lớn, tay đánh mạnh vào mặt nước khiến nước văng tứ tung, cô như là phát tiết mà điên cuồng hét lớn, căn phòng này cũng là loại cách âm cao cấp nên không sợ bên ngoài nghe thấy. Bọt nước văng tứ tung, phải, cô là đang muốn phát tiết đó, tại sao? Nếu ở kiếp trước là vì cô ngu muội cố chấp với tình yêu của riêng mình nên mới mất đi cái gọi là tự do. Vậy thì tại sao, vào kiếp này cô muốn chạy trốn hắn, muốn không day dưa với con người tàn nhẫn đó, nhưng lại bị chính hắn kéo vào ranh giới của hắn một lần nữa? Tại sao cả hai kiếp sống ngay cả quyền tự do, một điều ước nhỏ nhoi cô cũng không thể thực hiện? Tại sao? Tại sao?

Tinh Nghiên ngừng đánh vào nước, tóc tai rũ rượi xuống mặt, vì bị ướm lên dính vào hai má cô. Tinh Nghiên nhìn mình trong gương, chân lùi lại về phía sau, cho đến khi lưng chạm vào bức tường đá lạnh lẽo, cô bắt lực men theo bức tường ngồi bết xuống đất, hai tay ôm chặt đầu gối, đôi mắt không hề có tầm nhìn. Cô mệt rồi, rất mệt.

Hai mắt dần khép lại, trong lúc thần trí chuẩn bị rời đi, cô tự hỏi mình một câu, âm thanh đó cứ vang vọng trong đầu trước khi cô chìm vào hôn mê.

“Liệu bây giờ chết đi có còn kiếp sau không?”

Trong căn phòng lớn, ánh đèn ne-on rọi sáng, Hữu Quân đứng phía sau Thiên Kỳ, cánh tay cậu băng một lớp vải trắng, đây là kết quả của việc phải bắn 100 phát súng, khiến cánh tay gần như chấn thương, rỉ máu.

“Lão đại, Samuel Jok gửi thiệp mời đến ngài, lão ta mời ngài tham dự thọ tiệc 60.”- Hữu Quân cung kính đưa thiệp mời.

Thiên Kỳ nhận lấy mở ra xem, một lúc sao đôi môi mỏng nhếch lên: “Cuối cùng lão ta cũng lòi đuôi rồi, bữa tiệc này, không đi thì thật thất lễ.”

“Quách Diệp” chia làm 7 phiên tộc, thay phiên cai quản tài nguyên và các chi nhánh con trên thế giới, Samuel là một trong 7 phiên tộc đó. Samuel Jok nếu tính ra mà nói cũng là đứng đầu cổ đông trong tập đoàn, lão ta từ lâu đã nuôi dã tâm, điều này Thiên Kỳ thừa biết, nhưng đối với một đại cổ đông hắn vẫn không thể thuận lời trừ khử lão ta.

Hữu Quân hỏi tiếp: “Lão đại, gián điệp chúng ta cài vào Tạ thị xin hỏi phải xử lý thế nào?”

Thiên Kỳ xoay xoay chiếc nhẫn, chậm rãi nói: “Thứ không còn giá trị lợi dụng, khử đi.”

“Dạ”

“Khoan đã”

Hữu Quân định lui đi thực hiện thì Thiên Kỳ gọi lại, cậu dừng lại cung kính đợi lệnh: “Lão đại còn gì căn dặn.”

Thiên Kỳ lạnh giọng: “Giao cho Minh Triều làm, cậu được nghỉ ngơi một ngày.”

Hữu Quân ngạc nhiên nhìn hắn rồi lại nhìn lên cánh tay bị băng bó của mình, cuối cùng hiểu ý, dạ một tiếng rồi lui ra.

Cảm giác lạnh lẽo bao phủ toàn thân, trong màn đêm tối tăm bỗng nhiên hiện ra một ánh sáng màu vàng nhạt chói mắt, một người con gái đi từ trong luồng ánh sáng đó ra, người đó có dung nhan xinh đẹp, mái tóc dài màu đen phủ kín đôi vai, trên người bận bộ đồ lúc cô bị sát hại, không sai, người đó chính là Tinh Nghiên của kiếp trước, là cô.

“Cô thật sự muốn khuất phục sao? Chẳng lẽ cô đã quên hắn ta đã trở mặt nhìn cô bị ám sát thế nào sao?”- Ánh mắt “cô” đầy nộ khí, nhìn con người đang bất lực, bộ dạng vô cùng thảm hại đang ngồi dưới đất, người đó... là Tinh Nghiên của hiện tại, cũng là cô.

“Tôi còn con đường để chọn sao? Không có, hoàn toàn không có...”- Cô bất lực lắc đầu.

“Một người máu lạnh như Quách Diệp Thiên Kỳ không đáng để cô đánh đổi, bản chất hắn vốn là tàn nhẫn, cô đã từng ném trái qua rồi, cô sai trên thân xác của tôi là do lầm lỡ nhưng nếu tiếp tục sai trên thân xác này thì đó là ngu muội.”- “Cô” nói, thấy người kia không trả lời liền ngồi xuống ngang tầm với cô, hai tay nắm lấy vai cô nói: “Cô có biết tối lạnh lẽo cỡ nào không? Nơi đó rất lạnh lẽo, xung quanh toàn là nước

biển, thân xác này vốn dĩ không nguyên vẹn nữa, nghe lời tôi, tuyệt đối đừng bước vào vòng xoáy này một lần nữa, nghe lời tôi, tuyệt đối phải nghe lời tôi!”

Thân ảnh người đó ngày càng xa dần rồi mờ ảo, loại ánh sáng kì lạ kia cũng dần biến mất. Thay vào đó là trần nhà màu trắng cùng ánh đèn trắng nhẹ, cùng một giọng nói đầy quan tâm: “Tinh Nghiên, em tỉnh rồi.”

Quốc Hưng thở phào nhẹ nhõm, không khó nhận ra anh đã lo lắng cỡ nào, Tinh Nghiên ngồi dậy với sự giúp đỡ của anh, Quốc Hưng nhìn cô, giọng nói lo lắng: “Em sao rồi?”

“Sao anh lại ở đây?”- Tinh Nghiên không trả lời câu hỏi của anh, cô lạnh nhạt hỏi.

“Bác gái gọi anh đến nói là có chuyện muốn nói.”- Quốc Hưng vừa nói dứt lời thì cửa phòng mở ra, Tinh phu nhân bưng ít cháo nóng vào, trách móc: “Con bé này, hết chỗ ngủ rồi hay sao mà ngủ trong nhà tắm thế kia? Ăn ít cháo bồi bổ lại đi.”

“Mọi người ra ngoài trước đi, con muốn nghỉ ngơi.”- Tinh Nghiên mệt mỏi thở dài.

Quốc Hưng và Tinh phu nhân nhìn nhau rồi nói vài câu quan tâm, bất quá cũng không lọt vào tai cô, hai người ra ngoài, lúc này Tinh Nghiên dần bình tâm lại, định ngủ tiếp thì nghe tiếng động bên ngoài cửa sổ.

16. Chương 16 Kẻ Đột Nhập

“Lộc cốc!”

Tiếng động gây nên sự chú ý với Tinh Nghiên, đôi mắt hé mở, cô rời giường đứng nép bên cửa sổ, căn phòng được thiết kế cửa sổ kính sát đất, bên ngoài là ban công, lại là tầng hai nên tạm xem như an toàn.

Tinh Nghiên rất nhạy cảm với tiếng chân người, trong phạm vi hai mét chỉ cần có người cô sẽ nhận ra, đây là kỹ năng cơ bản khi làm người trong hắc đạo. Tiếng động vừa rồi nói cho cô biết, có người đang leo lên phòng cô.

“Lạch cạch!” Tiếng cạy cửa kính vang lên, dường như người này cũng có chút bản lĩnh, Tinh Nghiên đề cao cảnh giác, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. Cô tiện tay cầm điều khiển tắt đèn trong phòng.

“Két!” Cửa kính nhanh chóng bị mở ra, một đôi chân cao lớn rón rén đi vào, Tinh Nghiên đứng bên cạnh, tung quyền về phía người đó, hắn ta cũng không ngờ cô đang mai phục nên kinh ngạc tránh né được nắm đấm của cô.

“Nè!”- Người đó kêu lên, Tinh Nghiên vốn chẳng hề để ý, tên này đến rất đúng lúc, vừa lúc cô đang muốn phát tiết. Giơ cao đôi chân nhỏ đá một cú vào mặt tên kia khiến hắn ta loạng choạng rồi ngã xuống giường. Chưa dừng ở đó, Tinh Nghiên bỏ nhào tới nắm lấy được cánh tay của người kia, cô bẻ ra sau gáy hắn ta làm hắn ta đau đớn rên la.

“Bà cô ơi, nhẹ tay một chút đi...”

Tinh Nghiên xoay người áp mặt hắn ta vào bức tường, đứng phía sau giữ chặt tay hắn ta, một tay còn lại quơ lấy điều khiển bấm một cái, đèn trong phòng sáng lên, gương mặt khó chịu của hắn ta được nhìn rõ.

Có chút quen quen!

Đúng rồi, là người ban sáng kéo cô chạy trên đường!

Người đó đau đớn, miệng liên tục van xin: “Tiểu tổ tông, bà ngoại nhỏ, đại tẩu, của tôi, xin tha mạng.”

“Lại là cậu? Ban đêm ban hôm cậu đột nhập phòng tôi làm gì? Nói!”- Tinh Nghiên không buông tay ra mà còn dùng thêm sức khiến hắn ta đau đớn rên la, thấy vậy cô xoay người, đẩy hắn té xuống đất.

Người kia ngồi trên đất xoa xoa cánh tay, uất ức nói: “Tôi chỉ là muốn xin lỗi thôi, hôm sáng đã kéo cô vào vụ phiền phức đó.”

Tinh Nghiên nhếch môi lạnh lùng, ban đêm trèo lên tầng hai cạy cửa vào để xin lỗi? Đùa à?

Tinh Nghiên ngồi xổm xuống đất, giơ đôi tay nhỏ bé ra xoa xoa vết bầm vì bị cô đá trên má hấn ta, động tác nhẹ nhàng làm hấn ta nhắm mắt hưởng thụ. Thấy thế mắt Tinh Nghiên chợt sắc lạnh, cổ tay dùng sức một cái, bàn tay nhỏ bóp chặt cằm hấn ta.

“Ui da, đau, đau quá...”- Hấn ta la lên thảm thiết, sức mạnh của cô gái này nằm ngoài dự đoán của hấn.

Tinh Nghiên không hề nương tay, lạnh giọng: “Anh muốn chết? Tới đây vì mục đích gì? Nói mau!”

Tinh Nghiên hất tay, người kia đau đớn xoa mặt rồi nhanh chóng nở một nụ cười vô hại nhìn cô, tay giơ ra cái điện thoại đưa cô: “Thật ra xin lỗi chỉ là mục đích đầu tiên, hi hi, cho tôi xin số điện thoại.”

Tinh Nghiên hừ lạnh, đến bên bàn rót ít rượu đỏ rồi lắc nhẹ, thấy thế người kia đứng lên, loạng choạng đi đến sofa ngồi cạnh cô, tò mò hỏi: “Mà cô lợi hại thật đấy, ra chiêu nhanh chuẩn lẹ, cô học ở đâu vậy?”

Tinh Nghiên không trả lời, hấn ta tiếp tục hỏi: “Cô tên gì?”

...

“Tôi là Nhật Anh.”

...

“Đây là phòng cô sao? Rộng thật đấy.”

...

Đầu mày nhíu ngày càng chặt, trình độ mặt dày của tên này đáng để tuyên dương, nói ngày càng nhiều, cứ như cô và hấn ta thân lắm rồi vậy.

Kiên nhẫn của cô đã dùng hết, Tinh Nghiên đặt mạnh ly xuống bàn, lạnh giọng: “Cút đi!”

“Hả? Tôi làm sao để ra ngoài?”-Nhật Anh rất vô tội nhìn cô.

Tinh Nghiên lườm anh ta, thản nhiên nói: “Vào đường nào thì ra đường đó.”

Nhật Anh như nghe được một chuyện kinh khủng dữ lắm, hai tay khoa trương ôm ngực, làm ra bộ dáng khổ sở: “Bà cô của tôi ơi, tôi bị cô đánh thành ra bộ dạng này, căn bản không thể leo xuống, cô xem, gương mặt hoa ghen liễu hờn này cũng bầm dập hết rồi, tôi không ra ngoài được đâu.”

Tinh Nghiên cứng họng hồi lâu, cô đứng lên nói: “Thật phiền phức.”- Sau đó đi ra ngoài, cô chỉ muốn nghĩ ngơi một giấc thôi, lại bị cái tên dở hơi này phá rối.

“Nè, cô đi đâu vậy?”

“Cậu ở yên trong này, bước ra ngoài một bước tôi sẽ đánh gãy chân cậu.”- Tinh Nghiên không quay đầu mà rời khỏi phòng, cô muốn đi xem còn ai ở nhà không để có thể thuận tiện tống hấn ta đi.

Nhật Anh nghe xong thì rất ngại ngùng cười, rồi tự nói một mình: “Thật là, không muốn người ta đi chứ gì.”

17. chương 17 Đối Thoại Trong Thư Phòng

Khắp nơi trong nhà giờ này không còn người giúp việc nữa nên rất vắng, Tinh Nghiên nhìn xung quanh không thấy ai, lại men theo hành lang đến thư phòng, nếu cô nhớ không lầm thì khi này thái độ của mẹ và Quốc Hưng hơi khác thường, họ có chuyện gì giấu cô chăng?

Ánh đèn trong thư phòng dịu nhẹ, căn phòng nằm ở góc cuối hành lang, chồng Tinh phu nhân mất lúc “Tinh Nghiên” vừa sinh ra, cả công ty điều do bà phụ trách, trong khoảng thời gian sống chung, Tinh Nghiên nhìn

ra được bà là mẫu phụ nữ trầm lặng, mưu trí sắc sảo nhưng lại bao bọc dưới lớp vỏ dịu dàng, mẫu phụ nữ này luôn là người cô khâm phục, nên sự tôn trọng của Tinh Nghiên đối với bà cũng tăng thêm phần nào.

Bây giờ hai người họ ở thư phòng nói chuyện, vậy thì cô có thể dẫn người trong phòng ra ngoài thuận lợi. Nghĩ vậy Tinh Nghiên quay đi.

“Cái gì? Văn kiện thông tin cổ phiếu của Tạ thị bị cướp mất?”- Âm thanh kinh ngạc của Tinh phu nhân làm chân cô ngừng lại, văn kiện gì cơ? Đối với chuyện thương trường cô cũng không mấy rõ lắm. Nhưng nghe giọng điệu sững sốt của phu nhân thì chắc đây là tài liệu quan trọng.

Quốc Hưng điềm tỉnh lên tiếng: “Dạ, con nghi ngờ là ”Quách Diệp” cài gián điệp trà trộn vào Tạ Thị lấy mất.”

Tinh Phu nhân chậm rãi ngồi xuống ghế, đầu mày căng thẳng nhíu chặt lại: “Không được, nếu văn kiện này bị mất thì xem như tuyến phòng thủ cuối cùng của Tạ thị cũng không còn, phải tìm mọi cách lấy lại nó.”

“Bác gái, con đang định phái vài trợ thủ đắc lực đi làm việc này.”- Quốc Hưng nói.

Tinh phu nhân lắc đầu: “Quách Diệp Thiên Kỳ không phải người tầm thường, cách này không ổn.”

Tinh Nghiên bên ngoài tựa vào tường, đương nhiên, nếu ai cũng có thể tiếp cận Thiên Kỳ thì chắc hẳn hẳn đã chết ngàn lần rồi.

“Con nghe thử cái này.”- Nói rồi Tinh phu nhân ấn điện thoại di động, trong đó phát ra một đoạn ghi âm cuộc gọi.

“Quách Diệp chủ tịch hôm nay gọi tới lão bà tôi không biết có gì chỉ giáo.”- Giọng Tinh phu nhân xa cách vang lên.

Thiên Kỳ không nhanh không chậm nói: “Tinh phu nhân quá lời, tôi tìm đến đương nhiên có chuyện muốn thương lượng.”

“Chúng ta điều là người làm ăn, đặc lợi ích làm đầu, tôi nghĩ không cần dòng do, có gì cậu cứ nói.”- Tinh Phu nhân rất tỉnh táo và dứt khoát.

Đầu mày Quốc Hưng nhíu chặt, anh nhìn bà rồi lại nghe thấy tiếng cười lạnh của người bên kia, Thiên Kỳ nói: “Quả nhiên là một tinh anh có khác, đúng vậy, Quách Diệp tôi đúng là cần sự hợp tác của Tinh phu nhân và Tinh thị.”

Tinh phu nhân khó hiểu hỏi: “Tôi không hiểu ý của Quách Diệp chủ tịch lắm.”

Thiên Kỳ bên kia cũng rất chậm rãi, kiên nhẫn nói: “Rất đơn giản, trong một cuộc chiến tôi tin chắc Tinh phu nhân nhìn ra được ai mới là kẻ mạnh thật sự, rất đúng lúc là ”Quách Diệp” cũng cần đến sự hợp tác của Tinh thị vào lúc này, chúng tôi có thành ý muốn hợp tác.”

Tinh phu nhân đưa tay ngắt điện thoại, vẻ mặt đầm chiêu có chút khó xử nhìn Quốc Hưng: “Tạ lão gia và ông nhà bác dù gì cũng là anh em tốt với nhau, hai gia đình lại có giao hảo rất tốt, nên lần này bác nhất định sẽ giúp con lấy lại văn kiện đó.”

Quốc Hưng neho mày khó hiểu: “Bác gái, bác định dùng cách gì?”

“Cách ở trong đoạn ghi âm khi nãy.”- Tinh phu nhân thở dài, thản nhiên nói. Quốc Hưng không hiểu ý của bà, Tinh phu nhân thấy vậy nhẹ giọng giải thích: “Hủy bỏ hôn ước của con và Tinh Nghiên, để nó đường đường chính chính trở thành người của Quách Diệp Thiên Kỳ, ở bên cạnh hẳn, chỉ có như vậy mới có hy vọng cứu lấy Tạ thị.”

Quốc Hưng kinh ngạc nhìn bà, rất lâu không nói được gì, bảo anh đánh đổi vị hôn thê của mình để đạt lấy thành tựu sao? Tạ thị là tâm huyết của bố anh, nhưng Tinh Nghiên vốn là người vô can. Đứng giữa hai hướng, Quốc Hưng thật sự không biết chọn cái nào.

Bên ngoài, Tinh Nghiên vốn dĩ chẳng còn sức lực, cô tựa lưng vào tường, những lời vừa rồi là mẹ mình nói sao? Tuy cô bây giờ không phải con gái của bà, nhưng thân phận vẫn là sinh linh do bà sinh ra, bà lại tàn

nhấn đẩy cô đi? Chẳng lẽ người trên thương trường bọn họ điều như vậy sao? Cô chợt nhớ đến câu nói của Thiên Kỳ.

“Việc này, không đến lượt cô quyết định!”

Đúng vậy, căn bản hắn đã lay động được mẹ cô, vậy thì cô làm sao quyết định đây?

Tất cả chỉ trở nên tuyệt vọng khi giọng Quốc Hưng dứt khoát vang lên, cắt đứt mọi ánh sáng còn le lói.

“Chuyện này nghe theo bác.”

Tinh Nghiên đứng không vững nữa, cô loạng choạng lùi ra sau, tiếng giày cao gót va vào nền gạch vang lên làm Quốc Hưng và Tinh phu nhân nhìn nhau hốt hoảng rồi cả hai chạy ra ngoài cửa. Dưới đất là đôi giày màu đen, nhưng người đã không thấy đâu.

18. chương 18 Rất Mệt

TÌNH CHẤP

CHƯƠNG 18: RẤT MỆT.

TÁC GIẢ: TIỂU TRẦN BẢO

LINK: w.tt/1QzVVcX

Cơn mưa buổi sáng vừa qua, càng làm tăng thêm sự thanh mát có phần lạnh lẽo trong bầu không khí, một chiếc xe đang chạy trên đường, chuyển động không nhanh không chậm.

“Lão đại, đợt hàng kì này gặp chút trục trặc, bên phía giao dịch không cẩn thận để Interpol* nắm bắt được hành tung nên tạm thời chúng ta chưa thể nhận hàng được. ”- Trần Hoàng vừa nhận một cú điện thoại, nghe xong thì quay xuống báo cáo với Thiên Kỳ.

Hắn khẽ ‘ừm’ một tiếng, âm thanh từ tận yết hầu truyền đến, uy nghiêm mà lạnh nhạt: “Bảo bọn họ cẩn thận, đừng xung đột trực tiếp với đám cảnh sát.”

“Dạ!”- Trần Hoàng quay lên nói vào điện thoại những lời của hắn.

(*) Interpol là tên gọi thường dùng của Tổ chức Cảnh sát Hình sự Quốc tế (tiếng Anh: International Criminal Police anization), một tổ chức liên chính phủ thi hành luật quốc tế.

“Lão đại...”- Minh Triều vừa định thông báo gì thì bị hắn giơ tay cản lại, Thiên Kỳ lạnh giọng ra lệnh: “Chạy chậm lại.”

Tài xế lập tức làm theo, chiếc xe chạy chậm theo tốc độ người đi bộ, ánh mắt Thiên Kỳ chăm chú nhìn ra bên ngoài.

Tinh Nghiên bước đi chân trần trên con đường, vì vừa mưa lớn nên con đường này chưa kịp thoát nước, đôi chân nuột nà hòa lẫn vào dòng nước bên dưới, cô bận một chiếc quần sọt ngắn cùng chiếc áo phông trắng dài theo phong cách giấu quần. Cô vô định bước đi trong vô thức, thần thái như là lạnh nhạt lại như đang hờ hững, vạn vật xung quanh dường như không lọt vào mắt cô được, làn da nhờ chăm sóc kĩ mà đã trắng nõn nà như da em bé, một khung cảnh tinh khiết, tựa hồ không hề vương chút bụi trần nào hiện ra trước mắt khiến Thiên Kỳ dần bị thu hút bởi cô gái ngoài kia.

Chợt đầu mày chau lại khi nhìn thấy người đang đi tới...

Thiên My? Nó tới đây làm gì? Thiên Kỳ ra lệnh dừng xe cách một quãng không xa, Minh Triều thấy vậy thì hỏi: “Lão đại, có cần gọi tiểu thư không?”

Thiên Kỳ quan sát tình hình bên ngoài, thấy Thiên My đẩy mạnh cô vào lề đường thì nói: “Không cần!”

Tinh Nghiên như một con búp bê hết pin, bị đẩy mạnh khiến suýt nữa là đứng không vững, đối với người cổ tình gây sự này, cô thật sự không kiên nhẫn, Tinh Nghiên lạnh giọng: “Bây giờ tâm trạng tôi không tốt, tuyệt đối đừng đụng vào tôi.”

Thiên My khoanh tay, bước tới từng bước, điệu bộ khinh khỉnh nói: “Bà cô đây muốn tìm cô để hành hạ giờ nào thì cô phải phụng bồi giờ đó, sao, phục vụ anh trai tôi đến không còn sức sao?”

“Cô nói lại lần nữa.”- Tinh Nghiên đưa mắt nhìn Thiên My.

Thiên My nhếch môi khinh thường: “Tôi nói, cô là con điểm chỉ biết leo lên giường đàn ông kiếm chút, có nghe rõ không? Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng đụng vào anh trai tôi, vậy mà tiện nhân như cô đúng là không có da mặt, chẳng biết nhục nhã là gì. Cô căn bản không bằng một góc chị dâu tôi.”

Tinh Nghiên nhếch môi cười nhạt: “Cô đang giữ chồng cho chị dâu sao? Tôi có cảm giác cô rất giống người đang đi giữ chồng mình thì đúng hơn.”- Tinh Nghiên vốn rất tức giận, nhưng khi nghe Thiên My nói câu cuối cùng thì muốn giận cũng không được, suy cho cùng con bé cũng vì cô mà thôi.

Thiên My nào biết đến suy nghĩ của cô, khi nghe Tinh Nghiên nói xong thì sắc mặt cô nàng lập tức xanh mét, hừng hực lửa giận, nghiêng rằng vung tay về phía gương mặt nhỏ của đối phương.

Tay Thiên My chưa chạm được vào mặt người kia thì xảy ra chuyện khiến cô nàng không thể tin nổi. Cổ tay cô bị một lực giữ chặt, cả người trong tích tắc bị ép vào tường thay thế vị trí của Tinh Nghiên. Cổ Thiên My bị cánh tay nhỏ kia ép chặt, cô nàng kinh ngạc cùng hoảng sợ nhìn người trước mặt, lại nghe âm thanh lạnh lẽo có phần quen thuộc vang lên.

“Tôi nói rồi, sức chịu đựng của tôi có hạn, đừng khinh thường câu nói đó.”

Sắc mặt Thiên My khó coi đến cực điểm, cô nàng dùng hết sức vùng ra nhưng sức của cô nàng căn bản không chút tác động đến Tinh Nghiên.

Tinh Nghiên không dư kiên nhẫn, cho dù có là đứa em cô thương yêu đi chăng nữa thì khi nó vượt quá ranh giới của cô thì Tinh Nghiên sẵn sàng động thủ. Đó chính là lý do người trong Tinh bang luôn e dè cô.

“Cô tưởng có được cái tên giống chị ấy thì có thể thay thế vị trí của chị ấy sao? Đừng có mơ!”-Thiên My phẫn hận nhìn cô.

Tinh Nghiên không nói gì, có một câu nói không hề sai, tranh cãi với một kẻ ngốc sẽ chứng minh cho hai kẻ ngốc. Cô quay đi, Thiên My bị buông ra thì tích cực hít thở, nói thật, ngoài chị dâu cô chưa từng thấy con gái mạnh như vậy. Vốn chỉ là đi ngang qua nhìn thấy Tinh Nghiên, lại nhớ đến việc tình thám báo lại là hôm qua anh trai và cô gái này gặp nhau ăn tối. Thiên My định qua cảnh cáo chút thôi, không ngờ...

Thiên Kỳ nhìn qua Minh Triều, cậu hiểu ý liền bước xuống xe, gọi một cuộc điện thoại ngắn sau đó đi sang qua chỗ Thiên My, cô nàng ngạc nhiên nhìn anh rồi lại nhìn xung quanh: “Anh ở đây vậy anh trai...”

“Ngài ấy vừa rời đi, tiểu thư mời!”- Minh Triều nghiêm túc chỉ tay về phía một chiếc xe riêng vừa chạy đến, Thiên My định hỏi gì nhưng lại thôi, cô không ngờ anh trai lại nhìn thấy cảnh này, nhưng có sao đâu, cô không làm sai gì cả.

Tinh Nghiên không biết mình đã đi bao xa, cô ngồi tại một trạm xe buýt, nhớ đến lúc nhỏ cha mẹ thương cô bao nhiêu, nhớ đến cảm giác hạnh phúc khi được gả cho người mình yêu thế nào, rồi đau lòng ra sao. Tất cả như hiện ra trước mắt.

Có những lúc con người ta là như vậy, sự tĩnh lặng vốn là mầm mống của cô đơn. Tinh Nghiên mệt quá, cô rất mệt mỗi lần thể xác và tâm hồn.

Tâm nhìn trở nên tối dần đi, cả thân thể vô lực ngã xuống. Trời lại mưa, ngày càng nặng hạt.

19. chương 19 Xem Anh Giở Trò Gì

Từng ngày qua nghĩ đến anh trái tim rối bời.

Làm sao em có thể tin tình yêu qua ánh mắt.

Giấc mơ xưa có còn không em làm sao biết khi nào tình phai.

Người về đâu hình bóng anh khuất trong màn đêm.

Nụ hồng lung linh khoe sắc hương biết đâu lúc tàn.

Vòng tay anh ôm ấp em mà sao hờ hững.

Ánh mắt ấy khi nhìn em lạnh lùng hơn ánh trăng ngoài kia.

Dù bên em mà trái tim anh lạc về đâu.

...

Không gian khắp nơi yên tĩnh tĩnh lạ thường, có tiếng động cơ điều đặn vang lên.

Cảnh vật mờ ảo hiện ra trước mắt, đây là đâu? Xung quanh là ghế nệm, không gian không rộng cũng không hẹp. Đôi mắt xinh đẹp ngạc nhiên nhận ra, đây là máy bay. Rõ ràng cô ngồi xiu ở trạm xe buýt mà, sao giờ lại ở trên máy bay? Hoang mang nhìn xung quanh một lượt, hoàn toàn xa lạ, chuyện gì đang xảy ra ở đây?

Một tiếp viên hàng không xinh đẹp trong bộ váy ngắn bước tới, nở nụ cười lịch sự nhìn cô, dùng tiếng Ả Rập nói với cô: “Cô tỉnh rồi sao? Có muốn dùng ít điểm tâm không? Còn tới 8 tiếng nữa mới tới nơi.”

Tinh Nghiên im lặng mọi lúc rồi nhìn cô tiếp viên, dùng tiếng Ả Rập chuẩn xác hỏi: “Chuyến bay này đi đến đâu?”

Cô tiếp viên nhìn cô với ánh mắt khó hiểu nhưng vẫn vui vẻ trả lời: “Chúng ta sẽ dừng chân tại Dubai city.”

Tinh Nghiên khó hiểu chau mày, rốt cuộc là ai đã đưa cô lên chuyến bay này? Người đó có mục đích gì? Giờ máy bay đang khởi cánh, có muốn đi xuống cũng không được.

Cô tiếp viên thấy Tinh Nghiên không nói gì thì lo lắng hỏi: “Cô có vấn đề gì sao?”- Cô gái này thật lạ, lên máy bay lại không biết mình đi đâu.

Tinh Nghiên lắc đầu, thầm than một tiếng rồi nói: “Không có gì, phiền cô lấy dùm tôi một ít cafe, cảm ơn.”

Cô tiếp viên mỉm cười gật đầu rồi đi chuẩn bị. Tinh Nghiên nhìn ra làn mây mờ ảo bên ngoài, Dubai, nơi này hoàn toàn xa lạ với cô, cũng may lúc trước “Quách Diệp” có mấy vụ giao dịch với họ nên cô cũng thông thạo ngôn ngữ của họ.

Chuyến bay cuối cùng cũng hạ cánh tại sân bay quốc tế Dubai, Sân bay này chính thức vượt qua các sân bay lớn như London để trở thành sân bay đông đúc nhất thế giới.

Bầu trời đã tối, ánh đèn khắp nơi hào nhoáng, tại đại sảnh sân bay này lúc nào cũng đông đúc hành khách khắp nơi. Trong số đó có vài người đàn ông mặc vest đen nghiêm nghị, thấy Tinh Nghiên bước ra thì đi tới hỏi: “Cô Tinh, mời đi theo chúng tôi.”

Tinh Nghiên im lặng một lúc rồi gật đầu theo họ ra xe. Tình trạng thể lực của cô bây giờ phát triển khá tốt nên cũng không sợ nguy hiểm. Cô muốn xem người đem cô tới đây là ai.

Chiếc xe chạy trên con đường lớn vào trung tâm thành phố, Dubai rất ít cây xanh vì nơi này nằm giữa lòng sa mạc. Ở đây, nước ngọt được sản xuất bằng cách bốc hơi nước biển, một lít nước ở đây còn đắt hơn một lít xăng.

Xe dừng lại tại khách sạn Burj Al Arab, khách sạn sang trọng bậc nhất thế giới, Tinh Nghiên phải cảm thán một câu trước tòa nhà tráng lệ này. Đây là khách sạn duy nhất trên thế giới đạt tiêu chuẩn 7 sao. Sở hữu hơn 202 phòng với thiết kế, tiện nghi sang trọng và hiện đại.

Dubai được mệnh danh là “thành phố vàng”. Chính bởi lẽ đó, 2.000 m2 vàng 24 carat đã được sử dụng để trang trí trong đại sảnh. Thậm chí, những chiếc iPad, iPhone hay Blackberry tại khách sạn cũng được dát vàng. Khách hàng được toàn quyền sử dụng những chiếc điện thoại và máy tính bảng này mà không phải trả phí. Giá của những thiết bị dát vàng nói trên khoảng 10.000 USD.

Đi dọc theo hành lang hào nhoáng đến căn phòng tổng thống ở tầng cao nhất, một người trong số đám người áo đen bước lên mở cửa kèm theo một câu: “Tiểu thư cứ nghỉ ngơi thật tốt.”

“Là ai muốn tìm tôi?”- Tinh Nghiên cuối cùng cũng lên tiếng hỏi, cô không thể cứ tiếp tục đi mà không biết mục đích. Người muốn đưa cô tới đây lại để cô ở một nơi xa xỉ như vậy, là Quốc Hưng sao? Không phải, anh ta không có khả năng này, nếu muốn đưa cô đi thì cũng sẽ đưa đến chỗ Quách Diệp Thiên Kỳ mới đúng.

Khoan đã... liệu có thể là hắn đưa cô đến đây không? Tinh Nghiên hoảng hốt đẩy suy nghĩ đó đi, người kia không biết cô đang nghĩ gì nên cũng rất kín kẽ nói: “Cô nên nghỉ ngơi sớm”

Nói rồi họ đứng bên ngoài canh cửa, còn sợ cô bỏ trốn sao? Tinh Nghiên cười nhạt đóng cửa, bây giờ cô không có hộ chiếu, lại không quen biết ai, có trốn cũng chẳng được. Nếu thật sự là người đàn ông đó, cô muốn xem anh ta giỏi trò gì. Tinh Nghiên bây giờ sẽ không khờ khạo như lúc trước nữa.

20. chương 20 Beauty Salon

Đêm càng về khuya, mưa càng nặng hạt, bầu trời dường như đang trút cơn mưa tầm tã. Cơn mưa đã sớm bao phủ lấy chốn phố hoa đô thị, chỉ có ánh đèn neon lấp lờ giống như những cặp mắt thâm sâu trong đêm tối.

Trong căn phòng sáng, trên giường là một người con gái đang say ngủ, cả thân hình nhỏ bé vùi vào tấm chăn lớn, hàng mi đen nhánh nhẹ nhàng phủ lên đôi mắt, mái tóc đen có chút rối xòa trên vai.

Cửa phòng được mở một cách khẽ nhất có thể, thân hình cao lớn lạnh lùng quen thuộc kia lại xuất hiện, Thiên Kỳ đóng cửa rồi đi đến cạnh giường, hàng mày rậm khẽ nhíu nhìn ánh đèn trong phòng, cô gái này đi ngủ cũng không thêm hạ độ sáng đi? Đưa tay nhấn nút, ánh sáng dần mờ ảo đi, từ rục rờ thành dịu nhẹ.

Bàn tay to đưa ra nhẹ nhàng chạm vào gương mặt đang say ngủ kia, gương mặt này không giống nhưng khí chất và tính tình lại rất giống người con gái đó. Cả hai đều tên Tinh Nghiên, đây phải chăng là một sự trùng hợp?

Tinh Nghiên mơ hồ cảm nhận được sự ấm áp truyền đến từ mặt, cô ngửi thấy hương vị bạc hà dịu nhẹ quen thuộc trên người hắn, Tinh Nghiên có chút tham luyến sự ấm áp này, là mơ sao? Nếu vậy hãy để cô tham lam một lần đi.

Tinh Nghiên nằm mơ, đó là một chuỗi các sự kiện trước giờ, từ lúc cha mẹ mất đến lúc cô bị ám sát. Tất cả như một nút history lật ngược lại, cứ liên tục hiện ra trong đầu.

Bình minh hiện hữu, Tinh Nghiên có chút lười biếng trở người, hai tay dụi mắt, bộ dạng không khác gì con mèo lười, trông vừa có chút đáng yêu lại vừa trẻ con. Đối với Tinh Nghiên mà nói, khoảnh khắc lúc vừa tỉnh dậy là lúc mất mặt nhất trong 24 giờ của cô.

“Tỉnh rồi sao?”- Một âm thanh không mặn không nhạt vang lên. Tinh Nghiên không chút đề phòng gật đầu: “Ừm?” - Nói rồi cô đưa tay xoa má mình, hai chân đá loạn xạ lên không trung, cả người vằn vẹo như thai nhi đang nằm trong bụng mẹ lúc sắp sinh.

Khoan đã! Đôi mắt xinh đẹp trừng lớn nhìn người đang ngồi trên sofa xem báo. Áo sơ mi trắng phối hợp cùng chiếc quần đen dài tôn lên thân hình cao lớn mạnh mẽ của hắn, đôi mắt đen sâu như vực thẳm không thấy đáy. Thiên Kỳ tùy tiện chéo chân, thưởng thức ly trà trên bàn.

“Thật đúng là anh!”- Tinh Nghiên cười nhạt, nhanh chóng khôi phục dáng vẻ bình tĩnh, cô không như những phụ nữ khác, vào tình huống này lại hoảng sợ đến không biết nói gì.

Thiên Kỳ có chút khó hiểu nhìn cô: “Thật khó tin, cô gái, cô có thể bình tĩnh như vậy sao?”

Tinh Nghiên không nói gì, đứng lên đi vào toilet vệ sinh cá nhân. Cô không phải cô nhóc 18 tuổi mù quáng lúc trước nữa. Lúc đó cho dù không sợ Tinh Nghiên cũng giả vờ sợ để mong được hắn bảo vệ, cuối cùng thì sao? Thật cay đắng.

Từ phòng vệ sinh bước ra, Thiên Kỳ vẫn ngồi đó, hai mắt không nhìn cô, lạnh nhạt hỏi: “Ăn gì?”

“Không cần.”- Tinh Nghiên cũng dùng hai chữ trả lời, cô đi đến máy pha cafe tự pha cho mình một ly. Đạo gần đây cô phát hiện mình bị nghiện loại nước này. Cô thường xuyên bị mất ngủ nên sáng ra phải dùng đến cafe để tỉnh táo, dần lại trở nên nghiện lúc nào không hay. Cầm ly cafe quay lại nhìn hấn, cô hỏi: “Quách Diệp tiên sinh đưa tôi từ thành phố X đến Dubai làm gì?”

Thiên Kỳ cũng không thèm tiếp tục hỏi vấn đề ăn sáng kia, cô ăn hay không thì tùy, cũng chẳng liên quan gì đến hấn. Nghe cô hỏi thì lạnh nhạt trả lời: “Tuần tới sẽ có một buổi dạ tiệc, tôi muốn cô đại diện Tinh thị cùng tôi tham gia.”

“Tôi không hiểu ý anh.”- Tinh Nghiên khó hiểu, về vấn đề thương trường cô không rành cho lắm. Ai ngờ Thiên Kỳ rất lạnh lùng trả lời: “Lời tôi nói cô cứ làm theo. Việc học của cô tôi sẽ cho người sắp xếp.”

Tinh Nghiên nghiến răng, sao cô lại quên điều cấm kị của Quách Diệp Thiên Kỳ là giải thích với người khác quyết định của mình. Nhưng xét trên sự “hợp tác” của “Quách Diệp” và Tinh thị thì chắc Thiên Kỳ không làm hại cô.

“Đêm qua đến giờ anh ở đây sao?”- Tinh Nghiên thắc mắc hỏi.

“Mới tới.”- Thiên Kỳ chậm rãi trả lời.

“Tối khi nào?”- Tinh Nghiên sốt ruột nhìn hấn, lạy trời cho...

Hoàn toàn làm Tinh Nghiên tuyệt vọng, Thiên Kỳ thần nhiên lật tờ báo, mắt không di chuyển nhìn vào dòng tin tức, cũng rất có kiên nhẫn lạ thường mà trả lời cô, hấn nói: “Vừa lúc nhìn thấy bộ dáng đáng xấu hổ của cô.”

Ách! Thôi toi rồi, còn đâu là hình với chả tượng? Tinh Nghiên trong lòng vô cùng bối rối, không biết nói gì.

Thiên Kỳ nhếch môi, rất thoải mái xem bộ dạng túng quẫn kia, vừa rồi hấn nói dối. Thật ra từ đêm qua hấn đã ở đây, nhưng trước giờ Thiên Kỳ lên giường với phụ nữ nhưng tuyệt sẽ không ngủ cùng phụ nữ. Trong mắt hấn phụ nữ chỉ là thứ công cụ làm ấm giường không đáng một xu.

Thân hình cao lớn khẽ chuyển động, Thiên Kỳ đi ra cửa, lạnh nhạt bỏ lại một câu: “Theo tôi!”

“Đi đâu?”- Tinh Nghiên nhìn theo hỏi. Thiên Kỳ không buồn trả lời cô, hấn lạnh nhạt bỏ lại hai chữ: “Nhiều lời!”

Beauty salon nằm ở trung tâm thành phố, đây là cửa hàng spa có tiếng và lớn nhất Dubai. Một ngày tiếp đón hơn 1000 người, với số lượng lớn như vậy thì cơ sở thượng tầng phải cực kì tốt.

Thiên Kỳ từ đầu đến cuối chỉ dùng tay ra hiệu cho cô đi theo người phục vụ, Tinh Nghiên bây giờ lại rất không vừa mắt cái dáng vẻ tự cao tự đại đó của hấn, cô không thèm làm theo khiến người phục vụ sợ đến run rẩy nhìn hấn.

Yêu nhau yêu cả đường đi, ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng, câu này rất đúng. Kiếp trước cô yêu hấn, nên cảm thấy sự lạnh lùng của hấn rất phong cách, nhưng còn bây giờ ngoài sự khó chịu thì chẳng còn gì.

Thiên Kỳ không nhìn tới cô nhân viên đang hoảng sợ bên kia, hấn đưa mắt nhìn cô thật lâu làm Tinh Nghiên bất giác rung mình, đến khi không chịu được nữa, cô đành phải đi theo nhân viên phục vụ.

Trên thực tế, Thiên Kỳ chỉ có thể dùng mắt dọa cảnh cáo chứ hấn cũng không biết nói gì, từ đó giờ chưa từng có ai dám cãi lại mệnh lệnh của hấn, hấn cũng chưa từng phải nhẹ giọng dỗ một ai nên không biết làm gì khi đối mặt với sự cứng đầu của cô nên chỉ biết dùng đến... mắt.

Tinh Nghiên nhận bộ đồ từ người phục vụ sau đó theo hướng dẫn mà nằm lên giường. Những thợ chuyên nghiệp bắt đầu bước tới làm việc. Họ không ngừng động chạm xoa bóp tay chân khiến Tinh Nghiên vô cùng khó chịu, cô vốn không thích động chạm thân thể với người khác, bị sờ mó liên tục như vậy khó tránh nảy sinh sự bài xích.

Sau khi tắm trắng, mái tóc cũng được tỉ mỉ hấp dầu, có gần 5 người làm cho cô, mỗi người phụ trách một bộ phận, nhìn cô bây giờ không giống gương mặt sung sướng khi được làm đẹp như những phụ nữ khác mà là một biểu cảm khó chịu, y như bị ngũ mã phanh thây.

“Cô Tinh, đã xong rồi.”- Không biết bao lâu, khi Tinh Nghiên sắp ngủ gục đến nơi thì nghe giọng nói của nhân viên phục vụ. Cô mở mắt, kinh ngạc nhìn mình trong gương, không thể tin được vào mắt mình.

Một nhân viên đem y phục đến, thử cho cô từng bộ một, rồi mỉm cười cảm thán: “Dáng của Tinh Nghiên tiểu thư rất hợp với mỗi loại quần áo.”

Tinh Nghiên không trả lời, lẳng lặng nhìn mình trong gương. Đây là cô sao?

21. chương 21 Ưu Thương?

Trong đại sảnh, một người đàn ông ngồi ở sofa xem tạp chí, hẳn không ngờ mình lại có đủ kiên nhẫn để ngồi đợi phụ nữ. Nhưng biết làm sao được, thời điểm này phóng viên không chừng ở một xó nào đó, nếu hắn đập ghế bỏ đi thì hậu quả sẽ khó dàn xếp hơn.

Nơi này là địa điểm làm việc hút khách nhất ở đây nên đa số là phụ nữ, những đại gia bao dưỡng tình nhân đưa họ đến đây rất nhiều. Nhưng thu hút ánh mắt say mê của đám phụ nữ kia vẫn dừng lại trên người Thiên Kỳ.

Gần đó có một đám phụ nữ lén lút liếc qua chỗ hắn rồi bàn tán

“Người bên đó không phải là Quách Diệp Thiên Kỳ sao?”- Cô gái váy đỏ nói, giọng đầy ngưỡng mộ.

Một người khác mặc váy đen nghe vậy cũng lên tiếng: “Thì ra trên đời lại có một người hoàn mỹ như vậy, vừa có gia thế lại còn độc thân, cô xem, tôi đủ tiêu chuẩn làm Quách Diệp phu nhân không?”

Cô gái váy đỏ khinh thường nói: “Cô thôi đi, bá dơ mà muốn trèo cao, không biết xấu hổ.”

Đây là người đàn ông độc thân hoàng kim, đứng ở vị trí trên cùng của xã hội mà nhìn xuống, cô gái áo đen nghe vậy thì có chút thất vọng, Quách Diệp Thiên Kỳ luôn là niềm mơ ước của phụ nữ, những minh tinh anh ta qua lại đêm không xuể nhưng rất dễ nhìn ra được, họ đều là hàng cực phẩm.

Thiên Kỳ từ đầu đến cuối luôn lạnh mặt xem tạp chí, thi thoảng lại nhìn đồng hồ, biểu hiện rất mất kiên nhẫn. Đột nhiên một giọng nói mướt mà, câu hồn vang lên: “Thiên Kỳ, là anh sao? Thật đúng là anh rồi.”

Thiên Kỳ nâng tầm mắt, cách hắn không xa là một cô gái nóng bỏng đi tới ngồi cạnh hắn, hai tay ôm cánh tay hắn, cố gắng chà sát bộ ngực đầy đặn kia, vui mừng nói: “Thật là, sao lâu như vậy lại bỏ quên người ta luôn vậy? Người ta nhớ anh chết được.”

“Khi nào cần cô phát huy giá trị của mình tôi sẽ gọi.”- Thiên Kỳ lạnh nhạt nói, đây là Kithy, con gái của một nghị trường trong “Quách Diệp” gia tộc, cô gái này luôn leo theo sau hắn. Thiên Kỳ và cô ta cũng từng qua lại với nhau, nhưng lâu quá nên hắn cũng suýt chút không nhớ cô ta là ai.

Kithy nghe thế thì làm bộ dạng dỗi đánh nhẹ vào tay hắn, tỏ vẻ xấu hổ: “Thế thì đêm nay em có thể phát huy tác dụng không?”

Thiên Kỳ không trả lời, chỉ lạnh lùng cười rồi tiếp tục xem báo, thấy thế Kithy sốt ruột nói: “Người ta mong anh lâu lắm rồi, anh đừng tuyệt tình như vậy mà.”

Thiên Kỳ bắt đầu thấy phiền phức, cả người Kithy cứ như động vật không xương dán chặt lên người hắn làm hắn bắt đầu bực bội. Giọng nói cũng lạnh đi: “Kithy, cô biết tôi từ trước đến giờ tôi không đụng tới phụ nữ đã dùng rồi. Cô cho rằng mình ngoại lệ sao?”

Đúng, từ trước đến giờ mặc kệ có là minh tinh vạn người mê đi nữa thì hắn cũng chỉ dùng một lần, không ai ngoại lệ.

Kithy nghe thế thì gương mặt thoáng chút bối rối rồi lại làm ra bộ dạng e thẹn khiến ai nhìn cũng xiêu lòng, đương nhiên trừ hắn ra. Cô ta nói: “Người ta mới học được kỹ thuật mới, tất cả chỉ dùng hầu hạ anh thôi, khó khăn lắm mới có cơ hội, anh đừng tuyệt tình vậy mà.”

“Thật phiền phức, biến đi!”- Thiên Kỳ mất kiên nhẫn gạt tay cô ta ra. Cùng lúc đó, cánh cửa được mở ra, người con gái kia bước ra, cô mặc một bộ váy màu tím dài tới đầu gối có đính những hạt kim cương lấp lánh, nước da trắng hồng y như em bé, đôi mắt đen láy tĩnh lặng, vàng trán bạch ngọc mịn màng, đôi môi anh đào đỏ mọng khiến người ta vừa nhìn đã muốn gặm nhấm. Người con gái trước mặt này giống như đoá hoa Cẩm Tú, trong vẻ lạnh nhạt lại có vài phần diễm tĩnh thu hút người khác.

Thiên Kỳ gạt tay Kithy đi đến trước mặt cô, đôi mắt đầy ý vị nhìn một lượt, cô gái này quả đúng là một tiểu yêu đội lốt người, khi từ nhộng trở thành bướm lại mang vẻ đẹp mỹ lệ như vậy.

Tinh Nghiên có chút khó chịu với ánh nhìn của mấy người đàn ông xung quanh, họ y như những con sói đói khát, dùng ánh mắt dơ bẩn thèm thuồng nhìn cô. Lại càng khó chịu hơn khi phát hiện hắc cũng nhìn cô, trong lúc bối rối, Tinh Nghiên nhìn lướt qua Kithy rồi lại nhìn Thiên Kỳ, phút chốc nở nụ cười chế giễu: “Hóa ra Quách Diệp tiên sinh đang bận, có cần tôi lánh đi không?”

Thiên Kỳ nghe ra được ý chế giễu của cô, nhưng chỉ cười nhạt rồi nói: “Bây giờ cô là người của tôi, so với cô ta thì địa vị của cô cao hơn, nếu là vậy thì sao lại phải rời đi?”

Tinh Nghiên có chút kinh ngạc nhìn hắc rồi lại bị cô khéo léo che đi bằng ánh mắt diễm tĩnh. Cô hiểu, “người của tôi” trong lời nói của hắc có thể là cấp dưới, người nhà, hay tệ hơn nữa cũng chỉ là công cụ hy sinh cho công việc mà thôi. Vậy nên cô sẽ không ngu ngốc như lúc trước mà đặt niềm tin vào câu nói này.

Nhìn từ nơi cao nhất có thể nhìn thấy được toàn bộ thành phố Dubai sang trọng được bọc dưới ánh đèn xa hoa. Burj Khalifa (*) là công trình nhân tạo cao nhất hành tinh với 160 tầng và chiều cao 830 m chọc trời. Ngồi trên tòa nhà cao vừa dùng bữa tối lại có thể ngắm nhìn thành phố là một việc lãng mạn biết bao, vậy mà Tinh Nghiên lại cảm thấy vô cùng bức bối.

Thiên Kỳ luôn tuân theo nguyên tắc lúc ăn không nói nên không khí vẫn yên lặng, chính vì thế càng làm Tinh Nghiên khó chịu, cô chưa bao giờ cùng ngồi ăn tối với hắc như vậy, không khí im lặng này khiến cô như bị nhấn chìm vậy. Trong lòng Tinh Nghiên muốn đứng lên đập ghế bỏ đi nhưng lại hơi sợ con người đối diện.

Tiếng chuông điện thoại như một vị cứu tinh khiến Tinh Nghiên thở phào, cô không do dự nhận cuộc gọi.

“Tinh Nghiên, em đang ở đâu vậy?”- Vì đây là loại điện thoại loa lớn nên Thiên Kỳ nghe được giọng của người kia, hắc nâng mắt nhìn cô rồi lại tiếp tục dùng bữa.

“Quốc Hưng?”- Tinh Nghiên ngạc nhiên, cô kiêng dè nhìn hắc rồi đi đến một chỗ khác nghe điện thoại. Giọng Quốc Hưng đầy lo lắng vang lên: “Em đang ở đâu? Có gặp phải chuyện gì không?”- Hai ngày qua cô không hề có tin tức, gọi điện không có sóng, hỏi thăm bạn thân cũng chẳng ai thấy bóng làm anh thật sự lo lắng, nếu Tinh Nghiên xảy ra chuyện gì thì anh sẽ áy náy suốt đời.

“Không đến lượt anh lo, không cần tìm tôi.”- Tinh Nghiên ngắn gọn trả lời, nếu không có cuộc nói chuyện của Quốc Hưng và mẹ cô hôm đó thì Tinh Nghiên thật sự ngỡ nhận đây là lời nói thật lòng của anh rồi. Tinh Nghiên ghét nhất là người hai mặt, vì khi đối diện với họ, cô thật khó chọn ra bộ mặt đáng đánh nhất.

Nghe được sự lạnh nhạt của cô, Quốc Hưng thở dài nói: “Tinh Nghiên, em đừng như vậy, có chuyện gì thì về nhà nói được không? Mẹ em đang rất lo lắng...”

“Lo lắng? Hừ, bà ta không bán con gái của mình là may lắm rồi, sao lại lo lắng? Có những đứa con rất mong có được tình thương của cha mẹ, nhưng lại trở trêu thay, có những người làm cha mẹ lại sẵn sàng hy sinh đứa con của mình để đạt được mục đích. Bảo bà ta không cần nhớ đến tôi.”- Tinh Nghiên lạnh lùng nói, nhưng Quốc Hưng sẽ không phát hiện ra ý nghĩa của câu “Có những đứa con rất mong có được tình thương của cha mẹ.” kia.

Nói rồi cô dứt khoát tắt điện thoại, lúc Tinh Nghiên quay về, Thiên Kỳ đã dùng xong bữa tối, hắc nhìn cô rồi cất giọng có chút chế giễu: “Thế nào? Cảm giác bị người thân bán đứng ra sao?”

Tinh Nghiên rất thần nhiên trả lời: “Họ không phải người thân của tôi.”- Đúng vậy, theo lý mà nói hai người họ không có dính líu gì đến Tinh Nghiên cô, nếu không có chuyện trọng sinh quái gở này thì cô và bọn họ không chút quan hệ nào.

Ánh mắt anh thoáng qua tia ngạc nhiên đan xen một chút hứng thú nhìn cô.

“Cô cũng thật tàn nhẫn.”- Có thể bình tĩnh rũ bỏ quan hệ thân thích như vậy. Đây là người đầu tiên hắn gặp.

“Chỉ sợ không bằng một góc của Quách Diệp tiên sinh. Nghe nói phu nhân à không, phải nói là Quách Diệp phu nhân vừa mới qua đời, nhưng tôi chẳng hề nhìn thấy nét ưu thương nơi anh.”- Tinh Nghiên cười nhạt, giọng nói có phần chua xót, cõi lòng cũng lạnh toát.

“Từ ngày bé đã không có ai dạy tôi phải khóc khi buồn, biết rơi lệ khi đau, tôi chỉ biết tất cả phải dùng một cái đầu lạnh đối mặt.”- Thiên Kỳ lạnh lùng nói, hắn ngửa đầu, uống hết rượu trong ly sau đó đứng lên rời đi.

(*) Burj Khalifa: là một nhà chọc trời siêu cao ở “Trung tâm Mới” của Dubai, Các Tiểu Vương quốc Ả Rập Thống nhất. Nó hiện là công trình cao nhất thế giới.

22. chương 22 Món Đồ Chơi

Hữu Quân và Minh Triều cùng một số anh em khác phụ trách rà bom và kiểm tra khu vực đấu trường ngựa lớn nhất Dubai, sắp tới Samuel Jok muốn tổ chức một buổi đua ngựa hoành tráng, vì có sự tham gia của lão đại nên họ phải đảm bảo an toàn trên hết.

Minh Triều nhìn Hữu Quân, thấy cậu có vẻ như không để tâm lắm thì hỏi: “Anh Quân, đang nghĩ gì vậy?”

Hữu Quân dừng động tác làm việc, nghi hoặc hỏi: “Em có thấy cô gái có cùng tên với phu nhân, gần đây thường xuất hiện bên cạnh lão đại có gì lạ không?”

“Lạ sao? Không có.”- Minh Triều lắc đầu.

“Lúc cô ta ở trên phố, thân thủ và loại võ dùng để đối phó với Thiên My rất quen mắt, anh không biết đã gặp ở đâu rồi.”- Hữu Quân chau mày, cách ra tay nhanh nhưng lại kèm theo vài phần nương tay, thái độ không muốn người khác bị thương này rất quen mắt.

Minh Triều buồn cười nhìn Hữu Quân, cất giọng triều chọc: “Quân à, anh không phải từ hôm bị phụ nữ đánh bại tới bây giờ còn ám ảnh chứ?”

Hữu Quân không nói gì, chỉ gạt đầu tỏ vẻ hiểu rồi tiếp tục làm việc. Có lẽ vì cùng tên với phu nhân nên cậu mới quan trọng hóa vấn đề thôi.

Minh Triều lại tiếp tục nói: “Kể cũng lạ, lão đại trước giờ không giữ phụ nữ bên mình, lại càng không để họ tham gia vào công việc, vậy mà lần này lại để cô gái kia tham dự tiệc mừng thọ của Samuel Jok, không biết cô ta là thần thánh phương nào nào đây.”

“Thần thánh gì? Ở đâu?”- Thiên My từ xa đi tới, khí thế cao ngạo của một đại tiểu thư, cô nhìn Minh Triều hỏi.

Cậu không ngờ cô sẽ xuất hiện nên có chút lúng túng: “Thiên My tiểu thư, sao cô cũng tới đây?”

“Anh trai tôi ở đây, thì sao tôi không tới được? Nhiều lời.”- Thiên My nhìn xung quanh rồi hỏi: “Anh ấy đâu?”

...

Đã hai ngày trôi qua, Tinh Nghiên một mình buồn chán ở trong khách sạn, Thiên Kỳ cũng không đến đây, nơi này dù có xa hoa lộng lẫy đến mấy thì đối với Tinh Nghiên nó cũng giống như cái lồng giam được nạm vàng mà thôi.

Thành phố Dubai xa xỉ là thế, nếu không đi dạo một lúc thì thật lãng phí, thôi thì tắm xong rồi đi dạo, Tinh Nghiên cho một ít sữa tắm vào máy rồi khởi động, cổ họng cô dạo này vì uống khá nhiều cafe mà hơi bị rát, Tinh Nghiên pha một ít nước lọc được đun nóng ra ly rồi để nguội, uống thấm giọng.

Tíng tong, Tíng tong! Tiếng chuông cửa bên ngoài liên tục vang lên từng hồi, Tinh Nghiên nghĩ là Thiên Kỳ nên không phòng bị mở cửa, khi nhìn thấy người ngoài kia thì có chút ngạc nhiên, chưa kịp phản ứng thì Thiên My đã đẩy cửa đi vào.

“Thiên My, cô lại muốn gây sự gì nữa”- Tinh Nghiên thật sự không biết khả năng gây sự của cô em gái này lại quá sức chịu đựng như vậy, cô thật sự hết kiên nhẫn rồi.

“Tôi hôm nay đến để xem cô bám chân đàn ông để sống thế nào? Ồ, xa hoa như vậy, hẳn là đã đạt thành ý nguyện rồi?”- Thiên My nhìn xung quanh rồi nói, giọng điệu khinh bỉ.

“Cô đừng có...”

“Tôi thế nào?”- Thiên My quay lại, hai mắt đầy lửa giận nhìn Tinh Nghiên: “Cô cũng giả tạo vừa thôi, lúc trước còn nói không có quan hệ gì với anh trai tôi vậy mà giờ đã tự động tiếp cận anh ấy. Cô phản bội lại Tạ thị chỉ vì muốn tìm chỗ tốt cho bản thân thôi, thật đê tiện.”

Tinh Nghiên không hề nổi giận, cô bình tĩnh trước lời sỉ nhục kia: “Cô đến đây để nói đi nói lại những lời này?”

“Cô”- Thiên My tức giận bất ngờ đẩy mạnh Tinh Nghiên khiến cô lui về sau vài bước.

Thiên My tiện tay cầm lấy ly nước trên bàn hất về phía Tinh Nghiên. Cô khẽ rên một tiếng rồi ôm cánh tay phải của mình, cơn rát truyền đến khiến gương mặt cô có chút tái nhợt.

Thiên My thấy vậy thì hơi khựng lại, rồi nói: “Cô, cô đừng có mà giả vờ.”

Tinh Nghiên nghiêng rằng, cô nén cảm giác đau đớn đang lan tỏa từ cánh tay kia. Thiên My thấy thế thì buông lời cảnh cáo: “Tôi xem cô ở bên cạnh anh trai tôi được bao lâu, rồi cô cũng giống như món hàng bị vứt bỏ thôi.”- Nói rồi cô nàng quay lưng đi, cánh cửa cũng theo đó đóng mạnh lại. Một màn này làm hứng thú đi dạo của Tinh Nghiên biến mất hoàn toàn, cô vào toilet ngâm cánh tay bị bỏng vào nước lạnh, cơn nóng qua đi, chỉ còn cảm giác đau rát như đang kéo da non nơi cánh tay.

Ngày hôm sau, Thiên Kỳ cho người đến đón cô đi tham gia buổi đua ngựa Tinh Nghiên mặc một bộ quần áo màu đen đơn giản, dễ hoạt động, người của gia tộc Samuel cô cũng nghe nói qua, lão gia Samuel Jok và gia tộc “Quách Diệp” bằng mặt không bằng lòng, mọi chuyện xích mích từ đời cha hắt với Samuel Jok có xích mích gì đó, cô cũng không rõ về chuyện này.

Ở đấu trường đã gần như chật kín người, vì đây là buổi đấu giao hữu, mang tính chất lành mạnh nên không cần phải cách ly người thường ra, khán đài đã kín chỗ, đấu trường hai ngàn vạn dặm, xa không thấy điểm dừng.

Tinh Nghiên nhìn qua một lượt, cuối cùng cô dứt khoát đi đến chỗ chuồng ngựa, ở đây đều là chiến mã hàng đầu được tuyển chọn khắt khe nhất. Tinh Nghiên hứng thú xem một lượt, cô không biết cảm giác khi cưỡi ngựa như thế nào, nhìn chúng oai như vậy, cảm giác chắc sẽ kích thích lắm.

“Đến đây làm gì?”- Một giọng nói truyền đến, Thiên Kỳ đến gần Tinh Nghiên, nhìn cô nói.

“Tôi muốn xem chiến mã của Quách Diệp tiên sinh ngài.”- Tinh Nghiên chăm chú nhìn xung quanh như đang tìm kiếm.

Thiên Kỳ cười như không cười nhìn cô: “Vậy cô đoán xem, trong 70 con ngựa ở đây, con nào là chiến mã của tôi.”

Lời nói của hắn cũng rất tùy hứng, trong những con ngựa này, hẳn không tin là cô nhóc này nhìn ra được đâu là chiến mã hắn ưng ý nhất.

Nào ngờ Tinh Nghiên nhìn xung quanh đánh giá từng con một, rồi chạy nhanh lại chỗ một con ngựa có bộ lông trắng mượt mà, rồi khẳng định: “Con này!”

Thiên Kỳ hứng thú khoanh tay nhìn cô: “Lấy lý do gì để cô chắc chắn như vậy?”

Tinh Nghiên vuốt ve bộ lông trắng của ngựa, không nhanh không chậm nói: “Rất đơn giản, đây là con ngựa duy nhất trong chuồng ngựa có thân thể là hậu duệ của dòng ngựa Bucephalus huyền thoại.”

Thiên Kỳ bước đến bên cạnh cô, tán thưởng: “Tinh Nghiên tiểu thư quả nhiên có mắt nhìn, đây quả thật là ngựa của tôi. Có điều để chọn một chiến mã tốt không phải chỉ nhìn vào xuất thân, mà là nhìn vào thực lực của nó, con ngựa này con ngựa này dài một trượng, cao tám thước, là hậu duệ của Bucephalus nên bản tính hung hăng, bất trị, khác thường, một ngày có thể đi chín vạn dặm, truyền thuyết về nó không ai không biết.”

Tinh Nghiên có chút hứng thú với đề tài này, cô không hề phát hiện khoảng cách ngày càng gần lúc này của hai người, chỉ sáng mắt nhìn chiến mã trước mắt.

“Truyền thuyết về nó thế nào? ”

Thiên Kỳ nhìn cô gái đang quay lưng lại với mình, cô thật nhỏ bé, chỉ đứng tới ngực hần, đôi môi mỏng câu lên một nụ cười khó nắm bắt, hần không nói một lời, quay lưng rời khỏi. Thấy thế Tinh Nghiên đi theo Thiên Kỳ, dọc theo hai con sông nhân tạo trong đấu trường, hần dường như cũng rất có tâm trạng mà kể cho cô nghe truyền thuyết về chiến mã. Âm thanh giống như một loại mê hồn, lạnh nhạt lại đầy sự câu dẫn chậm rãi vang lên: “Theo truyền thuyết, khi người ta lần đầu tìm Bucephalus, không ai có thể leo lên lưng nó để cưỡi, kể cả vua Philippos II, Vua Philippos II tức giận, muốn đem trả con ngựa tảo tợn, hoang dã này. Nhưng Hoàng tử Alexandros đứng gần đó liền nói: “Họ mất một con ngựa như thế chẳng qua là vì họ chẳng có kinh nghiệm và thật quá hèn nhát để có thể thu phục được nó.”

“Sau đó thì sao?”- Tinh Nghiên hoàn toàn chìm đắm vào câu chuyện, liên tục giục Thiên Kỳ kể tiếp.

“Sau khi nghe Alexandros nói, vua Philippos II liền phán: “Con cứ chê bai những người lớn tuổi hơn con cứ như là con biết nhiều hơn và làm tốt hơn họ vậy”. Alexandros trả lời: “Ít ra thì con cũng biết thuần phục con ngựa này chứ không tệ như họ!”. Nhà vua lại hỏi: “Nếu con không thể thu phục được nó, thì con phải làm gì để trả giá cho sự bốc đồng của con? Alexandros không ngại gì nói: “Con sẽ trả tiền mua con ngựa này, dưới sự chứng giám của thần linh”. Thế là tất cả mọi người cười phá lên. Alexandros đánh cược và chạy đến con thần mã, khi ngài đến gần thì con ngựa liền cúi đầu xuống và cho phép ngài leo lên. Về sau, Bucephalus đã cùng sát cánh và tận tụy phục vụ Alexandros chiến đấu trên nhiều mặt trận. Ngài yêu con ngựa của mình đến nỗi khi Bucephalus bị quân Ba Tư bắt cóc, Alexandros dọa sẽ thiêu rụi cả đất nước và tàn sát từng công dân Ba Tư trừ khi họ chịu thả con ngựa của ông ra. Quá sợ hãi trước lời đe dọa đó, quân Ba Tư đồng ý trả ngựa.”

“Thật thần kì, sao chỉ có Alexandros thuần phục được con chiến mã hung hăng đó?”- Tinh Nghiên nghiên đầu thắc mắc.

Thiên Kỳ chậm rãi trả lời: “Một con ngựa dù có hung tợn thế nào thì khi được một người biết cách thuần phục nó, thì nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời, giống như...”- Hần dừng bước, quay qua nhìn cô, bàn tay lớn nâng cằm cô lên: “Giống như cô vậy.”

Tinh Nghiên một tay hất mạnh tay hần ra, thì ra này giờ hần luôn nhắm vào cô.

“Rất tiếc, tôi không dễ thuần phục như vậy, hơn nữa anh cũng không phải đối tượng để tôi phải nghe lời.”- Tinh Nghiên quật cường nói, câu nói này làm Thiên Kỳ có vẻ không vui mà chau mày, sắc mặt cũng trầm xuống, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Đối tượng mà cô nói là Tạ Quốc Hưng? Cái tên vị hôn phu đã bán cô cho “Quách Diệp” sao?”

“Người đó là ai không liên quan đến Quách Diệp tiên sinh. ”- Tinh Nghiên rất bình tĩnh đón nhận ánh mắt của hần.

Không hiểu sao nghe cô nói như vậy hần cảm giác như mình vốn chẳng có tư cách truy hỏi mọi suy nghĩ của cô, cảm giác này làm hần cực kỳ không vui, Thiên Kỳ nắm chặt lấy cổ tay cô, lạnh lùng gằn từng chữ: “Cô ghi nhớ cho kỹ, cô bây giờ là người của tôi, những suy nghĩ, ý định và cả những hành động là lời của cô nên chấm dứt đi.”

Cơn đau truyền từ cổ tay khiến vết bỏng cũng bắt đầu âm ỉ, Tinh Nghiên mặc áo dài tay nên cô không thể nhìn thấy tình trạng bây giờ của vết thương, cô cố nén cơn đau xuống, nhìn hẩn lạnh nhạt nói: “Sau khi hoàn thành giao dịch của cả hai bên, tôi nhất định sẽ rời xa anh, bây giờ và cả về sau anh mãi cũng không có quyền quản lý tôi.”

Tinh Nghiên ngỡ rằng Thiên Kỳ sẽ tức giận mà đẩy mạnh cô ra rồi phất áo bỏ đi, nhưng không, hẩn nói lỏng lẻo ở bàn tay, buồn lờ lững: “Một thứ đồ chơi tôi dùng lợi ích mua về thì chắc chắn phải để tôi sử dụng, một ngày tôi chưa chán cô, thì ngày đó cô không có quyền cự tuyệt!”

Tinh Nghiên không muốn nói chuyện nữa, cô biết bản tính hẩn bá đạo, nếu cứ nói tiếp thì phần thiệt sẽ về cô mà thôi. Cùng lúc, tiếng loa của người dẫn chương trình vang lên, thông báo đến giờ tập trung.

23. chương 23 Gặp Gỡ Gia Tộc Samuel

Khi Thiên Kỳ và cô tới, một đám người đang đứng cách họ không xa, một ông già có tướng phú quý bước đến, nhìn thoáng qua Tinh Nghiên với ánh mắt kỳ lạ rồi lại nhìn qua Thiên Kỳ: “Thiên Kỳ, cháu cũng thật có lòng, chú tới tận Dubai xa xôi để tổ chức tiệc thọ, vậy mà cháu cũng lặn lội đường xa đến dự, Samuel Jok này thật vinh hạnh, lúc cha cháu còn sống e là cũng không có cái phúc phần này.”

Lời nói càn rỡ khiến đám người của Samuel che miệng cười. Tinh Nghiên hiểu được ẩn ý trong câu này, lão ta muốn khoe khoang địa vị của mình, cùng sự xem trọng của Thiên Kỳ giành cho mình, mà tính ra thì ngoài Samuel Jok và cái cô Kithy không biết trời cao đất dày kia thì chẳng còn ai dám gọi thẳng tên của hẩn.

Thiên Kỳ không biểu cảm gì nhiều, chỉ nhếch môi châm biếm: “Chú Samuel quá lời rồi, nếu không đến dự buổi thọ 60 này, chỉ sợ không còn bao nhiêu lần 60 nữa.”

“Cậu!”- Samuel Jok tức giận trước câu nói không nể nang gì của Thiên Kỳ, cùng lúc đó là một giọng nói chế nhạo, như đang đáp trả lại lời hẩn: “Quách Diệp Thiên Kỳ, cậu quá lời rồi, chỉ sợ cha tôi còn sống dai hơn cậu đó chứ.”

Tam trường phía sau bước lên một bước, sắc mặt vô cùng nặng nề.

Tinh Nghiên nhìn người to gan vừa lên tiếng, anh ta thông thả đi đến trước mặt Thiên Kỳ, thân hình cao lớn xấp xỉ bằng hẩn, hai người, một người lạnh lùng, quyết tuyệt, một người ung dung, bất cần đời. Chỉ có điều... người này sao lại ở đây?

Thiên Kỳ lạnh nhạt nhìn qua anh ta rồi không quan tâm nói: “Tuấn Kiệt, cậu phiêu bạt khắp nơi, rốt cuộc cũng nhớ đến đại thọ của cha mình mà về, cũng không phải bất hiếu như lời đồn.”

Tuấn Kiệt nghe vậy thì cười lớn rồi nhìn mọi người xung quanh làm ra bộ dáng tức giận: “Là ai lại đồn ác mồm ác miệng như vậy? Ai? Là cậu phải không, hay là cậu?”- Vừa nói anh vừa chỉ mấy người phía sau cha mình làm bọn họ lắc đầu nguầy nguậy, lấp bắp: “Không phải, thiếu gia, không phải chúng tôi...”

Tuấn Kiệt bất ngờ nhìn qua Tinh Nghiên rồi nói: “Chắc chắn là cô rồi, cho cô biết tay!”- Vừa nói anh vừa định tóm lấy cô.

Thiên Kỳ chau mày kéo Tinh Nghiên ra sau, hẩn không kiên nhẫn nhìn Tuấn Kiệt nói: “Trình độ tự biên tự diễn ngày càng cao, có điều người của tôi không đến lượt cậu đụng vào.”

Tuấn Kiệt khó hiểu nhìn cô, như muốn phá lên cười lớn cho một chuyện hoang đường này, anh nói: “Cô gái, mắt cô hay khả năng nhận thức của cô có vấn đề hả? Một người âm áp dễ gần như tôi sao cô không chọn chứ? Xinh đẹp như thế mà lại vùi thân vào nơi bùn lầy, đúng là bông hoa lài cấm bãi...”

“Tuấn Kiệt!”- Samuel Jok vội vàng bước lên ngắt lời con trai, tuy ông muốn đối đầu với Thiên Kỳ nhưng với thực lực bây giờ thì vẫn không nên quá đáng. Nghĩ vậy, ông ta đánh sang chủ đề khác: “Nào, mọi người, sắp vào đua rồi, hôm nay ai chiến thắng sẽ được một phần thưởng theo ý nguyện, chúng ta bắt đầu thôi.”

Lời nói của Samuel Jok khiến số đông điều hướng ứng, họ sắp đứng tim vì cái vụ này rồi, lúc nào cũng vậy, hễ hai con người trẻ tuổi kia gặp nhau thì điều có chuyện.

Tuấn Kiệt biết cha đang cản mình nên cũng không gây chuyện, anh quay đi ra đấu trường nhưng không quên quay lại, nhìn Tinh Nghiên nói: “Vị tiểu thư xinh đẹp này, nhìn thân hình không tồi, có muốn cùng chúng tôi tham gia cuộc đua không?”- Anh vừa dứt lời, mọi người liền nhìn nhau hoang mang không hiểu ý anh. Thấy vậy Tuấn Kiệt tiếp tục công kích: “Vừa rồi Quách Diệp lão đại cũng nói cô là người của ”Quách Diệp” không phải sao? Nghe đồn là ở “Quách Diệp” toàn là nhân tài, không phải sao?”

Tinh Nghiên thầm nghĩ rằng, cái tên này bình thường thì tỏ vẻ vô hại làm cô không đề phòng, ai ngờ miệng lưỡi lại lợi hại như vậy, một câu anh nói ra, nếu cô từ chối sẽ tạo cơ hội cho Tuấn Kiệt lấy làm cớ để châm biếm.

Thiên Kỳ mặt không biến sắc, chỉ nhìn qua Tinh Nghiên rồi nói: “Cô ta là nữ, không thích hợp với trò này.”

Tinh Nghiên nghi hoặc nhìn Thiên Kỳ, hẳn là đang nói giúp cô hay xem thường cô là phụ nữ?

Tuấn Kiệt lười biếng nói: “Thế kỷ 21 rồi mà cậu còn giữ cái cách nghĩ cổ hủ đó sao? Đúng không mỹ nhân?”

Thiên Kỳ chau mày, định nói gì thì Tinh Nghiên phía sau lên tiếng: “Không thành vấn đề.”

Thiên Kỳ nhìn cô với ánh mắt cảnh cáo, Samuel Jok phía sau nghe vậy thì cười sảng khoái nói: “Tốt lắm, quả nhiên là người của Thiên Kỳ, chúng ta nhanh chóng ra đấu trường chiêm ngưỡng kỹ thuật điều khiển tuần mã của vị tiểu thư này nào.”

Mọi người nghe vậy thì hưng phấn đi sau Samuel Jok, Thiên Kỳ và tam trưởng cũng rời đi, Tinh Nghiên lúc đi lướt qua Tuấn Kiệt thì nói nhỏ: “Cậu được lắm!”

Tuấn Kiệt rất khiêm tốn nói: “Quá khen rồi!”

Tinh Nghiên hừ lạnh bước đi nhưng bị anh kéo lại, Tuấn Kiệt cuối xuống nói nhỏ bên tai cô: “Đồ ăn trong phòng cô quá ít, tôi chỉ mới ở hai ngày đã hết sạch rồi.”

Tinh Nghiên nghĩ rằng, hai ngày qua hẳn luôn ở trong phòng cô? Thật là... vì mấy chuyện của Thiên Kỳ rồi vô duyên vô cớ bị bắt sang đây nên cũng quên mất chuyện còn có một tên chán sống trong phòng.

“Anh bày trò gì trong phòng tôi? thấy tôi không trở lại thì nên rời đi mới phải.”- Tinh Nghiên lên án, không để ý đến ánh mắt khiêu khích của Tuấn Kiệt đang nhìn ra phía sau mình, sau đó anh tỏ ra thân mật mà nắm tay cô: “Chịu thôi, ai bảo em nói anh mà rời xa em thì em sẽ đánh gãy chân anh?”

Tinh Nghiên chau đôi mày xinh đẹp, cái tên này cũng giỏi xuyên tạc thật, rõ ràng đã sửa lại nguyên văn của cô mà. Định rút tay về thì nghe thấy âm thanh khiến cô lạnh tóc gáy: “Sắp ra sân rồi.”

Tinh Nghiên nhìn người phía sau, cô gật đầu, một tay hất tay Tuấn Kiệt ra rồi đi theo Thiên Kỳ ra sân. Trong lòng cô hơi thất vọng vì thái độ không quan tâm của hắn.

24. chương 24 Tôi Bảo Vệ Cô

Tất cả mọi người cùng nhau chiêm ngưỡng chiến mã của đối thủ. Tuấn Kiệt cho người dắt ra một con xích thố, toàn thân chỉ độc một màu đỏ rực, tuyệt không có một sợi lông màu khác, con ngựa cao lớn, chân cẳng cứng cáp, nhìn từ bên ngoài nó trông rất hiền lành và ngoan ngoãn.

Tuấn Kiệt nhìn qua Thiên Kỳ rồi lại nói với Tinh Nghiên: “Tinh Nghiên tiểu thư chắc cũng có ngựa chứ? Dẫn ra để mọi người chiêm ngưỡng được không?”

Tinh Nghiên vốn không có ý định tham gia nên dưới câu hỏi của Tuấn Kiệt cũng chỉ biết ấp úng: “Chuyện này...”

“Dẫn ngựa ra đi.”- Thiên Kỳ bên cạnh vừa đứng lên tiếng, anh nhìn Tuấn Kiệt lạnh nhạt nói: “Hôm trước tôi mua một đôi ngựa có cùng dòng máu với chiến mã Bucephalus, chúng tôi sẽ dùng nó chiến với cậu.”

Tuấn Kiệt nhìn hai con ngựa được Hữu Quân và Minh Triều dẫn từ chuồng ngựa ra, nụ cười trên môi hiện lên sự bất cần lẫn không quan tâm. Samuel Jok thấy thế thì hơi căng thẳng, mấy người lẫn cả ngàn khán giả điều ồ lên kinh ngạc, ai chẳng biết Bucephalus là ngựa quý tộc có riêng cho mình cả một truyền thuyết, cả hành tinh này có rất ít giống ngựa là hậu duệ của loại ngựa quý này, thật không ngờ Quách Diệp Thiên Kỳ lại dùng con thần mã mang trong mình dòng máu háo thắng này để chiến, nếu vậy chẳng phải nguy cơ thua nghiêng về Tuấn Kiệt sao?

Tất cả mọi người ra sân đấu, Tinh Nghiên bất ngờ kéo tay Thiên Kỳ, cô có chút xấu hổ nói: “Nè! tôi, tôi chưa từng cưỡi ngựa bao giờ...”

Thiên Kỳ nhìn cô bằng nửa con mắt: “Khi này là ai đồng ý?”

“Tôi là lo cho danh tiếng của ”Quách Diệp” mà thôi...”- Đúng vậy, cô rõ ràng là sợ Tuấn Kiệt lấy cớ mà trước mặt mọi người làm khó hoặc chế nhạo ”Quách Diệp” nên mới đồng ý.

Thiên Kỳ cuối cùng cũng dùng cả con mắt nhìn cô, gương mặt không quá biến đổi, hai mắt vô ý nhìn xuống cánh tay bị cô kéo lại, tâm tư chợt như có một sợi lông vũ khuấy nhẹ, ngữ điệu vẫn lạnh nhạt thốt lên lời nói kiêu ngạo: “Đồ ngốc, danh dự của ”Quách Diệp” nếu dễ dàng để một tên nhóc phá hủy như vậy thì tôi cần gì phải giữ vị trí lão đại ở đây? Còn nữa...”- Hắn cố tình dừng lại, nhìn thẳng vào mắt của Tinh Nghiên, âm thanh chậm rãi vang lên: ”Bảo vệ ”Quách Diệp” không đến lượt cô làm, ngồi yên một chỗ để tôi bảo vệ cô là được.”

Tinh Nghiên sững sờ, Bùm! Một tiếng, cô nghe thấy một tiếng nổ lớn trong đầu mình, cô vừa nghe thấy cái gì thế kia? Đây là lần đầu tiên hắn nói bảo vệ cô, hắn muốn bảo vệ cô? Là thật hay mơ đây? Trong lòng Tinh Nghiên bỗng chốc vui mừng trước câu nói này, nhưng niềm vui lại nhanh chóng bị vùi lấp. Hắn nói câu này với một Tinh Nghiên của thành phố X chứ không phải với cô vợ từng hết lòng yêu hắn.

Cõi lòng bỗng chốc lạnh băng, Tinh Nghiên, mày đừng quên một chuyện máu chó: Mày-hận-hắn.

“Đi thôi.” Tiếng hắn lại vang lên, Tinh Nghiên hoang mang nhìn hắn chỉ vào bàn tay đang nắm tay tay hắn, Tinh Nghiên có chút xấu hổ vội buông ra rồi nói: “Nếu té ngựa thì sao?”

Thiên Kỳ không thèm nhìn cô lấy một cái, vắn đạm khinh phong nói: “Thì kệ cô.”- Hắn trước giờ khinh thường nhất là những kẻ chỉ biết nói cho sướng cái miệng, rốt cuộc chẳng làm được gì, chỉ có điều... thật đáng tiếc, cô gái này chẳng hề làm hắn cảm thấy bài xích.

“Nè, anh sao lại vô trách nhiệm mà nói như vậy được?”- Tinh Nghiên chỉ hận không thể dùng một chiêu đánh vào mặt người đàn ông này.

Thiên Kỳ khinh thường liếc cô một cái: “Tôi chưa đụng vào cô lần nào thì tại sao phải có trách nhiệm với cô?”

“Anh, anh...”- Tinh Nghiên nghiêng rằng, cô trước giờ không giỏi mắng người nên cũng không biết nói gì ngoài chữ “anh” được lặp lại liên tục.

“Tôi hỏi anh nếu tôi té ngựa thì phải làm sao?”

Thiên Kỳ hơi nhướng đôi mày nhìn cô, lời nói có chút chế nhạo: “Nhìn bộ dáng bây giờ của cô thật giống với mấy bà lão không được chu cấp tiền bảo hiểm mà đến la làng ở bệnh viện.”

Tinh Nghiên phát hiện ra thái độ của mình hơi quá liền điều chỉnh lại tâm trạng: “Ý tôi là anh không nên để tôi dùng một con ngựa hung hăng như vậy.”

“Ngựa này thuộc dòng dõi cao quý, cô hiện giờ đang là người của tôi, ít nhất cũng phải dùng nó để chứng minh bản thân, cô chẳng phải nói là vì danh dự của ”Quách Diệp” sao? Ráng chịu đi.”- Nói rồi Thiên Kỳ bước đi một nước, Tinh Nghiên thở ra một cách nặng nhọc, cô rất hiếm khi bị chọc tức vì khả năng kiềm chế của cô qua bao năm toi luyện cũng vô cùng vững vàng.

Tuấn Kiệt ở phía xa nhìn hai người nói chuyện, ngay từ đầu lúc anh lên vào phòng cô đã nhìn ra thân thủ của cô không phải chỉ đơn thuần là tự vệ, khoang nói đến một cô tiểu thư nhà giàu lại biết đánh nhau thì loại võ Tinh Nghiên sử dụng rất đặc biệt, mỗi chiêu thức đều mang tính chất phòng thủ xen lẫn công kích vào điểm yếu chí mạng của đối phương. Những chiêu thức tàn nhẫn như vậy chỉ có người thường xuyên luyện

sống liêu chết trong xã hội đen và phải trải qua một khóa đặc huấn khắc nghiệt mới có thể ra tay được. Lúc đó Tuấn Kiệt đã nghi ngờ thân phận của cô gái này, cho đến hôm nay khi gặp cô đi chung với đám người “Quách Diệp” thì hắn mới hiểu ra.

Tuấn Kiệt chuẩn bị leo lên ngựa thì như bị chọc cười nhìn Thiên Kỳ: “Quách Diệp lão đại không phải định đưa ngựa với bộ dạng này chứ?”

Tinh Nghiên nghe thế thì khoe miệng co giật, Tuấn Kiệt mặc đồ rất thoải mái để hoạt động nhưng còn Thiên Kỳ...

Mặc áo vest, đi giày da!

Thiên Kỳ nhìn thoáng qua cô, nhìn thấy biểu tình như đang chuẩn bị ôm bụng cười của cô thì hừ lạnh một tiếng, hắn thông thả cởi áo vest đen bên ngoài ra, Hữu Quân bước lên cầm lấy. Sau đó, Thiên Kỳ xắn tay áo sơ mi lên, cũng rất tùy hứng mà cởi hai cúc áo ở cổ, để lộ vòm ngực rắn chắc bên trong, chiếc áo sơ mi trắng nhanh chóng từ một bộ đồ khuôn mẫu thành một bộ đồ thoải mái, khi hắn ăn mặc chỉnh tề sẽ lộ ra loại khí thế uy nghiêm làm người khác kiêng dè, nhưng khi bận thoải mái như vậy lại là một loại cảm giác say mê làm những thiếu nữ có mặt trong đấu trường không kiềm chế được mà hét lên.

Tuấn Kiệt ở một bên nhìn thấy cảnh này thì không nói gì, anh nhìn qua Tinh Nghiên đầy tình ý hỏi: “Nghiên Nghiên, có tự mình lên ngựa được không? Để tôi giúp cô.”

Tuấn Kiệt nói là làm khiến cô không kịp phản kháng, tay anh vòng qua eo cô, cả người bị anh bế lên, trong vòng 30 giây đã yên vị trên ngựa. Sau khi an toàn ngồi trên lưng ngựa, Tinh Nghiên thở phào nhẹ nhõm nhìn qua Thiên Kỳ, hắn vẫn mang bộ dáng lạnh lùng không để tâm mà chỉ lo xem độ bền của dây cương.

Thiên Kỳ bên này đưa mắt nhìn qua Trần Hoàng, cậu hiểu ý cuối người một cái rồi bước về phía cô, từ trong chiếc hộp xa xỉ lấy ra một chiếc roi đưa cô: “Cô Tinh, lão đại bảo cô dùng roi này quất ngựa.”

“Tại sao?”- Tinh Nghiên khó hiểu nhìn cậu.

Trần Hoàng lạnh nhạt trả lời: “Cô cứ nghe theo sự chỉ dẫn này.”

Tinh Nghiên đành nhận lấy cây roi kia, đám người Tam Trương lúc trước cứ cung kính gọi cô là chủ nhân, cô nói gì cũng nghe theo mà làm, bây giờ lại được nghe hai chữ “cô Tinh” xa lạ, cô có chút không quen.

25. chương 25 Đua Ngựa

Hơn bảy mươi ngựa chiến vào vị trí chuẩn bị, Tinh Nghiên khó khăn để ngựa di chuyển, mãi mà ngựa cứ loạng choạng ở giữa sân không vào được vị trí, mấy đối thủ khác khó hiểu nhìn làm cô càng xấu hổ. Cố gắng nhớ lại một vài phần lý thuyết mà lúc trước mình có nghiên cứu qua, khó khăn mãi cũng đưa ngựa vào vị trí xuất phát.

Thiên Kỳ ở một bên rất thoải mái xem dáng vẻ chật vật của cô, hắn muốn cô biết để làm người của hắn thì yếu tố đầu tiên là không được “vạ miệng”.

Tiếng súng bắn chỉ thiên lên trời vừa vang lên, khắp đấu trường lại rần rần những tiếng la hét cổ vũ, 70 con ngựa hăng hái phóng như tên lửa, Tinh Nghiên liều mạng dùng roi đánh ngựa, ngay lập tức, cô lao đi, Tinh Nghiên chưa từng cưỡi ngựa nhưng không phải là không biết một ít kỹ thuật. Ngựa của Thiên Kỳ đang dẫn đầu, tiếp đến là Tuấn Kiệt, cô còn cách họ một khoảng khá xa.

Đột nhiên, chiến mã của những đối thủ xung quanh cô bị té lần lượt, ngựa y như bị bỏ thuốc mà nằm dài ra, hóa ra là do loại roi mà người của gia tộc Samuel đưa điều có những loại gai nhọn khó nhìn thấy, khi đánh vào ngựa sẽ khiến ngựa tê liệt và không thể chuyển động.

Nhìn lại cái roi trong tay mình, giờ thì cô đã hiểu lý do hắn bảo cô dùng roi này.

Tuấn Kiệt và Thiên Kỳ bắt phân thắng bại chạy song song nhau, Thiên Kỳ liếc anh rồi lạnh lùng nhìn xung quanh toàn là xác ngựa nằm la liệt: “Tuấn Kiệt, cậu thật nham hiểm.”

Tuấn Kiệt dùng ánh mắt khó hiểu nhìn xung quanh rồi lại nhìn vào nụ cười đắc thắng của cha mình phía xa, anh cuối cùng đã hiểu nguyên nhân.

Tiếng hô vang của người trên khán đài ngày càng lớn, cả ba người đều đang băng rừng, dù đây chỉ là một khu rừng nhân tạo nhưng lại cực kỳ hiểm trở, muốn qua được đòi hỏi rất nhiều vào kỹ thuật điều luyện của người điều khiển ngựa.

Tinh Nghiên biết cô không có kỹ thuật, trong cuộc đua này cô không có cơ hội thắng nhưng ít ra có thua thì cũng phải cách vạch đích một khoảng không xa, chỉ có vậy mới không quá mất mặt.

Từ màn hình, khán giả có thể quan sát cả ba người, nhìn cái sự chật vật của Tinh Nghiên, âm thanh bàn tán vang lên.

“Cô gái đó có biết cưỡi ngựa không vậy?”

“Ngay cả một chút bản lĩnh cũng không có, thật không biết cô ta lấy tư cách gì ở bên một người hoàn hảo như Thiên Kỳ.”

Sau khi ra khỏi được khu rừng nhỏ, Tinh Nghiên nhìn hai người đang dần bỏ xa cô, máu hạo thắng tràn về, Tinh Nghiên dùng roi đánh mạnh, ngựa hí lên một tiếng rồi phi nước đại, Tinh Nghiên nhớ lại một số lý thuyết, cô nắm chặt dây cương, khéo léo thả lỏng cơ thể, chẳng mấy chốc Tinh Nghiên đã tới gần hai người kia.

Bầu không khí ngày càng nóng, vạch đích ở trước mắt, mà người chiến thắng chỉ có thể là một.

Tuấn Kiệt bắt ngờ để xích thố phóng lên không trung, và tiếp đất tại vị trí vạch đích.

Tất cả mọi người nín thở, không khí căng thẳng lẫn hồi hộp, cho đến khi...

Xoạt! Tấm vải đỏ được Xích Thố cán qua, mọi người ồ lên hoan hô, thật tuyệt vời, tuy xích thố thua dòng ngựa Bucephalus về mọi mặt nhưng với kỹ thuật điều luyện đã khiến Tuấn Kiệt tạo nên kỳ tích.

Thiên Kỳ xuống ngựa, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Tuấn Kiệt: “Kỹ thuật của cậu khá hơn rồi.”

Tuấn Kiệt đi đến trước mắt Thiên Kỳ, anh lúc nào cũng mang bộ dáng thông thả, bất cần đời: “Hàng năm vào ngày đó tôi luôn bán mạng ở trường đua.”

Ánh mắt Thiên Kỳ chợt biến đổi đôi chút, khẽ nhếch môi, âm điệu vẫn du dương nhưng lạnh nhạt: “Cậu thật sự muốn chiến thắng như vậy?”

“Tôi muốn thắng cậu, và cả cậu ấy.” - Tuấn Kiệt buông ra một câu, ngữ khí cũng lạnh lẽo bất ngờ.

Tinh Nghiên phía xa, mặc kệ hai người ở phía xa nói gì, cô vuốt ve bộ lông ngựa của chiến mã, rất có hứng thú.

Tuấn Kiệt đưa mắt nhìn về phía Tinh Nghiên, âm thanh như gần như xa nói: “Người thắng sẽ được một phần thưởng tự chọn phải không?”

“Cậu muốn gì?” - Thiên Kỳ thuận tay châm một điếu thuốc.

Tuấn Kiệt im lặng một chút, đôi mắt đầy ý cười nhìn Tinh Nghiên, chậm rãi nói: “Cô ấy! ”

Tinh Nghiên nhìn con chiến mã có bộ lông mượt mà này say mê đến mức quên cả đề phòng xung quanh, đến khi âm thanh quen thuộc phía sau vang lên: “Đi thôi!”

Tinh Nghiên quay lại nhìn Thiên Kỳ, thân hình cao lớn tựa như bao phủ cả bầu trời của cô, Tinh Nghiên có chút say mê nhìn hấn, nhưng rồi lại cố gắng kéo lại tâm trí mình: “Anh...”

Thấy cô lúng túng, Thiên Kỳ nhún mày nói: “Muốn gì thì nói!”

Tinh Nghiên nhìn ra ngựa phía sau lưng mình, có chút kiêng dè nói: “Tôi muốn nuôi con ngựa này!”

“Không được!” - Thiên Kỳ dứt khoát không đồng ý.

Tinh Nghiên luyến tuyện nhìn con vật to lớn kia, khó khăn lắm cô mới có hứng nuôi thú nuôi, vậy mà...

Thiên Kỳ nhướn mày nhìn cô, rồi lại đưa tay lên nâng cằm Tinh Nghiên, hỏi: “Có chuyện gì?”

Tinh Nghiên im lặng không nói gì, Thiên Kỳ không hỏi thêm, nắm tay cô rời đi, trước giờ hần có một quy tắc, ngựa chiến đã thua sẽ bị xem là phế vật mà giết chết, hần trước giờ chưa từng vì ai mà phá lệ.

“Cô và cậu ta quen nhau?”- Lên xe, Thiên Kỳ đột nhiên hỏi làm Tinh Nghiên không hiểu câu hỏi lắm, một lúc sau mới biết “cậu ta” hần nói là Tuấn Kiệt, nếu đánh nhau vài lần mà cũng xem là quen biết vậy thì chắc là quen rồi, nghĩ vậy cô trả lời bằng một cái gật đầu.

Thiên Kỳ trầm ngâm một lúc rồi nói: “Bớt qua lại với cậu ta, cô sẽ tránh được 80 phần trăm phiền phức.”

Tinh Nghiên không nói gì, cũng lười trả lời, cô vẫn có chút ầm ỹ vì việc con ngựa.

Thiên Kỳ thấy cô không chú tâm thì không vui nhướn mày: “Tôi cho phép cô không trả lời sao?”

Tinh Nghiên thấy hần không vui thì miêng cưỡng trả lời: “Biết rồi.”

Minh Triều ngồi cạnh Trần Hoàng đang lái xe, thầm nói nhỏ: “Tôi chưa từng thấy ai dám dùng thái độ đó nói chuyện với lão đại.”

26. chương 26 Cưỡng Ép Tình Yêu (1)

Thiên Kỳ nhập mật mã phòng, bên trong không còn bóng dáng cô nữa, hần bỏ áo vest lên giường, gọi điện xuống quầy lễ tân, họ nói cô đang ở đại sảnh uống nước.

Thiên Kỳ an tâm gác máy, tuy rằng biết ở đây cô không có nơi nào để đi nhưng khi trở về không nhìn thấy cô, hần lại bất giác nảy sinh lo lắng, dù nổi lo đó chỉ nhẹ nhàng thoáng qua.

Bước đến chiếc tủ đầu giường, mở ra lấy chiếc cavart ưng ý.

Keng! Một vật bằng sắt có hình tròn rơi xuống, Thiên Kỳ chau mày nhặt vật đó lên. Ký hiệu hình một con đại bàng đen tung cánh, trên đó còn có chữ TB.

Hàng mày đậm nhướn chặt lại, bàn tay cũng có chút kích động xiết chặt, con dấu của chủ nhân Tinh Bang. Cái này chỉ thuộc về cô nhóc vợ hần, đã bị nữ nhân vào trộm rồi sao? Sao lại ở đây?

...

Những hạt mưa ngày càng nặng hạt, mây đen kéo đến, bầu trời không có dấu hiệu ngừng mưa.

Tinh Nghiên bước ra từ thang máy, cô đi đến hướng nhà hàng dành cho khách trong khách sạn lấy một tách cafe nóng rồi tìm cho mình một vị trí tốt bên cạnh cửa sổ ngồi. Tinh Nghiên không thích trời nắng, bởi vì nó sẽ khiến cô có cảm giác bị đè nén và bức bối. Cô thích bầu không khí âm u này, bầu trời phủ một màu xám, mưa không lớn nhưng lại triền miên không dứt, nó khiến cô cảm thấy dễ chịu.

Thêm một lý do nữa, giữa trời mưa, sẽ không ai nhìn thấy nước mắt của cô.

Một cánh tay đưa ra trước mặt Tinh Nghiên một ly trà nóng, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt vẫn không chút cảm xúc của hần, giọng nói có phần yếu ớt: “Tôi không uống trà.”

Thiên Kỳ không nói gì, ngồi vào ghế đối diện cô, hần đưa mắt nhìn qua người phục vụ không xa, câu ta hiểu ý liền bước đến đem tách cafe của cô đi.

“Nè!”- Tinh Nghiên không hiểu gì nhìn người phục vụ lấy đi đồ uống của mình, cô nhìn Thiên Kỳ, giọng nói có chút tức giận: “Đó là đồ uống của tôi.”

“Thì sao?”- Thiên Kỳ hứng thú nhìn bộ dáng tức giận của cô.

“Quách Diệp Thiên Kỳ, anh có thể đừng ấu trĩ như vậy không?”- Tinh Nghiên thật sự đang không vui, những lúc như vậy cô thường rất dễ nổi nóng, mặc dù biết nếu cô nổi giận với hắn thì sẽ rước họa vào thân.

“Ấu trĩ? Cô phải biết trước giờ chưa có ai dùng từ đó để miêu tả về tôi.”- Thiên Kỳ không hề tức giận.

“Anh!”- Tinh Nghiên mở to mắt nhìn hắn, đôi mắt đen tròn vì tức giận mà tự như một đóa hoa nở rộ, vẻ mặt tức giận của cô lọt vào tâm trí hắn, khiến hắn say mê lạ thường, cả cuộc đời hắn chưa từng nghĩ khi một người tức giận lại xinh đẹp như vậy.

Tinh Nghiên quay đi chỗ khác, một lúc sau quay qua hỏi: “Không phải hôm nay anh có cuộc họp sao?”

“Hủy rồi.”- Thiên Kỳ điềm nhiên trả lời.

“Sao lại hủy?”

“Cô quan tâm?”

“Tưởng bỏ.”- Tinh Nghiên không rảnh miệng nói chuyện nữa, cô quay sang chỗ khác, nhìn ra ngoài con đường ướt.

Thời tiết này giống như ngày cô bước vào lễ đường cùng người đàn ông trước mặt, ngày này, hai năm trước. Đúng, chính là ngày hôm nay, cô nhóc năm nào đã bước vào một cuộc hôn nhân đầy cạm bẫy.

“Đang nghĩ gì?”- Thiên Kỳ thấy cô không để ý thì hiển nhiên không vui.

Tinh Nghiên nhìn hắn, cô đột nhiên hỏi: “Trước giờ có ai hiểu rõ anh chưa?”

Thiên Kỳ nhướng mi, hiểu rõ hắn?

“Những người bình dân không ai dám tiếp cận tôi, những người tiếp cận tôi thường mang trong đầu ngàn vạn mưu kế. Suy ra thì chưa từng có ai.”- Thiên Kỳ tỏ vẻ không quan tâm nói. Hiểu hắn, trước giờ chỉ có một người. Bản thân hắn!

Tinh Nghiên hơi ngạc nhiên với câu trả lời này, chưa từng có ai hiểu được mình là loại cảm giác lạc lõng đến cỡ nào? Cô có chút khó khăn hỏi: “Kể cả cô vợ kia của anh?”

Thiên Kỳ dùng ánh mắt thâm sâu như đang phân tích một việc gì đó nhìn cô, rất lâu, cho đến khi Tinh Nghiên cảm thấy bắt đầu mất tự nhiên thì hắn lên tiếng: “Cô ấy còn quá non nớt, trong mắt tôi, cô ấy chỉ là một đứa trẻ, những cô gái như vậy tôi vốn không để vào mắt.”

Lời nói thẳng thắn, tuyệt tình, khiến trái tim Tinh Nghiên như bị vỡ vụn thành từng mảnh. Bao nhiêu tình cảm chân thành cô dành cho hắn, vậy mà đổi lại chỉ bằng một câu nói “Không để vào mắt”.

Cô cười, một nụ cười tưởng chừng bình thường nhưng lại chất chứa nỗi ưu thương khó nhìn thấy.

Nhưng riêng Thiên Kỳ, hắn có thể thu hết cảm xúc dù là nhỏ nhất của cô vào mắt. Tinh Nghiên vợ hắn để lại cho hắn ấn tượng đầu tiên là một thiếu nữ cảm tính, mơ mộng, hoàn toàn không có điểm nào đặc thù để hắn lưu luyến còn cô gái trước mặt thì sao? Hắn tạm thời chưa biết được.

Điện thoại Thiên Kỳ rung lên, hắn nhìn qua màn hình rồi đứng lên đi nơi khác nói chuyện.

Tinh Nghiên nhìn ly trà trước mắt, cô uống một ít, nước trà rất đắng, khi vào cổ họng lại để lại vị ngọt nhẹ, hương trà rất thơm, loại trà được làm từ Diệp Hạ Châu mang một hương thơm nhẹ mà triền miên không dứt. Giống hệt như dư vị mà cô đang cảm nhận, đắng tận tâm hồn, thấu tận tâm can. Trên đời, điều đáng sợ nhất không phải gặp một người làm tổn thương bạn, mà là bất luận bị tổn thương thế nào, bạn vẫn yêu họ vô điều kiện. Loại tình cảm đó có thể điều khiển lý trí, sai bảo con tim. Rất đáng sợ.

“Tinh Nghiên, em phải không?”

27. chương 27 Cưỡng Ép Tình Yêu (2)

Bàn tay Tinh Nghiên bất ngờ bị nắm chặt, người kia kích động kèm theo vui mừng, Tinh Nghiên có chút ngạc nhiên nhìn anh.

“Quốc Hưng? Sao anh lại ở đây?”

Quốc Hưng mỉm cười, vẫn là nụ cười ấm áp đó, anh nói: “Anh đến đây kí một hợp đồng mới.”

“Tạ thị còn có thể kí hợp đồng sao?”- Tinh Nghiên nhíu mày có chút khó hiểu nhìn anh.

Quốc Hưng mỉm cười ngồi xuống vị trí đối diện cô: “Anh nghĩ kĩ rồi, mất đi Tạ thị anh vẫn có thể tạo dựng cơ nghiệp của chính mình, anh đang trong tiến trình tạo lập công ty nước hoa nhãn hiệu PP, hôm nay anh đến đây để gặp gỡ một đối tác.”

“Vây chúc mừng anh.”- Tinh Nghiên không quá nhiều biểu cảm nhìn Quốc Hưng.

“Tinh Nghiên!”- Cô định đứng lên rồi đi thì bàn tay bị anh nắm chặt lại. Anh có chút gượng gạo nói: “Thật ra anh muốn nói, em không cần tiếp cận Quách Diệp Thiên Kỳ để lấy USB nữa, mất đi Tạ thị cũng không sao, nếu tổn hại tới em anh sẽ áy náy cả đời. Em, em cũng không cần giận bác gái nữa, trên đời này, bác gái là người thân duy nhất của em.”

Tinh Nghiên lạnh lùng nhìn Quốc Hưng: “Tôi biết rồi, nhưng anh có cần lợi dụng tôi hay không thì bây giờ tôi cũng không thể thoát khỏi...”- Cô không giận Tinh phu nhân vì đó không phải mẹ cô, chỉ là cô sẽ không đặt niềm tin vào bà nữa. Còn bây giờ, cô làm cách nào để chạy thoát hẩn đây?

Nói rồi cô đứng lên quay lưng đi, Quốc Hưng đuổi theo nắm lấy tay cô: “Em không cần phải xa cách với anh như vậy...”

“Vây lý do tôi nên gần gũi với anh là gì?”- Tinh Nghiên dứt khoát hỏi, đôi mắt xinh đẹp sắc bén không nhìn bề ngoài mà nhìn vào ruột gan của đối phương.

“Tin anh một lần nữa, được không? Anh tuyệt đối sẽ cho em hạnh phúc.”- Quốc Hưng nắm tay cô, thành khẩn nói.

Tinh Nghiên nhìn bàn tay đang nắm tay mình rồi lại nâng tầm mắt nhìn thẳng vào mắt anh, cô nói: “Đối với một người, vì lợi ích có thể ruồng bỏ người con gái mình yêu, tôi chưa từng chấm dứt sự nghi ngờ.”

“Anh..”

“Tạ Quốc Hưng, vừa rồi anh nói nếu mất đi tôi anh sẽ áy náy. Tôi đặt câu hỏi, anh chỉ là áy náy, không phải đau lòng sao?”- Tinh Nghiên cắt ngang lời Quốc Hưng, cô rất trôi chảy nói từng chữ một: “Thật ra anh đối với tôi không phải là tình yêu, anh xem đó như một loại trách nhiệm và suy nghĩ của anh hình thành một bức tường ngăn cách, anh cho rằng tôi là người vô tội, không nên để tôi chịu thiệt thòi.”

“Không phải, anh yêu em, rất yêu em, em phải tin anh...”- Quốc Hưng dường như mất bình tĩnh khi nghe cô xác định. Anh cố gắng bao năm rồi, tại sao thứ cảm giác tồn tại giữa họ vẫn không thể là tình yêu? Quốc Hưng ôm chặt lấy cô, miệng liên tục nói: “Anh yêu em, cho nên em không được nghi ngờ...”

“Buông cô ấy ra!”

Tinh Nghiên nghe thấy âm thanh trầm không rõ vui hay giận quen thuộc, cô quên mất việc đẩy Quốc Hưng ra, sợ đến chỉ biết đứng đơ ra để anh ôm. Nhưng chưa đầy 10 giây sau, cả người cô chuyển động rất nhanh đã trở về phạm vi quen thuộc, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo cô một cách rất tự nhiên. Thiên Kỳ mang vẻ mặt lạnh lùng, thản nhiên nhìn Quốc Hưng nói: “Đối với người của Quách Diệp Thiên Kỳ tôi, những câu nói mang tính chiếm hữu mạnh như vậy, không đến phiên cậu nói!”

“Quách Diệp chủ tịch, người anh đang ôm là vị hôn thê của tôi.”- Quốc Hưng khôi phục vẻ tỉnh táo, hoàn toàn khác với dáng vẻ mất bình tĩnh khi nãy.

Thiên Kỳ nhìn thoáng qua gò má hồng hào của cô nhóc trong lòng rồi thản nhiên nói: “Bây giờ cô ấy là người của tôi.”

Quốc Hưng từ đầu đến cuối vẫn mang dáng vẻ nho nhã, lịch sự: “Tôi từ bỏ Tạ thị, cô ấy không cần ở lại bên cạnh chủ tịch nữa.”

Tinh Nghiên chỉ đứng cao đến ngực Thiên Kỳ, cô nhìn chăm vào chiếc áo vest đen, không hiểu vì sao cô lại sợ...sợ hắn sẽ một tay đẩy cô ra. Tinh Nghiên phát hiện, khi cô có suy nghĩ này, cô đã muốn giết cả bản thân mình.

Bàn tay đặt trên eo cô rất tự nhiên, như có như không xoa xoa, rồi lại chạy dọc xung quanh sống lưng Tinh Nghiên. Thiên Kỳ chỉ nhếch đôi môi, tiếng cười phát ra từ nơi sâu nhất trong yết hầu, lạnh lẽo khiến người khác rùng mình, hắn nói: “Thật đáng tiếc, những ngày qua vị hôn thê của cậu ở cùng với tôi đã biết được những cơ mật của hệ thống ”Quách Diệp” bây giờ cô ấy muốn đi thì tôi chỉ có cách là...”- Thiên Kỳ tạm ngừng, bàn tay nơi eo vẫn nhẹ nhàng xoa. Hắn gằng từng chữ một: ”Giết cô ấy!”

“Quách Diệp chủ tịch, anh!...”- Quốc Hưng nổi nóng, bị đối phương gài vào tình huống tiến thoái lưỡng nan, anh không thể để Tinh Nghiên tiếp tục mạo hiểm càng không thể để cô bị nguy hiểm. Một người như Quách Diệp Thiên Kỳ, tuy anh không rõ ở hắc đạo gia thế của hắn thế nào nhưng địa vị ở bạch đạo của “Quách Diệp” cũng đủ nói hắn là người dám nói dám làm.

Tinh Nghiên cười nhạt, quả nhiên...

Bàn tay đang dịu dàng xoa lưng mình rất tự nhiên cùng với lời nói tuyệt tình lãnh khốc kia, hoàn toàn đối lập, hắn - Quách Diệp Thiên Kỳ chính là như vậy, sự tàn nhẫn của hắn có lẽ rất đáng sợ, nhưng sự dịu dàng thoáng qua kia còn đáng sợ hơn gấp vạn lần.

Cô cảm giác, bàn tay sau lưng đang cầm một con dao vô hình, bất cứ khi nào cũng có thể một nhát tàn nhẫn đâm vào cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-chap>